

ดอกบัว ในคอก 2

阅文集团

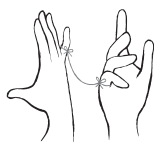
เหยาจี้ชาน 姚霁珊 - เขียน

สนสรารักษ์ แปล

ไม่อนุญาตให้นำไปทำซ้ำ
© Illustration by Jamsai (Jamsai) (Jamsai) NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

สิ่งที่ฉันอิงทำในเล่ม 1 นั้นล้วนเป็นสิ่งที่สตรีในยุคสมัยเดียวกันไม่กล้าทำ
นางไม่เพียงเปิดโลกของตนเอง เปิดโลกของสตรีใกล้ชิด ยังเปิดโลกของสหาย
นักอ่านทุกท่านอีกด้วย แต่หากอ่านเล่ม 1 จบแล้วคิดว่าสิ่งที่นางจะทำก็แค่
'ออกจากจวนมาไช้คดี' แล้วล่ะก็...คิดผิดแล้วค่ะ เพราะสิ่งที่นางจะทำทั้งหมด
ยิ่งใหญ่น่ากว่านั้นมาก และคนที่ยื่นมือช่วยเหลืออย่างที่ขาดเขาไปไม่ได้เลย
นั่นก็คือ 'เผยแพร่' นั่นเอง

สำหรับเล่ม 2 นี้อาจจะยังไม่ได้ลงลึกถึงรายละเอียดในสิ่งที่เผยแพร่ยินยอม
ทำให้ฉันอิงนัก แต่เราจะได้เห็นนางเข้าใกล้การสืบสวนคดีขึ้นไปอีกขั้น
เนื่องจากคดีปริศนาที่จะปรากฏในเล่มนี้นั้นเรียกได้ว่าไม่ธรรมดาสามัญจริงๆ
ก็ใครจะไปคิดล่ะคะว่าภายในจวนผู้สูงศักดิ์ของเมืองหลวงจะมีศพปริศนา
อยู่ได้น้ำ มีหน้าซ้ำยังไม่ใช่เพียงศพเดียว แต่เป็นสองศพ เห็นคำว่า 'ศพ' แล้ว
อย่าเพิ่งตกใจกลัวกันไปนะคะ เพราะในส่วนที่เราจะเจออีกแบบพลาดไม่ได้เลย
นั่นยังคงเป็นเรื่องราวของความเป็นมาและแรงจูงใจในการฆ่า เราจะมาร่วม
หาคนร้ายไปด้วยกันโดยเจ้าสองสิ่งนี้ค่ะ แล้วก็อย่าเพิ่งคิดว่าจะมีเรื่องราว
เพียงแค่สืบคดี เพราะความรักความสัมพันธ์ของตัวละครก็รู้ดหน้าไปมาก
เช่นกัน ฉันอิงและเผยแพร่มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น คนที่ชอบอะไรเหมือนกัน
คิดอะไรคล้ายกัน มีปณิธานเดียวกันอย่างไรก็คุยกันรู้เรื่องมากกว่า แล้วไหน
จะเรื่องที่หีลชื่อเองก็อยากพาครอบครัวออกไปจากสกุลเงินอีก นางจะทำ
เช่นไรถึงออกไปได้นะ ติดตามได้พร้อมกันที่หน้าต่อไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

แววตาของเงินอิงเปล่งประกายขึ้นมาทันที

เขากำลังพยักหน้า!

เผยซู่กำลังตอบคำถามก่อนหน้านี้ของนาง

เขาไม่เชื่อคำให้การนี้จริงๆ และไม่เกรงกลัวที่จะมีเรื่องขัดแย้งกับจวน
ชิงจีป้อ ไ่่คนที่ไม่เกี่ยวข้องไป จะได้ไม่รบกวนการตัดสินใจของเขา

ทันทีที่ได้บทสรุปเช่นนี้อารมณ์ของที่อัดแน่นอยู่ในใจเงินอิงมาตั้งแต่
เริ่มก็ค่อยๆ จางหาย ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจกลับก่อตัวขึ้นมาแทนที่

กล้าสงสัยไม่ว่าจะเป็นผู้ใด นี่นับเป็นศรัทธาชนิดหนึ่ง

นางนึกไม่ถึงว่าในที่ซึ่งแตกต่าง ย้อนกลับมายังยุคโบราณเช่นนี้ นางจะ
สามารถพบเจอกับคนที่มีอุดมการณ์เฉกเดียวกันได้ เรื่องนี้ทำให้นางรู้สึก
ปลาบปลื้มยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูด เสมือนพบเจอสหายร่วมทางขณะ
กำลังเดินทางอยู่เพียงลำพัง

แน่นอน บางที...ไม่สิ...ควรจะบอกว่ามีความเป็นไปได้สูงว่านางกับ
เผยซู่อาจไม่ได้ร่วมเดินอยู่บนวิถีเดียวกัน

•

แนะนำตัวละคร

✧ เงินอิง

คุณหนูของจวนเจิงกั้วกง บุตรีของหลี่ซือ
องค์รัชทายาทเรียกนางว่า 'พยัคฆ์สาวแห่ง
จวนกั้วกง' นางสาวสนปรินาจนได้เข้าใกล้ชิด
คนในราชวงศ์ และได้มีโอกาสช่วยเหลือจากการ
ถูกลอบปลงพระชนม์

✧ กั้วยวน

เซียงซานเซียนจู่ นิสัยหยิ่งยโสโอหังไม่เห็นหัว
ผู้ใด เอาแต่ใจตนเองอย่างยิ่ง ทว่าเชี่ยวชาญ
ในรัชสมัยปัจจุบันกลับทรงเอ็นดูนางไม่ใช่น้อย

✧ จ้าวเงิน

องค์รัชทายาท พระโอรสของซือเถ่งฮงเฮากับ
ฮ่องเต้หยวนจยา นัสนิศาตูกสการลึกล้ำดั่ง
สายน้ำยามสารท ไบหน้าหล่อเหลาดงาม
อย่างยากหาใดเปรียบ

✧ เผยซู

บุรุษผู้เป็นที่ไว้วางใจของฮ่องเต้และองค์รัชทายาท
เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เงินอิงจดจำได้ตั้งแต่
คราแรกที่พบ มีความเป็นมาที่ซับซ้อน และ
มือดีที่แสนเศร้าซุกซ่อนอยู่ภายใต้ใบหน้า
อันซึ่งจริงจังนี้

✧ เงินเซียง

คุณหนูรองแห่งจวนกั้วกง เป็นบุตรีของเงินเหมียน
กับเสินซือ พี่สาวร่วมบิดามารดากับเงินหาน
นิสัยไม่ค่อยเปิดเผย ทั้งยังดูขี้อลาดมีค้อยกล้า
พูดจา

74

สองท้าวักจ้างหนึ่ง

กัวยวนไม่ได้ใส่ใจอันใดกัวยหลัง นางทำเพียงเดินสองก้าวตรงเข้าไป
ยังซุ้มดอกไม้ที่อยู่ข้างๆ ยกมือเด็ดใบไม้ออกมาใบหนึ่ง ฉีกทิ้งมันจนแหลก
คามือ สีนํ้าท่าทางเย็นยะเยือกยิ่ง "เปาอวีซุนผู้นั้นเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก ข้าเข้า
วังไม่รู้กี่ครั้งก็หนแล้ว แต่กลับหาคนไม่พบแม้เพียงครั้ง"

คำพูดนี้เห็นชัดว่าพูดให้เสียฟางฟ้าง พอเสียฟางได้ยินเช่นนั้นก็ขมวด
หัวคิ้วครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะตอบเสียงแผ่ว "เช่นนั้นเขียนจดคิดว่าผู้น้อย
ต้องให้แม่บุญธรรมเข้าวังอีกสักครั้งหรือไม่เจ้าคะ"

"ไม่ต้อง" กัวยวนพูดสีหน้าเจ้าเล่ห์ นางโยนเศษใบไม้ในมือทิ้งกระจาย
เกลื่อนพื้น "เปาอวีซุนต้องทำไม่สำเร็จแน่ ไม่อย่างนั้นเขาต้องกระโจนออกมา
ขอร้องวัลจากข้ามานานแล้ว มีหรือจะหลบๆ ซ่อนๆ จนถึงปานนี้"

ยิ่งพูดนางก็ยิ่งโมโห ความรู้สึกอาฆาตพยาบาทในดวงตาแทบจะ
เลียบทะลุเงาไม้หนๆ นั้น นางกัดฟันเอ่ย "คุณหนูสามสกุลเงินนั้นเหตุใด

ถึงเข้าขึ้นทันนะ เดิมตั้งใจจะให้เปาอวีซุนอาศัยจ้งหวะตอนคันตัวจดจำ ตาหนีบนตัวนางสักเล็กน้อย ไม่ว่าจะไผ่หรือปานอะไรก็ได้ ขอแค่จดจำ มันไว้ หลังจากนั้นค่อยปล่อยข่าวให้พวกคนถ้อยรู้ ถึงตอนนั้นชื่อของนาง ย่อมแพร่สะพัดอยู่ท่ามกลางคนชั้นต่ำ"

ใบหน้าของก้วยวนเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มชั่วร้ายได้ใจ ทว่าเพียงไม่นาน มันก็กลับกลายเป็นเคร่งขรึม นางกล่าวอย่างเดือดดาล "ยังคิดก็ยังไม่ไหน! โมโหจริง ๆ นึกไม่ถึงว่าคุณหนูสามนั้นจะเจ้าเล่ห์หนีเอาตัวรอดไปได้ ส่วนเจ้าเปาอวีซุนจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่กล้าโผล่หัวออกมา หากรู้แต่แรกว่า จะเป็นเช่นนี้ ข้าเอาเงินนั้นไปเลี้ยงสุนัขไม่ดีกว่าหรือ!"

เสียวฟางพินิจพิจารณาดูใบหน้าของอีกฝ่าย ก่อนจะประกาศอย่าง ระมัดระวัง "หรือว่าเขียนจูจะลงเปลี่ยนวิธี..."

"ช่างเถอะ" ก้วยวนพูดตัดบท สีหน้าของนางแม้จะเคร่งขรึม ทว่า แหวดากลับสงบนิ่งอย่างเห็นได้ชัด "ข้าลงมือไปสามครั้งแล้ว ทุกครั้ง ล้วนถูกคุณหนูสามนั้นจับได้ตลอด ตอนนี้ควรอยู่นิ่งมากกว่าเคลื่อนไหว หาไม่แล้วดีไม่ได้อาจเกิดเรื่องขึ้นได้"

พูดจบใจนางก็รู้สึกทั้งเดือดดาลทั้งชิงชัง

เงินอิงผู้นั้นคอยทำตัวเป็นปรปักษ์กับนางครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนอยู่ในงานเลี้ยงรับวสันต์คุณหาสน์อยู่หลังก็ถึงกับกล้าฉีกหน้านางต่อหน้าคนอื่น ๆ นางไม่ยอมถูกใครชี้นิ้วหัวเราะเยาะเช่นนั้นอีก

สีหน้าของก้วยวนอึมครึมมากขึ้นทุกที

หากไม่ใช่เพราะชื่อถุสองเฮาจงใจเรียกนางเข้าวัง อีกทั้งยังมีรับสั่งให้ นางกับองค์หญิงผู้ชิงกินอยู่ด้วยกัน จนพอประทับประคองผ่านสถานการณ์ เลวร้ายนั้นไปได้แล้วละก็ หน้าที่ถูกฉีกไปกลางงานรับวสันต์ในคุณหาสน์

อุ่หลังของนางเกรงว่าจนปานนี้ก็ยังไม้อาจกู้คืน

"ไ้ผ่านพ้นช่วงหน้าสิ่วหน้าขวานนี้ก่อนเถอะ ถึงตอนนั้นข้าจะหาทางจัดการกับคุณหนูสามนั้นอีกครา" ก้วยวนพูดเสียงแผ่วสีหน้าบูดบึ้งอย่างยิ่งยวด

เสียงฟางเนื้อตัวลั่นสะท้าน นางชักเท้าถอยหลังครึ่งก้าว ก้มหน้าไม่พูดไม่จา

หลังยืนอยู่ได้ซุ่มดอกไม้สองสามอีดใจ บรรยาการรายรอบก็เริ่มผ่อนคลายลง ก้วยวนเอ่ยปากเยี่ยงคนหมดสนุก "ช่างเถอะ กลับกันดีกว่าอย่าให้เสด็จแม่ต้องรอนาน"

เสียงฟางขานรับแผ่วเบา ก่อนจะหันไปเรียกพวกสาวใช้

พวกสาวใช้กลับมาห้อมล้อมอยู่รอบก้วยวนอีกครั้ง ก่อนจะเคลื่อนขบวนกลับไปยังเรือนรับรอง

ตอนกลับไปละครกำลังอยู่ในช่วงสำคัญพอดี เสียงเพลงบรรเลงอยู่ท่ามกลางสายลม เสียงร้องขับขานดังเลือนลั่น

"ลมวสันต์ต้องไยแม่มมลอยละลิว ปุยฝ้ายปลิวผ่านรั้วแดงเยี่ยงหมอกสลาย กาลงามงดผ่านผันแล้ววางวาย ข้าเอ๋ยข้า ทำได้เพียงทุกซัะระทม"

ถ้อยความสองสามประโยคนี้ถูกผู้แสดงคนดังกล่าวลากเสียงยืดยาวเป็นพิเศษ องค์หญิงใหญ่ที่อยู่ด้านล้างของเวทีเคลิบเคลิ้มยิ่ง ขนาดก้วยวนกลับมาแล้วยังไม่รู้สึสึกพระองค์

เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายชอบฟัง ก้วยวนจึงไม่รีบจน ทำเพียงนั่งนิ่งกวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะพบว่าในเรือนรับรองเหมือนจะมีคนหายไปหลายคน แก้อีว้างกว่าเมื่อครู่อยู่ไม่กี่น้อย บรรดาฮุนยินทั้งหลายที่ยังนั่งอยู่

แม้จะเหมือนยังคงตั้งอกตั้งใจฟัง ทว่าสีหน้าของพวกนางกลับผิดแผกแตกต่างกันไป มีไช้เคลิบเคลิ้มเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

กัวย่วนอดนึกแปลกใจไม่ได้ ทันทีที่บทเพลงสิ้นสุด นางก็ขยับตัวเข้าไปหาองค์หญิงใหญ่ ถามแฉ่วเบาว่า "ลูกออกไปเพียงไม่นาน เหตุใดคนหายไปกันตั้งมากมายเช่นนี้ ตกลงเกิดอะไรขึ้นกระนั้นหรือ"

องค์หญิงใหญ่กวาดตามองไปรอบๆ ยิ้มแยมไม่ใส่ใจ "ได้ยินว่าคุณหนูสกุลหลิวตกน้ำ หลิวสูหยินกับท่านย่าของเจ้าเลยแหวะไปดู" พูดจบก็ยิ้มลูบเส้นผมของกัวย่วนเบาๆ พลางรับสั่งอย่างอ่อนโยน "มีแต่กัวย่วนของพวกเราเท่านั้นที่ฉลาดเฉลียว รู้จักอยู่ข้างกายแม่แต่เนิ่นๆ แม่จึงไม่ต้องเป็นห่วง"

ครั้นได้ยินเช่นนั้น กัวย่วนแม่ใบหน้าจะผากแผงไว้ซึ่งรอยยิ้ม แต่หัวคิ้วของนางกลับขมวดเข้าหากันเป็นปม นางไม่พูดไม่จาทำเพียงนั่งดูการแสดงอยู่ข้างองค์หญิงใหญ่ไม่กล่าวอันใดอีก

ส่วนหลิวสูหยินกับเจิ้งชื้อยามนี้มาถึงริมน้ำแล้ว พวกนางมองดูหลิวชว่นั่งร่ำให้อยู่บนตั่งศิลาด้วยสายตาร้อนรน บนตัวมีเสื้อห่อคลุมทว่ากระโปรงกลับเปียกโชกแนบติดตัว เส้นผมยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิง

หลิวสูหยินเป็นคนไม่มีความคิดอ่าน พอเห็นเช่นนั้นก็พานลนลานทำอะไรไม่ถูก ยิ่งเห็นผู้เป็นบุตรตกอยู่ในสภาพน่าเวทนาเช่นนั้น นัยน์ตาก็กางขึ้นมาทันที

เจิ้งชื้อยืนอยู่ข้างๆ ครั้นเห็นเช่นนั้นนางก็สวดมนต์ภาวนาอยู่ในใจ

หลิวชว่นอกจากเนื้อตัวสกปรกนิดๆ หน่อยๆ เสื้อผ้าเปียกโชกหมดสิ้นแล้ว คนกลับสบายดี แขนขาอันใดล้วนอยู่ครบ ยิ่งเห็นกัวย่วนกับกัวยิ่งจัดการได้ถูกต้องเหมาะสม ตั้งไม้หรือก็ถูกหามเข้ามาแล้วเช่นนั้น

เงินซื้อก็ให้รักโล่งอก

สกุลหวังสองพี่น้องยืนดูอยู่ห่างๆ พอเห็นหลิวฮุยยืนจับปวดใจกอด หลิวซวงเช่นนั้นหวังหมิ่นจื๋อก็อดทอดถอนใจไม่ได้ ขณะนั้นหน้ากลับมา หมายถึงพูดอะไรบางอย่าง จู่ๆ นางก็พบว่าเงินอิงหายตัวไปแล้ว

"เอ? เงินอิงเล่า นางหายไปที่ใดแล้ว" หวังหมิ่นจื๋อมองซ้ายมองขวา พลางเอ่ยปากถามหวังหมิ่นเงิน

หวังหมิ่นเงินไม่พูดอันใด ทำเพียงยื่นมือชี้ไปทางฝูงชน

หวังหมิ่นจื๋อมองไปตามมือของอีกฝ่าย สองตาเบิกโพลง

ไม่รู้เงินอิงไปเปียดเสียดอยู่ท่ามกลางฝูงชนตั้งแต่เมื่อใด ยามนี้ นางกำลังค้อมเอวยืนอยู่ข้างเท้าของหลิวซวง ใจลอยมองดูเท้าข้างนั้น

"นางไปที่นั่นด้วยเหตุใด" หวังหมิ่นจื๋อไม่เข้าใจจึงกระซิบถาม

หวังหมิ่นเงินส่ายศีรษะ ทว่าสีหน้ากลับสงบนิ่งเป็นที่สุด "ดูท่านาง คงมีเหตุผลของนาง พวกเรารอดูอยู่ที่นี้เถอะ"

หวังหมิ่นจื๋อพยักหน้า "กล่าวได้ถูกต้องแล้วเจ้าคะ ไร้มีอะไรที่พวกเรา พอลจะช่วยได้ ถึงตอนนั้นพวกเราค่อยยื่นมือเข้าช่วยเหลือ"

ขณะที่พวกนางสองพี่น้องกระซิบกระซาบพูดคุยกัน เงินอิงกลับ ขยับเท้าขึ้นหน้าไปสองก้าว สองตายังคงจับจ้องอยู่ที่เท้าของหลิวซวง คล้ายมีอะไรบางอย่างดึงดูดสายตานางไว้

กั๊วปึงมองเห็นนางแต่แรกแล้ว เพียงแต่เพราะคนมากไม่สะดวกพูด อันใด ครั้นเห็นอีกฝ่ายขยับใกล้เข้ามาทุกทีนางก็อดขมวดคิ้วพูดไม่ได้ "คุณหนูสามมาได้เช่นไร มีเรื่องอะไรกระนั้นหรือ"

ถ้าไม่มีอะไรก็ถอยไปไกลๆ อย่ามายืนเกะกะให้รบกวนสายตา

นั่นเป็นคำพูดที่นางคิดอยู่ในใจ ไม่ได้พูดออกมา ทว่าเงินอิงกลับ

เข้าใจ

นางมองดูกำปิง ยกมือขึ้นชี้ไปที่เท้าซ้ายของหลิวซวง พุดด้วยสีหน้าจริงจังว่า "คุณหนูใหญ่ ท่านเห็นหรือไม่ บนรองเท้าของคุณหนูหลิวมีอะไรบางอย่าง"

ทันทีที่พุดออกมา คนอื่นๆ รวมถึงหลิวฮูหยินก็ต่างพากันมองไปที่รองเท้าของหลิวซวง เห็นบนรองเท้ามีของสีดำๆ เล็กๆ อยู่กลุ่มหนึ่ง คล้ายเป็นหญ้าแห้ง

บนรองเท้าปักของเหล่าสตรีสูงศักดิ์มักมีการปักลวดลายไว้ ดังนั้นผิวหน้าของรองเท้าจึงไม่เรียบเสมอกัน หากจะเกี้ยวถูอะไรเข้าก็ไม่ไ้เรื่องแปลกอะไร

"ก็แค่หญ้าแห้งไม่ใช่หรือไร คุณหนูสามคงไม่ใช่ว่าไม่เคยเห็นหญ้าแห้งกระมัง" กำปิงพุดคล้ายหมดความอดทน นางรู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าเงินอิงคล้ายจงใจเกิดมาเป็นดาวข่มจวนชิงจีป้อของพวกนาง เมื่อครู่ตอนอยู่ในศาลาก็ทำเอานางเสียหน้าครั้งใหญ่มาทีหนึ่งแล้ว ยามนี้ยังจะเอาอะไรอีก

75

มาทงอู่กัน

คำพูดของกัวปิงหาได้ส่งผลอันใดกับเจินอิงไม่ นางยกขากระโปรง
นั่งยองๆ ลงข้างหลิวซวงคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย

หลังพิจารณาดูหน้าน้ำหน้าน้อยๆ หนึ่ง เจินอิงก็เงยหน้าขึ้นกล่าวกับ
เจิงซื่อ สุหยินของชิงจื่อป้อที่อยู่ข้างๆ ด้วยน้ำเสียงจริงจัง "กัวสุหยิน นี่ไม่ใช่
หน้าน้ำ แต่หากเป็นผมคน"

ครั้นคำพูดดังกล่าวหลุดออกจากปากของเจินอิง ผู้คนที่ยังส่งเสียง
วุ่นวายอยู่เมื่อครู่ก็ต่างพากันปิดปากเงียบ

คนที่เข้าร่วมงานในวันนี้มีอยู่ไม่น้อยที่เคยเข้าร่วมงานเลี้ยงรับวสันต์
ที่คฤหาสน์อู่หลัง ยามนี้พอได้ยินเจินอิงพูด ทุกคนก็พากันใจเต้นระส่ำ
นึกถึงเรื่องในวันนั้นได้ทันที

คงไม่ใช่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นอีกกระมัง

หรือจะบอกว่าคุณหนูสามสกุลเจินผู้นี้กำลังจะทำการสืบสวน

แปลกประหลาดอะไรอีก

"ข้าพิจารณาคุณโดยละเอียดแล้ว รับรองไม่ผิดแน่" เงินอิงพูดต่อบรรยาการรายรอบที่เปลี่ยนแปลงไปไม่ส่งผลอันใดต่อนางทั้งสิ้น นางยังคงสีหน้าสงบนิ่ง "นอกจากนี้ข้ายังมั่นใจว่าเส้นผมนี้ไม่ใช่ของคุณหนูหลิว และไม่ใช่ของสตรีร่างกายแข็งแรงที่ว่ายน้ำเป็นเหล่านั้น เส้นผมนี้แช่อยู่ในน้ำมาอย่างน้อยก็สองเดือนแล้ว"

คำพูดดังกล่าวทำเอาเงินอิงช็อกถึงกับชนลุกชู คนที่มุ่งดูอยู่ข้างๆ ต่างพากันชนหัวลุก

คำพูดจำพวกนี้ชวนให้คนนึกถึงเรื่องราวแย่ๆ ได้ง่ายดายยิ่งยวด คุณหนูขวัญอ่อนสองสามคนยามนี้ถึงกับไบหน้าซีดเผือด

"เจ้า...เจ้าพูดเหลวไหลอะไร นี่...นี่มันหญ้าหน้าซัดๆ" หลิวฮูหยินเอ่ยปาก น้ำเสียงสั่นสะท้านเล็กๆ "บนตัวของบุตรสาวข้าไหน...ไหนเลยจะมีเส้นผมอะไรได้"

นางปฏิเสธคำพูดของเงินอิงพลางยื่นมือไปคล้ำยจะหยิบ 'หญ้าหน้า' พวกนั้น

แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดจู่ๆ มือของนางถึงได้ชะงักค้าง ลังเลไม่ยอมแตะเจ้าสิ่งนั้น ไบหน้าเริ่มซีดขาวเหมือนกับคนอื่นๆ

เส้นสายยาวๆ สีดำพวกนั้นแรกเริ่มก็ดูคล้ายหญ้าหน้าอยู่ ทว่าครั้นพิจารณาคุณโดยละเอียดกลับพบว่ามันเป็นสีดำสนิท ไม่เหมือนหญ้าหน้าที่เป็นสีดำแกมเขียว จะว่าไปก็คล้ายเส้นผมมนุษย์จริงๆ

ไบหน้าของหลิวฮูหยินซีดขาวขึ้นทุกขณะ หลิวซวงเองก็หยุดร้องไห้ หญิงสาวผู้นำสงสารคล้ำยสูญเสียทันทีที่ตอบสนองไปเสียดื้อๆ นางนั่งมองเส้นสายสีดำหงิกๆ งอๆ ที่อยู่บนรองเท้ากลุ่มนั้น ริมฝีปากสั่นระริก

"เด็กผู้นี้พูดจาเหลวไหลอะไร" เจิงชื่อเริ่มปริปาก

นางพยายามควบคุมตนเองอย่างสุดกำลัง ผืนยิ้มพลางมองไปทางเจินอิงด้วยสายตาตำหนิตติง "เจ้าไม่เคยเห็น ไม่มีทางรู้ นั่นเป็นหญ้าน้ำชนิดหนึ่ง ที่ปลูกอยู่ในน้ำคือดอกบัว ด้านล่างเต็มไปด้วยดินเลนหนาๆ หากจะมีหญ้าน้ำงอกเงยอยู่มากก็ย่อมเป็นเรื่องธรรมดา"

เจิงชื่อพูดพลางกวาดตามองไปรอบๆ พร้อมยิ้มอธิบาย "ที่บัวมรดกในสวนของพวกเราแบ่งบานงดงามเช่นนี้ล้วนเพราะหญ้าน้ำพวกนี้ หาไม่แล้วไหนเลยจะมีบัวให้ทุกท่านได้ชื่นชม"

"ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง กวีสุหยิน ข้าหาได้เห็นด้วยกับสิ่งที่ท่านว่าไม่" เจินอิงไม่ไ้หน้าเจิงชื่อแม้แต่น้อย นางพูดพลางชูป้ายทองสองประกายแวววาวที่มีอักษรคำว่า 'เลนทัน' สองคำสลักอยู่ทางด้านบนขึ้นเหนือศีรษะ

ทุกคนต่างนิ่งดูการเคลื่อนไหวนอกเหนือความคาดหมายของนาง
เจิงชื่อตะลึงลานทันใด

เจินอิงชูป้ายทอง กวาดตามองไปรอบๆ น้ำเสียงหนักแน่นกระจ่างชัด "ป้ายทองพระราชทานอยู่ที่นี่ ข้าคุณหนูสามสกุลเจิน สมญานามพระราชทานเลนทัน ขอประกาศว่าได้น้ำนี้มีคนตาย"

เสียงฮือดังลั่น รึมน้ำเต็มไปด้วยเสียงเซ็งแซ่

คนตาย?!

สระบัวมรดกสวนจึงมีศพคนฝังอยู่ภายใน? หน้าข้าเส้นผมคนตายนั้นยังพันอยู่บนรองเท้าของสตรีสูงศักดิ์

สองแม่ลูกสกุลหลิวต่างพากันใบหน้าซีดเผือด หลิวสุหยินร่างกายโงนเงน หลิวชวงกวีตรัสร่ำวกับคนเสี้ยสดี นางถอยกรูดไปทางด้านหลัง

อย่างเอาเป็นเอาตาย คล้ายต้องการพาตัวไปให้พ้นจากเส้นผมที่เกี่ยวข้อง
กระหวัดอยู่บนรอกเท่านั้น

เงินอิงรีบยื่นมือกดนางไว้ ยิ้มมุมปากให้กับนาง เผยรอยยิ้มที่คิดว่าเป็นมิตรที่สุดให้กับอีกฝ่าย "ไม่ต้องกลัว ข้าจะช่วยเอาเส้นผมคนตายนั้น
ออกให้เอง"

นางไม่ยิ้มยังพอฟว่า พอยิ้มหลิวซวงก็สองตาเหลือกขึ้น ร่างเอน
หงายไปทางด้านหลัง ตกใจเป็นลมหมดสติไปในทันที

เสียงหวีดร้องตกใจดังขึ้นอีกหลายครั้งหลายคราว บางคนถึงกับคิดว่า
เส้นผมคนตายนั้นขยับได้ ตกใจจนหน้าซีดปากเขียว กรีดร้องออกมา
ไม่หยุด ในเวลานั้นเรื่องราวแปลกประหลาดที่เคยได้ยินได้ฟังมาในอดีต
ล้วนผุดโผล่ขึ้นในสมอง ยิ่งคิดก็ยิ่งชวนหวาดผวา ริมฝั่งซูลมุนซูลเก
หมดสิ้น บรรดาคุณหนูที่ต่างออกสืบขวัญแขวนพวกนั้นบ้างก็หันหลังออกวิ่ง
บ้างก็กรีดร้องไม่อาจขยับแข้งขา ที่ตกใจร้องให้ยังมีจำนวนนับไม่ถ้วน
ในเวลาเดียวกันก็มีพวกที่เห็นหลิวซวงสลบไปพยายามตรงเข้ามาดู ทำเอา
คนเบียดคน คนชนคน สับสนวุ่นวายไปหมด

กั้วปิงทนต่อไปไม่ไหว นางหันหลังมองกลับไปทางเงินอิง สองตา
เบิกโพลงตวาดเสียงดังด้วยความโมโห "เจ้าเป็น..."

"พี่ใหญ่ข้าก่อน" กั้วหนิงเอ่ยปากปรามผู้เป็นพี่ นางทอดตามองไป
ยังมือที่ยกสูงของเงินอิง

ป้ายทองพระราชทานส่องสะท้อนอยู่กับแสงแดดเจิดจ้ามาย่ำ
ชวนให้ดวงตาพว้าวเลือน

ทันใดนั้นกั้วปิงก็นึกขึ้นได้ คุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้คือ 'เสินทัน' ที่
ฮ่องเต้หยวนจยามิรับสั่งให้ 'สืบคดี' ได้อย่างอิสระ

แม้แต่ผ้าบาทก็ยังมิรับสั่งเช่นนั้น ต่อให้เชิญองค์หญิงใหญ่ออกมา
ก็เชื่อว่าคงไม่อาจทำอะไร 'เส้นกัน' ที่ผ้าบาททรงแต่งตั้งผู้นี้ได้

กัวยิงสีหน้าเขียวคล้ำขึ้นมาทันที สายตาทอดไกลไปที่นอกฝูงชน
นางเห็นสกุลหวังสองพี่น้องที่ยืนเคียงไหล่อยู่ด้วยกัน

ไม่เพียงป้ายทองพระราชทาน หากยังมีสกุลหวังอีก จวนชิงจี๋ป้อวันนี้
นับว่าโชคร้ายยิ่งยวดแล้ว ถึงกับเชิญเทพมาสององค์ ยามนี้คิดเชิญกลับ
ไหนเลยจะทำได้ง่าย ๆ

คนที่สีหน้าอำแยเช่นเดียวกับกัวยิงยังมีเจิ้งซืออีกคน

นางหันมองไปทางเรือนรับรอง หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็
กัวยิงมือเรียกหญิงรับใช้สูงวัยผู้หนึ่งมากระซิบสิ่งอะไรบางอย่าง ก่อนที่
อีกฝ่ายจะรีบจากไปทันที

เจิ้งซือขมวดหัวคิ้ว หันหลังมองไปทางเจินอิงอีกครา

ยามนี้เจินอิงกำลังสวมถุงมือที่นางทำขึ้นเอง หยิบเอาเส้นผมสั้น
ขึ้นมาจากรองเท้าของหลิวชวออย่างระมัดระวัง

เพราะอีกฝ่ายเป็นลมหมดสติไปแล้ว เจินอิงจึงรวบรวมหลักฐาน
ได้สะดวกง่ายดาย

ส่วนหลิวชวอหนียามนี้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ รู้ก็แต่เพียงรำไห่ทอด
ผู้เป็นบุตร ไหนเลยจะมีเวลาสนใจเจินอิง

หลังดึงเส้นผมกลุ่มนั้นออกมาเป็นที่เรียบร้อย เจินอิงก็สูมขึ้นสองเข้า
กับแดดพลางพิจารณาดูมันโดยละเอียด

ชายหญิงในยุคสมัยนี้ล้วนแต่ไว้ผมยาว ตอนนี้นางยังอนุমানไม่ได้
ว่าเจ้าของเส้นผมนี้เป็นชายหรือหญิง มีเพียงสิ่งเดียวที่นางบอกได้คือ
ศพดังกล่าวนั้นยังคงอยู่ในน้ำ เพราะเจินอิงพบว่าบริเวณโคนผมยังมี

อนุภาคขนาดเล็กคล้ายเกิดจากผิวหนังเกาะอยู่

เงินอิงยืมมูมปากด้วยความเคยชิน

ปกติความเร็วในการเนาเปื่อยของซากศพจะเรียงกันตามลำดับ
จากหนึ่งทีโล่งแจ้ง สองในน้ำ แปรไต่ดิน

นั่นก็หมายความว่าซากศพที่ปล่อยไว้ในทีโล่งแจ้ง ความเร็วของ
การเนาเปื่อยจะเกิดขึ้นเร็วที่สุด รองลงมาคือในน้ำ และที่ช้าที่สุดคือไต่ดิน

แน่นอนว่านี่ไม่อาจเหมารวมได้ทั้งหมด หากศพจมอยู่ในน้ำที่ลึกมาก
อย่างในทะเลลึกที่อุณหภูมิใกล้ถึงศูนย์องศา ศพย่อมหยุดการเนาเปื่อย
อีกทั้งยังได้รับการรักษาเป็นอย่างดี เหมือนอย่างกรณีที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบัน
ที่สามารถนำร่างไว้วิญญานของลูกเรือหลายคนออกจากเรือดำน้ำคุรส์ก
ที่เกิดเหตุขัดข้องจมอยู่ในน้ำมาเป็นเวลาหนึ่งปีนั้นได้ในสภาพสมบูรณ์*

* เหตุการณ์เรือดำน้ำคุรส์ก (Kursk) ของรัสเซียจมลงในทะเลแบเรนต์ส์เมื่อปี 2000 หลังจากเกิดเหตุ
ตอร์ปิโดระเบิดระหว่างซ้อมรบทำให้ลูกเรือทั้ง 118 คนเสียชีวิต รวมถึง 23 คนที่รอดจากเหตุระเบิดแต่เสียชีวิต
จากการขาดออกซิเจน

76

คนจากที่ว่าการ

จากความรู้ทางด้านนิติเวชศาสตร์ที่เงินอิงได้มาจากคุณนักสืบ นางพออนุมานได้ว่าศพดังกล่าวน่าจะตกล้ำมาเมื่อสองถึงสามเดือนก่อน อันที่จริงเรื่องนี้จำเป็นต้องใคร่ครวญถึงสภาพน้ำด้วย ภายใต้งี๋อนไขทั่วไป ศพที่อยู่ในน้ำนี้จะเน่าเปื่อยเร็วกว่าเล็กน้อย ทว่าสถานที่ที่หิวขวงตกลงไปนั้นเป็นน้ำไหล ด้วยเหตุนี้เงินอิงถึงสันนิษฐานออกมาเช่นนั้น

ขณะที่นางพินิจพิจารณาตุลันผมนั้น ข้างหูกมีเสียงแผ่วซราของใครบางคนดังขึ้น

"เจ้าสาม เจ้ากำลังทำอะไรอยู่" นั่นเป็นเสียงของสุหยินผู้เฒ่าสวี่

เงินอิงตกใจเล็กน้อย นางเงยหน้ามองไปเห็นสุหยินผู้เฒ่าสวี่มีอวางอยู่บนแขนของสวี่ซือ ที่อยู่ข้างๆ คือเส้นชื่อกับหลิวซือที่ต่างพากันตีนตระหนกจนหน้าถอดสี ทั้งหมดต่างยืนดูนางอยู่ห่างออกไปไม่ไกล

พวกนางมาได้เช่นไรกัน

หลังครุ่นคิดเพียงไม่นาน เงินอิงก็กวาดตามองไปทางเจิ้งซือ
เชื่อว่าอีกเดี๋ยวก็จะตามมาต้องเป็นองค์หญิงใหญ่แน่ นึกไม่ถึงเจิ้งซือ
จะใช้วิธีเช่นนี้เชิญฮุยอินผู้เฒ่าสวี่มา

แทนที่จะใช้อำนาจกดหัวผู้อื่น นางกลับปล่อยให้คำว่า 'ผู้อาวุโส'
กับ 'กตัญญู' พุดจาแทน วิธีการเช่นนี้ของเจิ้งซือนับว่าฉลาดเฉลียวยิ่งนัก
ทว่าเห็นได้ชัดว่านางเข้าใจเงินอิงผิด คิดว่าเงินอิงจะใจช่วยโอกาส
ก่อเรื่อง ตั้งใจจะเป็นอริกับจวนชิงจี้ป้อ

ดูท่าในสายตาฮุยอินจวนป้อผู้นี้ชีวิตคนหาได้สลักสำคัญอันใดไม่
หน้าตาของจวนชิงจี้ป้อต่างหากถึงจะเรียกว่าสำคัญ

พอคิดได้เช่นนี้มุมปากของเงินอิงก็ยกกลับไปอยู่ยังองศาแปลก
ประหลาดพิลึกพิลั่นนั่นอีกครั้ง

ความคิดของนางตรงกันข้ามกับความคิดของเจิ้งซือ

นางค้อมกายน้อยๆ ให้กับฮุยอินผู้เฒ่าสวี่ แต่คนกลับยังคงหยุดอยู่
ที่เดิม น้ำเสียงสงบนิ่งกล่าวว่า "เรียนท่านย่า หลานทำตามพระบัญชา
ของไอรอสวรรค์ พบคดีสืบคดี สืบคดีได้อย่างอิสระ"

"ที่แท้ก็เช่นนี้" ฮุยอินผู้เฒ่าสวี่พยักหน้า หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง
นางก็หันกลับไปสั่ง "ตามคนมาช่วยคุณหนูสามลักหลายๆ คน อย่าให้
นางต้องทำงานลำพังผู้เดียว" พุดจบนางก็หันไปทางเจิ้งซือซ้ำๆ พลงยืม
ขอร้อง "เด็กผู้นี้ชอบก่อเรื่องวุ่นอยู่เป็นประจำ ทว่ารับสั่งฝ่าบาทเหนืออื่นใด
ข้า...ไม่อาจยื่นมือเข้าสอดได้จริงๆ"

นึกไม่ถึงว่าจะเลือกทิ้งเงินอิงไว้ที่นี้อย่างเด็ดขาดขัดแย้งเย็นนี้!

เจิ้งซือตกตะลึงจนสองตาเบิกโพลง ขณะกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง

จู่ๆ หญิงรับใช้สูงวัยผู้หนึ่งก็วิ่งมาจากอีกด้าน เอ่ยปากด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ว่า "เรียน...เรียนสุหยิน คนของที่ว่าการเมืองหลวง...พวกเขา...สวมชุด ขุนนางมาบอกว่าต้องการ...ต้องการมาสืบคดี"

"เจ้าว่าอะไรนะ! ที่ว่าการเมืองหลวง? สืบคดี?" เจิ้งซือไม่นึกสนใจ สุหยินผู้เฒ่าสวี่อีก ใบหน้าซีดขาวจ้องมองหญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นด้วย สายตาร้อนรน น้ำเสียงแปรเปลี่ยนไม่ปกติ "พวกเขามาได้เช่นไร ในจวน เกิดเรื่องขึ้นอย่างนั้นหรือ หรือว่าชื่อจื่อ..."

พูดถึงตรงนี้จู่ๆ นางก็ชะงักค้าง มองดูคุณหนูหวังสองพี่น้องที่ยืนดู อยู่ไกลๆ ด้วยสีหน้าหวาดหวั่น อารมณ์โกรธซึ่งเดือดดาลฉายลึกลงไปใน แววตา

"ไม่...เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับชื่อจื่อ..." พอเห็นผู้เป็นนายคิดไปถึงเรื่องอื่น หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นก็รีบส่ายหน้า นางพูดพลางชำเลืองมองเงินอิง คราหนึ่งก่อนจะกระซิบตอบ "เรียนสุหยิน เกี่ยวกับศพ...ในน้ำ...คนของ ที่ว่าการ...ไม่รู้เพราะเหตุใด...รู้หมดแล้ว"

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

เจิ้งซือถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง หลังจากครุ่นคิดซ้ำอีกครานั้นก็ โหม่โหม่จะเป็นลม

คุณหนูสามสกุลเงินผู้นี้ร้ายกาจจริงๆ ไม่พูดไม่จา ไม่ปรึกษาอันใด กับคนจวนซึ่งจู้ป้อสักคำก็ไปเรียกเจ้าหน้าที่จากที่ว่าการเมืองหลวงมา ตามอำเภอใจแล้ว

ในน้ำมีศพอยู่จริงหรือไม่มันไม่ต้องพูดถึง เพียงเท่านั้นจวนซึ่งจู้ป้อ ก็เสียหน้ายิ่งแล้ว

ยิ่งคิดเจิ้งซือกยิ่งโหม่

จวนแจ้งก็วกงหมายใจให้งานฉลองวันเกิดของนางจบไม่สวย จงใจหักหน้าจวนชิงจี๊ปของพวกนางชัดๆ!

"เจ้ามัน..." เจิงซื้อข้าวมาทางเงินอิง นี๊ของนางสั่นระริกไม่หยุด ทว่าพูดออกมาได้เพียงสองคำนางก็จวนปัญญาไม่อาจพูดต่อ

ถึงตอนอยู่บ้านมารดานางจะคุ้นชินกับทักษะดาคน ทว่ายามนี้เวลานี้นางกลับดำไม่ออก

อยู่ต่อหน้าป้ายทองพระราชทานในมืออีกฝ่าย นางไหนเลยจะกล้าถ่มถุยวาจาสกปรกอันใด

ทว่าหากไม่ดำ เพลิงโทสะในใจคงมีแต่จะลุกโชน นางย่อมรู้ลึกว่าตนเองไม่เอาไหน ได้แต่ปล่อยให้งานฉลองวันเกิดดีๆ ที่จัดขึ้นถูกคนทำป่วนจนตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

"ขอแก้วสุทธานอย่าได้เข้าใจผิด ข้าหาได้มีเจตนาอื่นใดไม่ เพียงแค่ใคร่สืบสวนความจริงให้กระจ่างเท่านั้น" เงินอิงอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง นางมิได้คิดจะมีเรื่องกับผู้ใด เพราะต่อให้ที่นี่เป็นวังหลวง ขอเพียงมีศพไม่ว่าเช่นไรนางก็ต้องตรวจสอบ

นี่เป็นคำพูดที่ออกมาจากใจนาง ทว่าสำหรับเจิงซื้อแล้ว คำพูดนี้เสียดแทงหูยิ่งนัก

เพียงแต่ในเวลานี้ขณะนี้ ต่อให้นางมีถ้อยคำด่าทอนับร้อยนับพัน นางก็ไม่อาจเอามันออกมาใช้ได้ ทำได้ก็แต่เพียงยืมชิ้นชั๊กมือกลับสายหน้าเอ่ย "คุณหนูสามพูดให้ขบขันแล้ว" นางกวาดตาไปบนผิวน้ำพูดน้ำเสียงราบเรียบต่อว่า "คุณหนูสามยืนกรานหนักแน่นว่าได้น้ำนี้ มีศพคนตาย หากพูดผิดเล่า เจ้าจะรับผิดชอบเช่นไร"

"ข้ามันใจยิ่ง ได้น้ำต้องมีศพคนตายแน่นอน" เงินอิงก้มหน้า

จัดเส้นผมคนตายที่อยู่ในมือ สีหน้านั้นอมน้ำใจ

พอได้ยินเช่นนั้นจึงซื่อกรู๊ตึกกลัดกลุ้มขึ้นมาทันที อย่างไรก็ตามก็เป็นนายหญิงของจวน เรื่องราวภายในนางย่อมรู้ดีกว่าใคร ในน้ำมีศพ หรือไม่มีนั่น เรื่องนี้...

นางสายหน้า ปรามตนเองไม่ให้คิดต่อ

แผนการหนึ่งเดียวในเวลานี้คือต้องกล่อมแก้มผ่านเรื่องนี้ไปให้ได้เสียก่อน นอกจากนี้กับคนที่ต้องเตือนให้รู้ตัวล่วงหน้าอย่างไรก็ต้องเตือน หากถึงคราวจะได้ไม่แตกตื่นวุ่นวาย

ขณะที่เจิ้งซื่อกำลังครุ่นคิด หญิงรับใช้สูงวัยคนเดิมกลับขยับเข้ามาใกล้ เอ่ยปากกระซิบแผ่วเบาถึงว่า "นายท่านกำลังพูดคุยกับเหล่าเจ้าหน้าที่อยู่ทางด้านหน้า แต่เพราะคนพวกนั้นมากันไม่ใช่น้อย นายท่านเกรงว่าจะดูแลได้ไม่ทั่วถึง จึงสั่งให้หัวหน้าพอบ้านส่งแขกออกไปก่อน นายท่านให้ผู้เฝ้ามาถามสุหยิน ไม่ทราบวาสุหยินคิดว่าจำเป็นต้องรบกวนองค์หญิงใหญ่ให้ช่วยเหลือออกมารับสั่งอะไรสักหน่อยหรือไม่"

เจิ้งซื่อขมวดคิ้ว มือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อกุมแน่น ปลายเล็บแหลมๆ จิกอยู่บนอุ้งมือ เจ็บปวดอยู่น้อยๆ

ไม่อาจเลียงงานนี้ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องให้ลูกสะใภ้ผู้สูงศักดิ์ของนาง ออกหน้าแล้ว

นางกัตรีมีปากตนเอง ขณะกำลังจะเอ่ยปากเรียกคน จู่ๆ เจิ้งซื่อก็ได้ยินเสียงใครบางคนพูดขึ้น "ท่านแม่ ทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นอันขาด"

เจิ้งซื่อนิ่งไปชั่วขณะ ครั้นหันหน้ากลับไปก็พบกัตรีผู้เป็นบุตรสาวไม่รู้ว่ามีฝ่ายมาถึงที่นี่ตั้งแต่เมื่อใด นางเดินเข้ามาพาลงส่งสายตา

ให้กับตนเอง

เพราะกำลังหงุดหงิดก่อกวนใจ เจิงซื่อจึงไม่ทันได้ครุ่นคิดถี่ถ้วนอันใด นางขมวดหัวคิดว่า "เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

พอเห็นผู้เป็นมารดาไม่เข้าใจความหมายของตนเองเช่นนั้น นางก็ กตเสียดใจกระซิบลงที่ข้างหูอีกฝ่าย "ท่านแม่ หากเชิญองค์หญิงใหญ่มา พระองค์ย่อมลำบากพระทัย" ขณะกำลังพูดนางก็แอบนัยไปส่งสัญญาณ ไปทางสกุลหวังสองพี่น้อง น้ำเสียงยิ่งก่อกวนใจไปอีกราวครึ่งชั่วโมง "ท่านแม่ดู คนของสกุลหวังยืนอยู่ที่นั่น ไม่ว่าองค์หญิงใหญ่จะฐานะสูงส่งเพียงใดก็ไม่อาจยุ่งวุ่นวายกับเรื่องราวในราชสำนักได้ และยังไม่อาจยกมือवादเท้า ควบคุมบงการขุนนางราชสำนัก หากไม่แล้วต้องมีคนยื่นฎีกากกล่าวโทษ พระองค์แน่"

เจิงซื่อตะลึงนั่งมองไปทางคุณหนูหวังสองพี่น้องอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ นางก็ รวากับได้รับการเจิมกระหม่อม เหงื่อเย็นซึมทั่วทั้งแผ่นหลัง

นางไม่ทันได้นึกถึงเรื่องนี้จริงๆ

สถานการณ์ในเวลานี้ องค์หญิงใหญ่ไม่ทรงออกหน้าก็ยังพอว่า แต่หากทรงออกหน้ามา ถึงตอนนั้นเรื่องราวยิ่งต้องยุ่งยากมากขึ้นไปอีก

77

กัณฑ์ไฉน

ขณะที่เจิ้งชื้อกำลังครุ่นคิดว่าควรทำเช่นไรต่อ นางก็พบว่าบริเวณ มุมระเบียงที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กลมีเงาร่างของนางข้าหลวงในอาภรณ์ สีเขียวผู้หนึ่ง อีกฝ่ายแลดูคุ้นตาอยู่ไม่ใช่บ่อย เจิ้งชื้อจำได้ว่าอีกฝ่าย ติดตามอยู่ข้างกายองค์หญิงใหญ่เสมอมา

นางข้าหลวงผู้นั้นพอเดินไปถึงมุมระเบียงจู่ๆ นางก็หยุดฝีเท้า ไม่มีที่ท่าว่าจะเดินขึ้นหน้าต่อ ทำเพียงแสดงคารวะมาทางเจิ้งชื้ออยู่ไกลๆ คล้ายกำลังรอให้คนตรงเข้าไปหา

กั๋วปิงเห็นแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้เจิ้งชื้อเอ่ยปากเตือน นางก็รีบนำ สาวใช้ตรงดิ่งเข้าไปหาอีกฝ่าย

หลังจากพูดคุยกันอยู่สองสามประโยค นางข้าหลวงผู้นั้นก็หันหลัง เดินจากไป

เจิ้งชื้อสองตาจับจ้องอยู่บนร่างของผู้เป็นบุตรี ครั้นอีกฝ่ายเข้ามาใกล้

นางก็เอ่ยปากถามทันที "องค์หญิงใหญ่ทรงทราบเรื่องแล้วหรือ"

ในยามนี้นางยังคงหวังว่าตนเองจะมีโชค องค์หญิงใหญ่สามารถออกหน้าจัดการกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้ ทางที่ดีคือสามารถคิดหาหนทางขับไล่เจ้าหน้าที่จากที่ว่าการพวกนั้นออกไปได้ ทว่าคำตอบของกัวปิงกลับทำนางผิดหวังยิ่ง

"พระองค์เสด็จกลับไปก่อนหน้านี้นี้แล้ว" กัวปิงตอบ สิ้นน้ำยังคงสงบนิ่ง "เพียงให้นางข้าหลวงผู้นั้นมาบอกท่านแม่ว่ารู้สึกไม่สบาย ต้องการจะกลับไปพักผ่อน"

คำพูดดังกล่าวมิใช่ประกาศขัดอยู่หรือไรว่าไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

เจิ้งซือยืนไม่สบอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจและตบหลังมือของกัวปิงเบาๆ "คนที่มองสถานการณ์ออกสุดท้ายก็ไม่พ้นลูกแม่"

กัวปิงเองก็รู้สึกหงุดหงิดใจเช่นเดียวกัน นางแค่ถอนหายใจไม่ทันเท่านั้น

ครั้นกวาดตามองไปรอบๆ นางก็พบว่าบรรดาอิสตรีที่ล้อมวงดูสถานการณ์อยู่ข้างๆ เหล่านั้นยามนี้กำลังเรียกสาวใช้เตรียมตัวกล่าวคำอำลา ซยาซือสะไกใหญ่ยื่นตะลิ่งลานหน้าซีดอู๋ริมน้ำ ส่วนเหล่านายหญิงที่ยืนอยู่รอบตัวนางก็คงคิดขอตัวลากลับเช่นกัน ท่าทางของซยาซือยามนี้เห็นได้ชัดว่าจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คงรับมือกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นยากลำบากไม่ใช่น้อย

หลังรวบรวมสติครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง กัวปิงก็กระซิบบอกกับเจิ้งซือ "ท่านแม่ ในเมื่อคนของที่ว่าการมาแล้ว เกรงว่าอีกไม่นานพวกเขาจะเข้ามาในสวนเพื่อสืบคดี ลุกว่าทางที่ดีพวกเราควรรีบส่งแขกออกไปก่อน

จะได้ไม่ต้องมีคุณหนูและสูหยินบ้านใดพบเห็นให้นำไปพูดเป็นเรื่องซ้ำกันได้" นางซีไปทิ่มน้ำพลางพูดเสียงแผ่ว "ส่วนที่นี้ก็ควรใช้มานล่อมไว้ หลังจากนั้นท่านแม่ก็ค่อยส่งคนแจ้งข่าวไปยังเรือนต่างๆ ห้ามไม่ให้พวกบ่าวไพร่วิ่งวุ่นไปโน่นมานี่ นอกจากนี้ที่วัดจิวหวานั้น พวกเราบริจาคเงินทองให้พวกเขาไม่ใช่บ่อย ท่านแม่สามารถให้คนส่งจดหมายไปที่นั่นล่วงหน้า หากในน้ำมีอะไรขึ้นมาจริงจะได้เชิญภิกษุชั้นผู้ใหญ่สักหลายๆ รูปมาทำพิธีสวดศพ"

เพียงคำพูดไม่กี่ประโยค กัวปิงก็จัดแจงเตรียมการทุกอย่างได้ สมบูรณ์พร้อม

เจิ้งซือฟังพลางพยักหน้าไม่หยุด หลังจากนั้นนางก็กุมมือกัวปิงบอก "ลูกแม่รู้เหตุรู้ผลยิ่งนัก เช่นนั้นก็ทำตามที่เราว่า แม่ตอนนี้จิตใจกระวนกระวายหมดสิ้น ไม่มีเรี่ยวมีแรง อีกเดี๋ยวแม่จะให้พี่สะใภ้ของเจ้าตามแม่กลับไป งานนี้คงต้องลำบากพวกเจ้าให้ช่วยส่งแขกแทนแม่แล้ว"

กัวปิงรับปากรวดเร็วพลางเรียกสาวใช้เข้ามาสั่งงาน ส่วนเจิ้งซือก็เดินสีหน้าไม่สู้ดีตรงไปหยุดอยู่ข้างชย้าซือ บอกอีกฝ่ายที่สีหน้าย่ำแย่พอๆ กันให้ตามนางไป

ในเวลาเดียวกัน เจินอิงก็เดินไปหยุดอยู่หน้าสูหยินผู้เฒ่าสวี่ กล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านย่า เรื่องนี้กว่าจะจัดการลุล่วงได้อาจต้องใช้เวลาสักเล็กน้อย หลานเกรงว่ากว่าจะกลับจนได้ก็คงสาย ทางท่านแม่อย่างไรก็ต้องรบกวนท่านย่าแล้ว"

"ไม่ต้องเป็นห่วง" สูหยินผู้เฒ่าสวี่พยักหน้า หางตาชำเลื่องดูคุณหนูสกุลหวังสองพี่น้องที่ยืนอยู่นอกฝูงชน รอยยิ้มจางๆ ปรากฏอยู่บนใบหน้าคล้ายชื่นชม "สหายตัวน้อยทั้งสองของเจ้านับว่ามีคุณธรรมยิ่งนัก"

อีกสองสามวันหากมีเวลาเจ้าก็เชิญพวกนางไปเที่ยวเล่นที่จวนเสียสิ ยามนี้ดอกไม้ในสวนของพวกเราเบ่งบานงดงามมิใช่น้อย"

ได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็ตะลึงไปชั่วขณะ นางก้มหน้าตอบ "ท่านย่า สายตาเฉียบแหลม หลานทราบแล้ว"

ซูหยินผู้เฒ่าสวี่เป็นหญิงชราสติปัญญาปราดเปรื่องโดยแท้ แค่มองปราดเดียวก็เข้าใจถึงเล่ห์กลของเงินอิงกับสกุลหวังสองพี่น้องได้ ทะลุปรุโปร่ง

ถูกแล้ว เมื่อครู่เงินอิง⁺ได้ให้จื่อสี่ส่งจดหมายไปให้สองคุณหนูสกุลหวัง ให้พวกนางส่งคนไปแจ้งต่อที่ว่าการ ถึงได้ตามเจ้าหน้าที่มาที่นี่ได้

ชีวิตคนสำคัญ ไหนเลยจะเห็นเป็นเรื่องล้อเล่นได้

เพราะไม่ต้องการให้เรื่องนี้ผ่านเลยไปง่ายๆ เพียงเพราะข้ออ้างมั่วๆ ของจวนชิงจีป้อ ดังนั้นเงินอิง⁺ถึงได้ร้องเรียนต่อที่ว่าการ ทำเรื่องนี้ให้กลายเป็นเรื่องใหญ่

เพราะมีแต่ทำเช่นนั้นเท่านั้นนางถึงจะสืบหาความจริงได้

"สาวใช้สองคนของเจ้าเล่า" ซูหยินผู้เฒ่าสวี่ถามขึ้นอีกคราพลางมองดูข้างกายเงินอิง⁺

เงินอิง⁺รู้ว่าซูหยินผู้เฒ่าสวี่กำลังถามถึงจื่อสี่กับสวินจิน นางตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า "เรียนท่านย่า เมื่อครู่หลานให้พวกนางไปจัดการเรื่องบางอย่าง เชื่อว่าอีกไม่นานก็คงกลับมาเจ้าค่ะ"

จื่อสี่รับผิดชอบส่งข่าว ส่วนสวินจินนั้นเงินอิงกลับส่งนางไปสืบข่าว

ศพจมอยู่ในน้ำนานนับเดือนแต่กลับไม่มีใครสนใจถามหา เมื่อพิจารณาจากจุดนี้ย่อมรู้ได้ว่าผู้ตายมีฐานะต่ำต้อย เป็นไปได้มากกว่าอาจเป็นบ่าวไพร่ในจวนชิงจีป้อ ในเมื่อเป็นการสืบข่าวเกี่ยวกับบ่าวไพร่

เช่นนั้นให้บ่าวไพร่ไปสืบข่าวยอมเหมาะสมที่สุด

นอกจากนี้เงินอิงยังกังวลว่าหลังจากนี้จวนชิงจี้อาจสั่งพวกบ่าวไพร่ให้ปิดปากให้สนิท ดังนั้นนางจึงสั่งสวีนเงินให้รีบไปสอบถามรวบรวมข่าวสารให้ได้มากที่สุดก่อน

ครั้นได้ยินเช่นนั้นใบหน้าที่เคยเต็มไปด้วยริ้วรอยยับย่นของสุหยินผู้เฒ่าสวี่ก็ปรากฏร่องรอยวิตกกังวลเล็กๆ นางกล่าวออกมาช้าๆ "สาวใช้สองคนนั้นอายุน้อย เก่งว่าพวกนางจะทำงานนี้ไม่ไหว เอาเช่นนั้นก็แล้วกัน ย่าจะทิ้งคนไว้ให้เจ้าเพิ่มอีกคน มีนางอยู่ด้วย เจ้าย่อมเท่ากับมีแขนขาเพิ่ม"

ไม่รอให้เงินอิงตอบ สุหยินผู้เฒ่าสวี่ก็กวักมือเรียกมาหาที่แต่งกายทะมัดทะแมงท่าทางกระฉับกระเฉงนางหนึ่งมาพาลงบอก "เจ้าอยู่เป็นเพื่อนคุณหนูสาม"

มามาผู้นั้นรีบรับคำ สุหยินผู้เฒ่าสวี่กระซิบบอกอะไรบางอย่างกับนางสองสามประโยค คล้ายกำชับว่านางควรทำอะไรบ้าง

ขณะที่คนทั้งสองกำลังคุยกัน ในที่สุดเส้นชื่อก็ตอนไม่ไหว นางค่อยๆ ขยับเข้ามาจนมาหยุดอยู่ใกล้เงินอิง ดวงตาวิบวับกะพริบปริบๆ เอ่ยถามว่า "เจ้าสาม เจ้าจะอยู่ดูแลคนตายอย่างนั้นหรือ"

"ใช่แล้วอาสะใภ้สาม" เงินอิงตอบหนักแน่น ทั้งยังอธิบายซ้ำอีกประโยค "เพราะหลานได้รับมอบหมายมาจากฝ่าบาท ให้สืบคดีที่เกิดขึ้นภายในเรือนในให้ละเอียด การสังเกตการณ์ศพคือก้าวแรก หลังจากนั้นยังต้อง..."

"ว้าย!" ยังไม่ทันพูดจบ เส้นชื่อก็ตอนจนกรีดร้องเกินจริงออกมา "เจ้าไม่รู้ลึกซึ้งและขงบางหรือไร ได้ยินว่าศพนั้นแช่อยู่ในน้ำตั้งหลายเดือน

แล้วกระมัง ยามนี้ไม่เนาเปื่อยหมดสิ้นแล้วหรือ เช่นนี้ยังจะมีอะไรให้ดูอีก"

ได้ยินคำพูดเช่นนี้เงินอิงก็จนปัญญาจะสานต่อบทสนทนา นางทำเพียงนั่งเสียบ

สวี่ชื่อเองก็เดินเข้ามาเช่นกัน นางจับมือของเงินอิงเบาๆ ไบหน้าแดงามแลดูละมุนละไมเป็นทุกข์ กำชับเสียงแผ่ว "เจ้าสาม ไม่ว่าจะทำการใดต้องระมัดระวังตัวให้ดี"

สุหยินผู้เฒ่าสวี่ไม่มีทางปล่อยยให้เหล่าผู้อาวุโสอยู่ที่นี้แน่ สถานที่อย่างจวนชิงจี้อ่อนแอไหวหวั่นัก จวนกั้วกงควรอยู่ให้ห่างเข้าไว้ หาไม่แล้วอาจถูกลอบเล่นงานได้

เงินอิงเข้าใจความหมายของสุหยินผู้เฒ่าสวี่ และเชื่อว่าเรื่องนี้นางสามารถจัดการได้ไม่น่าจะมีปัญหาอันใด

นางกวาดตามองไปทางด้านหลังของสวี่ชื่อ ถ้ามองอย่างวิตกกังวลเล็กๆ "พวกพี่ใหญ่เล่าเจ้าคะ เหตุใดถึงไม่เห็นพวกนาง"

พอได้ยินเช่นนั้นสวี่ชื่อก็น้ำเปลี่ยนสีไปเล็กน้อย นางยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับมุมปากเหมือนคิดปกปิดก่อนจะตอบออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เพราะต้องลมตอนชมทะเลสาบ พอกลับมาก็บ่นปวดหัว ข้าเลยให้พวกนางขึ้นไปพักผ่อนอยู่บนรถม้า"

เงินจิ้นอยู่ในช่วงเวลาสำคัญอย่างการพูดคุยเรื่องการแต่งงาน ไม่เหมาะจะพูดคุยเหลวไหลไร้สาระ

78

ทนายจันผู้ห้อยกุ้มหนึ่ง

"พอได้แล้ว สะใภ้สาม พวกเจ้าสองคนกลับไปได้แล้ว" คาดว่า เพราะกลัวเส้นชื่อจะพูดอะไรไม่เหมาะไม่ควรออกมา ฮุยฮุยผู้เฒ่าสวี่จึง ส่งเสียงเรียก

เสียงของฮุยฮุยผู้เฒ่าสวี่ทำใบหน้าที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ของเส้นชื่อกลับเป็นปกติขึ้นมาทันที

"ฮุยฮุยผู้เฒ่าเรียกแล้ว ไม่ว่าเซ่นไรเจ้าระวางตัวไว้หน่อยก็แล้วกัน" สวี่ชื่อกล่าวอย่างอ่อนโยนพลางตบมือเงินอิงเบาๆ หลังจากนั้นก็เดินจากไป พร้อมกับเส้นชื่อ

ฮุยฮุยผู้เฒ่าสวี่กวักมือเรียกเงินอิงให้เข้าไปใกล้ๆ น้ำเสียงเปี่ยมเมตตา เหยยขึ้นว่า "ยาจะให้หม้ออยู่รอเจ้า เจ้าเองก็อย่าอยู่ที่นี้นานนัก แม่เจ้า จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง"

นี่เป็นการเตือนนางว่าทำอันใดให้รู้จักบันยะบันยังนั่นเอง

เงินอิงหวังก็แต่จะสามารถปิดคดีได้เร็วที่สุด พอได้ยินเช่นนั้นนางก็เอ่ยปากรับคำออกมาทันที ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่กำชับออกมาอีกสองสามประโยค ก่อนจะพาพวกสวี่ชื่อจากไป

ยามนี้แขกที่มาร่วมอวยพรกลับกันไปแทบหมดแล้ว กัวปิงกับน้องฯส่งแขกพลางส่งสองแม่ลูกสกุลหลิวไปพักยังโถงรับรองแขก

กัวปิงทำอันใดล้วนใจกว้างกว่าผู้เป็นมารดาอยู่มาก นางสั่งคนให้เตรียมของกำนัลล้ำค่ามอบให้สกุลหลิวเป็นการชดเชย นอกจากนี้นางยังสั่งบ่าวไพร่กลุ่มหนึ่งให้นำเอาผ้าไปรองไปกั้นพื้นที่รอบสระไว้ในเวลาเดียวกันก็กำชับบรรดาสตรีในจวนให้กักตัวอยู่แต่ในพื้นที่ จะได้ไม่ต้องพบเจอกับคนนอก

ถึงเรื่องที่ต้องทำจะมีอยู่มาก แต่พี่น้องสกุลกัวต่างร่วมแรงร่วมใจเพียงไม่นานก็จัดการทุกอย่างได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

หลังจากนั้นนางก็พาคนจากไป ก่อนไปยังหันไปเอ่ยกับเงินอิงพอเป็นพิธี "เข้าไปไม่นานเดียวก็มา"

เงินอิงรู้ทันทีที่กัวปิงไป นางยอมไม่มาปรากฏตัวอีก

วันนี้เสียหน้าไปมากมายเช่นนั้น คนสกุลกัวยอมไม่พอใจยิ่งยวด การทิ้งสตรีอย่างเงินอิงไว้ริมฝั่งเพียงคนเดียวลำพังเช่นนี้ คงพอเรียกว่าเป็นการล้างแค้นเอาคืนได้กระมัง

เงินอิงสวมหมวกมานแพรไว้บนศีรษะ สองตามองไปยังริมน้ำว่างเปล่า ทว่าในใจกลับไม่รู้สึกย่ำแย่อันใด

ตรงกันข้ามนางกลับรู้สึกเป็นอิสระที่ไม่มีคนอยู่รอบกวน เทียบกับมีคนคอยยืนถามนั่นถามนี้อยู่ข้างๆ เวลาทำงานแล้ว เช่นนี้นับว่าดีกว่ามาก คนของที่ว่าการออกจะมาช้าอยู่สักหน่อย

เงินอิงรอรอยู่เป็นนานกว่าที่เหล่าบุรุษในชุดขุนนางสีเขียวเป็นมันเงา
กลุ่มหนึ่งจะมาถึง

แต่ที่นำแปลกคือพวกเขาต่างมากันเอง ไม่มีคนสกุลกัวตามมาด้วย
และไม่มีขุนนางนำมา

ที่มาล้วนแต่เป็นขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

ว่ากันตามหลักแล้ว ต่อให้คนของจวนชิงจีป้อไม่มา ชื่อจื่อไม่ว่า
เช่นไรก็น่าจะโผล่หน้าออกมาพูดจาเปิดโรงอะไรสักสองสามประโยค
เพื่อทักทายเงินอิง⁺

ทว่ายามนี้ไม่เพียงไร้เงาคนสกุลกัว แม้แต่ขุนนางที่นำเจ้าหน้าที่มา
ผู้นั้นก็อาจถูกคนสกุลกัวเหนี่ยวรั้งไว้ ถึงได้ไม่โผล่หน้าออกมาให้เห็น
ที่มาล้วนแต่เป็นขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยทั้งสิ้น

นี่เห็นชัดว่าพวกเขาคิดจะใช้อำนาจบารมีเล่นงานเงินอิง⁺

ครั้นเห็นเช่นนั้น ยังไม่ทันที่เงินอิงจะได้ทำอะไร หญิงรับใช้สูงวัยที่
สุยฮินผู้เฒ่าสวี่ให้อยู่ช่วยนางผู้นั้นก็เก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่

ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยพวกนี้รู้อะไรบ้าง ต่อให้เงินอิงนำป้ายทอง
พระราชทานออกมาแสดง พวกเขาบางที่อาจไม่รู้เรื่องราวอะไรเสียด้วยซ้ำ
ทันทีที่สองฝ่ายขัดแย้งกันขึ้นมา สตรีอย่างเงินอิงย่อมตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ
ครั้นคิดได้เช่นนั้นหญิงรับใช้สูงวัยนางนั้นก็เบี่ยงกายเล็กน้อย ทำมือ
ทำไม้บอกให้เงินอิงรอรอยู่กับที่ ส่วนตนเองกลับเดินขึ้นหน้าสองสามก้าว
หยิบเอาเทียนแฉ่งนามขนาดใหญ่อัดบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อพลางพูด
เสียงดังว่า "คุณหนูสามจวนกั๋วคงอยู่ที่นี้ ขอทุกท่านหยุดก่อน"

ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยพวกนั้นต่างพากันประหลาดใจเมื่อเห็นว่า
ที่ริมฝั่งสี่ตรัสวมหมวกมานแพอรอยู่นางหนึ่ง เดิมพวกเขาต่างคิดว่าเงินอิง⁺

เป็นสตรีสกุลกั้วคนใดคนหนึ่ง แต่พอได้ยินคำว่า 'จวนกั้วกง' สามคำนี้ พวกเขาต่างมีสีหน้าเปลี่ยนไป

ชายผิวขาวรูปร่างอวบอ้วนท่าทางคล้ายเป็นหัวหน้าเดินออกมาจากกลุ่ม ประสานมือกล่าววนอบน้อมว่า "ผู้น้อยจุ๊หมิง คารวะมา"

หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นพยักหน้าน้อยๆ ไม่พูดอันใด ทำเพียงยื่นส่ง เทียบแจ้งนามให้อีกฝ่าย

จุ๊หมิงรีบรับมันไว้ด้วยสองมือ หลังจากพิจารณาดูอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นพบว่าเทียบฉบับนั้นไม่เพียงเขียนด้วยหมึกทอง มีลวดลายงดงามวิจิตร ทับซ้อนอยู่ทางด้านบน ที่อยู่ตรงกลางคือตราประทับส่วนตัวขนาดใหญ่ ของกั้วกง

ถึงจุ๊หมิงจะไม่เคยเห็นเทียบแจ้งนามของกั้วกงเองกับตา แต่ถึงกระนั้นตาเขาเองก็ไม่ได้บอด คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าทวงท่าหาได้ ธรรมดาไม่ เห็นได้ชัดว่าเทียบแจ้งนามนี้ไม่ใช่ของปลอม

ยิ่งเห็นอักษรคำว่า 'เจิงกั้วกงเงิน' สีดำ จุ๊หมิงก็รู้สึกเหมือนมือ ถูกลวก เทียบเกือบจะหล่นร่วงหลุดมือ ไม่อาจประคองต่อไหว นี่มัน ตะแผ่นเหล็กกันชัดๆ

พวกเขาก็แค่ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยทำงานต่ำต้อยเท่านั้น เหตุใดถึงมาเจอคนจากจวนกั้วกงได้

ยังดีที่หญิงรับใช้สูงวัยผู้นี้เอ่ยปากขึ้นก่อน หาไม่แล้วเกิดเมื่อครู่ พวกเขาทำตัวเสียมารยาทอะไรออกไป มิเท่ากับรบนหาที่ตายหรือ

"คืนให้ช้าได้แล้ว" นางพุดน้ำเสียงเมินเฉยออกมาประโยคหนึ่งพร้อม ยื่นมือออกมาและหงายฝ่ามือขึ้น

จุ๊หมิงรีบส่งเทียบแจ้งนามนั้นกลับไปด้วยท่าที่นอบน้อม เขา

ปาดเหงื่อบนศีรษะพลางเอ่ยปากออกมาอย่างติดๆ ขัดๆ "พวกผู้น้อย...
ล่องเกินแล้ว ล่องเกินแล้ว ขออภัยๆ"

หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นเดินวางกำมใหญ่โตกลับไปหยุดอยู่ตรงหน้า
เงินอิง จงใจพูดเสียงดังว่า "คุณหนูสาม อีกสักครู่ท่านต้องการตรวจสอบ
อันใด ตรวจสอบเช่นไร ขอเพียงสั่งผู้น้อย ผู้น้อยจะแจ้งให้พวกเขาทราบเอง
เจ้าค่ะ"

เงินอิงพยักหน้าให้กับอีกฝ่ายเป็นการยอมรับน้ำใจพลางเอ่ยบอก
"เข้าใจแล้ว"

ขุนนางเจ้าหน้าที่พวกนั้นยามนี้ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ ทำได้
เพียงเฝ้ามองข้า ข้ามองเจ้า ต่างคนต่างสีหน้าพิลึกพิลั่นฉงนสนเท่ห์
ไม่เข้าใจวาทสนทนาระหว่างหนึ่งนายหนึ่งบ่าวนั้นหมายความว่าอย่างไร

เงินอิงตบไหล่หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นเบาๆ เชิญให้นางไปยืนอยู่อีกด้าน
ก่อนจะเดินขึ้นหน้าไปสองสามก้าว ฐูป้ายทองพระราชทานขึ้น พูดด้วย
น้ำเสียงกระฉ่างชัด "นี่คือป้ายทองพระราชทาน ข้ารับคำสั่งจากฝ่าบาท
ให้สืบสวนคดีนี้ ขอทุกคนให้ความร่วมมือด้วย"

ป้ายทองวิบวาวแสงตานี้ ครั้นปรากฏต่อหน้าขุนนางเจ้าหน้าที่
ชั้นผู้น้อยก็ราวกับว่าพลังอภินิหารของมันปรากฏขึ้นทันที

พวกเขาแต่ละคนต่างก็แสดงสีหน้าตระหนักรู้

"ที่แท้ก็คุณหนูสามเจ้าของสมญาเดินทันผู้นั้นนั่นเอง!" จู๊หิมิง
หลุดปากโผล่ออกมาอย่างรวดเร็ว พอรู้ตัวเขาก็รีบปิดปากเงียบ สองตา
ชำเลืองดูหญิงรับใช้สูงวัยเจ้าของสีหน้าดุณผู้นั้น

คนอื่นอาจจะดูไม่ออก แต่เขามองออก หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้น
เกรงว่าจะเป็นวรยุทธ์ การเคลื่อนไหวทุกอย่างก้าวของนางล้วนแคล่วคล่อง

เต็มไปด้วยพละกำลัง ไม่เหมือนคนธรรมดาทั่วไป

"ขอภัยคุณหนูสามด้วยขอรับ" จู๊หึงมีประสานมือ รอยยิ้มทั้งพิลึกพิลั่นทั้งประจบประแจง หน้าซำยังแผ่แว่ซึ่งความรู้สึกไม่นำพา "รายงานนั้นบอกแล้วว่าในจวนซึ่งจ้ป้อมมีคนตาย แต่ไม่ได้รายงานชื่อคุณหนูไว้ เพราะไม่ทราบว่าคุณหนูสืบสวนคดีอยู่ที่นี้ ถึงได้เสียมารยาทขอคุณหนูอย่าได้ถือสา"

ท่าทีของเขาแม้จะนับได้ว่าเกรงอกเกรงใจ ทว่าสีหน้ากลับบอกชัดว่าเขาเหมือนกับคนอื่น ๆ ที่คิดว่าเงินอิงก็แค่คุณหนูสูงศักดิ์ที่คอยหาอะไรทำสนุกๆ ไปวันๆ เท่านั้น

เงินอิงไม่สนใจและยังไม่คิดจะพูดจาอันใดกับคนพวกนี้ให้มากความ นางเอ่ยปากบอกแค่ "เรื่องเป็นเช่นนี้ เมื่อครู่คุณหนูใหญ่สกุลหลิวตกน้ำ ตำแหน่งที่ตกอยู่ใกลางสระที่อยู่ด้านหน้านั้น ห่างจากฝั่งไปประมาณ..." เมื่อพูดเกริ่นสองสามประโยคนางก็ตรงเข้าประเด็นอย่างรวดเร็ว เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด ก่อนจะหยุดลงตรงพบเส้นผมคนตาย

หลังจากชะงักไปชั่วครู่ นางก็เอ่ยปากต่อ "เพราะบนเส้นผมยังมีเศษหนังติดอยู่ ข้าจึงเชื่อว่าในน้ำต้องมีศพจมอยู่ และเพราะเหตุนี้ข้าถึงให้คนไปแจ้งความ เชิญทุกคนมาช่วยยมศพ หลังจากนั้นค่อยทำการสืบ"

79

กฎหมายของตำฉู'

ทันทีที่เงินอิงกล่าวจบ สีหน้าของขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยเหล่านั้น ก็แปลกประหลาดไป

เรื่องนี้หวั่นไหวเป็นเช่นไรพวกเขาย่อมรู้อยู่ก่อนหน้าแล้ว ทว่าในเวลาี่ มาได้ยินเงินอิงเล่าเป็นคั้งเป็นแควเช่นนั้น พวกเขากลับรู้สึกเหลือเชื่อ

ในบ้านของผู้มั่งคั่งเปี่ยมอำนาจบารมีเช่นนี้มีปีใดบ้างที่ไม่มีคนตาย ไม่ว่าจะสระน้ำหรือบ่อน้ำล้นแต่เป็นสถานที่เหมาะๆ ที่คนเป็นๆ ผู้หนึ่ง จะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ถึงกฎหมายของตำฉูจะบัญญัติเอาไว้อย่างชัดเจนว่าไม่อนุญาตให้ ทำการลงโทษบ่าวไพร่เองโดยพลการ และยังไม่อนุญาตให้สังหารบ่าวไพร่ ตามอำเภอใจ ทว่ากฎหมายก็คือกฎหมาย คนที่ควรตายอย่างไรก็ต้องตาย อยู่ดี

บ่าวไพร่พวกนี้ขายตัวให้กับชาวบ้านอยู่แต่แรก ชีวิตไม่ว่าจะเด็ก

หรือแก่ล้วนแต่อยู่ในกำมือของผู้เป็นนาย ต่อให้ในจวนมีคนตายอย่างไรสาเหตุ พวกเขาไหนเลยจะกล้าไปฟ้องร้องถึงที่ว่าการได้ ในเมื่อไม่มีคนฟ้อง แล้วไหนเลยจะมีใครกล้าหลบลี้หนีหลบตาวิ่งเข้าไปในจวนผู้สูงศักดิ์ บอกต้องการสืบคดีว่าไพร่ที่ตายไป ทำเช่นนั้นมิใช่กำลังหาหาใส่หัวหรือไร

ทว่าในเวลานี้ตรู่มีน้อยที่ฮ่องเต้หยวนจยาทรงแต่งตั้งให้เป็น 'เสินทัน' ผู้นี้กลับวางท่าซึ่งขบถต้องการคลี่คลายคดี ทำเช่นนั้นเท่ากับหาเรื่องให้ผู้อื่นลำบากชัดๆ

จูจีหมิงกลอกตา แหงนหน้ามองฟ้าหัวร่อ "ฮ่าๆๆ คุณหนูสายตาแหลมคมยิ่งนัก ไม่เสียทีที่ได้สมญานามว่าเสินทัน ถึงกับสามารถมองออกภายในปราดเดียวว่านั่นคือเส้นผมไม่ใช่หญ้า น้ำ ร้ายกาจๆ ผู้น้อยนับถือยิ่งนัก นับถือ!"

เขาเริ่มด้วยการประจบประแจง ก่อนจะมองซ้ายมองขวาสีหน้าลำบากใจ กระซิบเสียงแผ่วว่า "ในเมื่อคุณหนูส่งคนไปฟ้องร้อง แต่มีคนตายเช่นไรก็ต้องมีศพ ถึงตอนนั้นพวกผู้น้อยย่อมต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ ทว่าเรื่องมศพหน้าศพคนตายขึ้นมาจากน้ำมัน ออกจะน่าขยะแขยงเกินไปอยู่สักหน่อย คุณหนู...กลับจวนไปก่อนดีกว่าหรือไม่ ไว้คดีมีความคืบหน้าอันใดพวกผู้น้อยจะรีบส่งคนไปรายงานให้ คุณหนูทราบทันที"

ตอนพูด จูจีหมิงรู้สึกหวาดประหวั่นอยู่เล็กน้อย

วันนี้คนที่พาพวกเขามาคือขุนนางผู้ช่วยแห่งที่ว่าการเมืองหลวงที่เพิ่งเข้ามารับตำแหน่ง...เซียเซ่า

ได้เท่าเซียผู้นี้เกิดในตระกูลขุนนาง อีกทั้งยังเข้าได้กับทุกฝ่าย

เข้ารับตำแหน่งได้เพียงครึ่งปีก็เข้าใจต้นลึกหนาบางของตระกูลต่างๆ
ทั่วเมืองหลวงแล้ว

เมื่อครู่ตอนมาถึงเขากับชิงจี้ป้อพูดคุยโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี
ชิงจี้ป้อยังหยิบเอาภาพอักษรที่บรรพบุรุษเก็บไว้จำนวนหนึ่งออกมาร่วม
ชื่นชมอยู่กับเซียเซ้า คนทั้งสองตอนนี้ยังนั่งอยู่ในห้องหนังสือ ส่วนพวกเขา
ถูกเซียเซ้าไล่ให้ออกมาปฏิบัติหน้าที่

จุจี้หมิงจัดเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถผู้หนึ่ง อีกทั้งยังรู้จักดู
ทิศทางลม เขารู้สึกอยู่เสมอว่าความหมายของได้ทำเซียของพวกเขาคือ
ต้องเปลี่ยนเรื่องใหญ่ให้กลายเป็นเรื่องเล็ก เปลี่ยนเรื่องเล็กให้ไม่มี
เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าเรื่องนี้ระหว่างทางกลับมีจวนกั๋วกงปรากฏแทรกขึ้นมา
อีกหนึ่ง

จุจี้หมิงนึกอยากเกาหัวขึ้นมาตึงๆ เขาเป็นเพียงเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย
ภายใต้สถานการณ์อย่างในเวลานี้ ที่เขาทำได้คงมีเพียงพิจารณาตาม
ความต้องการของเบื้องบน ค่อยๆ เดินดูไปที่ละก้าว ส่วนจะไปถึงที่ใดนั้น
ไม่ใช่สิ่งที่เขาจะตัดสินใจได้

แน่นอน หากสามารถหลอกล่อให้เส้นพันผู้นี้ปล่อยปละเรื่องนี้ไปได้
หลังจากนั้นค่อยสรุปสำนวนว่าเป็นการ 'กระโดดน้ำฆ่าตัวตาย' เรื่องนี้
ย่อมจบลงได้ด้วยดี

"ทุกท่าน พวกท่านคงไม่คิดจะสรุปสำนวนโดยอาศัยบทสรุปจำพวก
กระโดดน้ำฆ่าตัวตายกระมัง" น้ำเสียงใสสะอาดธรรมดาๆ ดังขึ้น

หัวคิ้วของจุจี้หมิงอดเด่นระริกไม่ได้

คนที่พูดคือคุณหนูสามสกุลเงินท่าทางแปลกประหลาดผู้นั้น

นางรู้ได้เช่นไร

จุ๊หึงนึกตกใจ แต่ถึงกระนั้นใบหน้าของเขากียังคงฉาบพับไว้ ซึ่งรอยยิ้ม เขาค้อมกายบอก "คำพูดของคุณหนูสามนี้ผู้น้อยไหนเลย จะกล้ารับ ศพยังไม่ทันงมขึ้นมา แล้วมีหรือจะสรุปคดีอันใดได้ หากทำเช่นนั้นย่อมเหลวไหลสิ้นดี" เขาพูดพลางหันไปยิ้มบอกกับสหายร่วมงานที่ยืนอยู่ทางด้านหลัง "พวกเจ้าว่าใช่หรือไม่"

ทุกคนต่างพยักหน้าพร้อมกัน สีหน้าซึ่งข้งราวกับต้องการบอก เป็นนัยว่าพวกเขาไม่มีทางสรุปคดีมั่วซั่วเด็ดขาด

"เช่นนั้นก็ดี" เงินอิงยิ้มมุมปาก แม้จะมีผ้าโป่งปิดบังอำพรางโฉมหน้าของนางไว้ แต่เงินอิงก็ยังคงยิ้มออกมาตามความเคยชิน "เดิมทีข้ายังกลัวว่าพวกท่านจะสรุปคดีสู้่มน้ำเสียอีก หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าก็คงได้แต่ต้องทูลฝ่าบาทไปตามนั้น"

รอยยิ้มบนใบหน้าของจุ๊หึงแข็งทื่อขึ้นมาทันที เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่เหลือก็ต่างพากันยิ้มค้างเช่นนั้น

ทูลฝ่าบาท? คำพูดนี้มาจากที่ใดอีก

"ตอนฝ่าบาทพระราชทานป้ายทองให้ข้า พระองค์มีรับสั่งว่าหากข้าพบเจอดคดีอันใดเข้า หนึ่ง ให้สืบหาความจริง สอง รายงานให้ฝ่าบาททรงทราบตามตรง" เงินอิงราวกับล่วงรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ นางพูดไม่เร็วไม่ช้า "นั่นก็หมายความว่า...นับแต่เมื่อครู่ การเคลื่อนไหวทุกอย่างของพวกท่าน ข้าจะทำการจดบันทึกอย่างละเอียด ทูลถวายรายงานต่อฝ่าบาทอย่างตรงไปตรงมา"

จุ๊หึงตะลึงไปชั่วอึดใจ เมื่อดูเห็นผู้พูดพราย เขายกมือขึ้นเช็ดอย่างไม่รู้ตัว

คำพูดนี้ชวนอกสั่นขวัญแขวนยิ่ง ฝ่าบาทมีพระราชโองการเช่นนั้นจริง

กระนั้นหรือ เป็นไปได้เช่นไร

เขานึกถึงเลสงสัย แต่เพียงไม่นานเขาก็ปฏิเสธการคาดเดาของตนเอง

ต่อให้กินดีหมีหัวใจเสีย* มา โลกนี้ก็ไม่มีความมีใครหน้าไหนจะกล้า
ปลอมแปลงพระราชโองการฮ่องเต้แน่ กฎหมายต้าจู้หมิงก็เอาไว้มั่น
ผู้ที่กล้าปลอมแปลงรับสั่งฮ่องเต้...

"ตามหลักกฎหมายของต้าจู้ปลอมแปลงพระราชโองการเรียกได้ว่า
เป็นการหมิ่นพระเกียรติ เป็นหนึ่งในสิบโทษอุกฉกรรจ์ ต้องโทษประหาร"
เงินอิงราวกับกำลังอ่านความในใจของจู้หมิง

มือที่กำลังปาดเหงื่อของจู้หมิงชะงักค้าง มองดูเงินอิงด้วยสีหน้า
ตื่นตะลึง

เขารับอ่านหลักกฎหมายต้าจู้มาจนทะลุปรุโปร่ง ย่อมรู้ดีว่าที่เงินอิง
ท่องออกมานั้นคือเนื้อหาตอนหนึ่งของ 'สิบโทษอุกฉกรรจ์' ไม่มีผิดพลาด
แม้แต่ตัวอักษรเดียว

จนถึงยามนี้จู้หมิงถึงได้พบว่าคุณหนูสามผู้นี้มาเพื่อเอาจริง มิได้
คิดเล่นสนุกๆ

"ข้าได้บอกสิ่งที่คุณรู้ทั้งหมดแล้ว ทุกท่านต้องการมศพ สืบสวน ล้วน
สามารถทำได้เต็มที่" เงินอิงกล่าวน้ำเสียงราบเรียบพลางลดป้ายทองลง
"ข้าจะยืนบันทึกข้อเท็จจริงอยู่ข้างๆ ทุกท่านไม่ต้องเป็นกังวลเรื่องข้า
แค่ลงมือทำตามหน้าที่ของตนก็พอ"

เม็ดเหงื่อบนหน้าผากของจู้หมิงหยดลงมาที่ละเม็ดๆ เขาได้แต่
ปาดเหงื่อไม่หยุด ลืมแม้แต่จะล้างผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ ปากละล้า

* กินดีหมีหัวใจเสีย ใช้เปรียบเปรยว่าใจกล้าไม่ธรรมดา

ละลักพูดว่า "ถ้าเช่นนั้นคุณ...คุณหนูสาม ผู้น้อย...เมื่อครู่มิได้..."

"คดีนี้กรมอาญาของพวกเราจับเอาไว้แล้ว พวกเจ้ากลับไปเถอะ"
จู่ๆ ก็มีเสียงบุรุษดังตบพขึ้นจากทางด้านหลัง

จู่จี้หึงตกใจ ครั้นหันกลับไปดูเขาก็พบกับเงาร่างสูงใหญ่สวมใส่
อาภรณ์ยาวสีดำกำลังสาวเท้ากว้างๆ เดินตรงเข้ามา ที่อยู่ทางด้านหลัง
ของเงาร่างดังกล่าวยังมีชายในชุดขุนนางอีกสองสามคน หนึ่งในนั้น
เขาบังเอิญรู้จัก เป็นคนคุ้นเคยของกรมอาญา

เหตุใดคนของกรมอาญาถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ได้

อีกทั้งยังรับช่วงทำคดีต่อ

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่

จู่จี้หึงรู้สึกคล้ายจะเป็นลม เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คราหนึ่ง
พยายามฝืนตั้งสติ ก่อนจะเดินขึ้นหน้าแสดงคารวะ "ผู้น้อยจู่จี้หึง
คารวะได้เท่าทั้งหลาย"

เมื่อเห็นขุนนางก็คารวะ นี่คือวิธีการดำรงชีวิตของขุนนางเจ้าหน้าที่
ชั้นผู้น้อยอย่างพวกเขา อีกอย่างในหมู่คนพวกนั้นเห็นอยู่ชัดๆ ว่าผ้าลายปัก
บนชุดขุนนางบางคนเป็นลายนกกระสา นั่นก็หมายความว่าพวกเขาเป็นถึง
ขุนนางชั้นหก

ขนาดขุนนางชั้นหกก็ยังยืนอยู่ข้างหลัง นั่นแปลว่าฐานะของคนที่มา
นั้นไม่ธรรมดา ไม่ใช่คนที่ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยอย่างพวกเขาจะไป
ต่อได้ด้วย

80

หลักฐานชั้นสำคัญ

"ไม่ต้องมากพรี ลำบากทุกคนแล้ว" ชายรูปร่างสูงใหญ่โบกมือตาม
อำเภोज ओकरक्षिणसुदहंमंघाधुनंजुं गीप्रागुत्वु नुमोठोहंनसो
ของทางการฉบับหนึ่ง

"ดูให้ดีๆ นี่เป็นหนังสือโอนย้ายคดี" ชายรูปร่างสูงใหญ่พูดไม่
อึ้งขังขอบ ทหารองครักษ์นายนั้นยังไม่อ้อมค้อม เขายัดหนังสือเอกสาร
ใส่มือของจู้หมิง ก่อนจะชักเท้าถอยกลับไปอย่างรวดเร็ว

จู้หมิงรู้สึกว่ำนวันนี้เห็ญอตุรอนของเขาคงได้ไหลหมดตัวแน่ เขา
กัฒนรับหนังสือเอกสารไว้ เป็ดมันออกอ่าน

ไม่มีปัญหาใด ทุกอย่างล้วนถูกต้องสอดคล้องตามกฎเกณฑ์
ตราประทับอันใดล้วนครบถ้วน คดีนั้นนับแต่นี้ไปจะถูกโอนย้ายให้กรมอาญา
จัดการ ไม่เกี่ยวอันใดกับที่ว่าการเมืองหลวงของพวกเขาก็

ตอนจากไป จังหะย่างก้าวของจู้หมิงแคล่วคล่องว่องไวเป็นพิเศษ

เขาต้องรีบไปหาเสียเขาที่อยู่ในห้องหนังสือที่อยู่ด้านหน้า รายงานเรื่องนี้ให้อีกฝ่ายรู้

ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยพวกนี้จะประจบประแจงต่อเบื้องบนเช่นไร ไม่จำเป็นต้องพูดถึง พูดถึงเพียงคนที่มากลุ่มนี้ก็พอ เงินอิงข้าเลี้ยงดูพวกเขาปราดหนึ่ง ถึงสิ้นหน้าจะสงบนิ่งทว่าในใจกลับรู้สึกหงอนสนแท้

ชายรูปร่างสูงใหญ่หัวหน้าขุนนางกรมอาญาผู้นั้นมิใช่เพียงผู้บัญชาการกองทหารราชวงศ์รัชที่มีวาสนาพบพานกันกับนางผู้นั้นหรือไร

เขามาที่นี่ได้เช่นไร

เงินอิงนึกสงสัย นางมักรู้สึกว่ายู่ผู้นี้มีอะไรลับซับซ้อนอยู่หลายส่วน

คดีลอบปลงพระชนม์มีเขาปรากฏตัว ย่อมน่าจะเป็นผู้บัญชาการกองทหารราชวงศ์รัชที่มีหน้าที่รับผิดชอบการนี้

ทว่าเหตุใดเขาถึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่ได้ อีกทั้งยังเปลี่ยนสถานะกลายเป็นขุนนางกรมอาญา รับช่วงสืบคดีต่อจากที่ว่าการเมืองหลวง

คนผู้นี้หนึ่งสามารถมีถึงสองสถานะได้หรือ

เงินอิงคาดคะเนอยู่ในใจ นางซ่อนตาซึ่งซ่อนอยู่ใต้หมวกม่านแพรที่ผ้าโปร่งช่วยบดบังอีกชั้นขึ้นมอมงเผยดู

ในที่สุดนางก็สามารถเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายได้ชัดแจ้ง

คิ้วดำที่เฉียงยาวไปถึงจอนผม จมูกโด่งเป็นสัน คือจุดที่น่าประทับใจที่สุดบนใบหน้านี้ ทว่าที่ขัดแย้งกันเด่นชัดกลับเป็นตาไม่ใหญ่ขึ้นเดียวคู่้นกับริมฝีปากบางๆ

หากจะบอกว่าสองอย่างแรกทำให้ใบหน้านั้นแทบจะเรียกว่างดงาม สองอย่างหลังก็ทำให้ความงามดังกล่าวลบเลือนจนจางหาย แต่ที่ทำให้

คนประหลาดใจยิ่งกว่ากลับเป็นกลืนอายุห้าหาญระแวดระวังที่แผ่ชาน
ออกมาจากตัวเขา

ทั้งๆ ที่ทำเพียงยืนสบายๆ อยู่ที่นั้น ในมือไร้ซึ่งอาวุธ แต่เขากลับ
เหมือนพร้อมทำศึก รวากับสามารถพุ่งกระโจนเข้าตะลุมบอนกับผู้อื่นได้
ในทันที

และด้วยเพราะหน้าตาเช่นนี้จึงทำให้สามารถจดจำได้โดยง่าย
ถึงจะพบพานกันเพียงครั้งแต่ก็ยากจะลืมเลือน

ภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า เงินอิงหรีดตาลงเล็กน้อย กุมป่ายทอง
ในมือแน่นอย่างไม่รู้ตัว ความคิดอ่านพุ่งชานยิ่ง

มิน่าเคยซูถึงไม่เคยสวมใส่ชุดหมั่งเผาเหมือนอย่างที่เราของครักษ์
สวมใส่กันอยู่เป็นประจำ ที่แท้ก็เพราะต้องการปรับพลังอำนาจบนตัว
ให้แลดูเป็นกลาง

แค่จินตนาการดูก็รู้แล้วว่าเผยซู่หากอยู่ในอาภรณ์ภูเช่นนั้น กลืนอายุ
สังหาร กลืนอายุพิฆาต กลืนอายุพาลพาโลบนตัวเขาจะขัดกับสถานที่
หรรหรางดงามอย่างในวังหลวงเช่นไร

ขณะที่นางกำลังใจลอยครุ่นคิดเรื่องพวกนี้ จู่ๆ น้ำเสียงชวนเคลิบเคลิ้ม
มีนเมาของใครบางคนก็ดังผ่านอยู่ข้างใบหู

"คารวะคุณหนูสาม" เผยซู่พยักหน้าให้นาง น้ำเสียงไม่สนิทสนม
ไม่ห่างเหิน และยิ่งไม่เมินเฉยเสียมารยาทด้วยเพราะฐานะขุนนางบนตัว

เทียบกับพลังอำนาจรุนแรงบนตัวเขาแล้ว เขาในเวลานี้กลับเปี่ยม
มารยาทจนยากจะรับไหว

เงินอิง⁺ควบคุมอารมณ์ความรู้สึก นางย่อกายทักทายตอบกลับด้วย
น้ำเสียงสงบนิ่งแบบเดียวกัน "คารวะได้ทำเผย"

หลังจากนั้น...ไม่มีหลังจากนั้น

ทั้งสองต่างฝ่ายต่างยืน ต่างจมอยู่ท่ามกลางความเจ็บงัน

ลมพัดโชยอ่อน ม่านโปร่งที่ถูกซึ่งอยู่รอบสระกระพือดังพื้บพื้บ
ระลอกคลื่นปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำว่งแล้วว่งเล่า บัวมรกตสายไหวอยู่
ท่ามกลางสายลมไม่ต่างอันใดกับนางรำริมลำธาร เยื้องย่างอยู่เหนือ
ม่านเขียวเหี้ยดยาว ขยับกายแคล้วคล่องงดงาม

ทัศนียภาพงดงามเช่นนี้ไม่ต่างอันใดกับภาพวาด น่าเสียดายก็แต่
คนทั้งสองที่ยืนอยู่ริมน้ำนั้นคนหนึ่งเนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นอายสังหาร
อีกคนกลับนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา สิ่งที่พวกเขา กำลังครุ่นคิดห่างไกลจาก
ความอ่อนช้อยที่อยู่รายรอบยิ่ง

ที่เงินอิงคิดคือกรรมอาญารับช่วงทำคดีนี้แต่แล้วมีเป้าหมายอันใด

ส่วนเผยชุกกลับสืหน้าเคร่งขรึม ยืนสองมือโพล่หลังที่แผ่ออกจากร่าง
คือความรู้สึกต่อต้าน รวมถึงความรู้สึกไม่นำพา

ไม่จำเป็นต้องให้อีกฝ่ายเอ่ยปากเงินอิงก็รู้ได้ การที่นางมาปรากฏตัว
อยู่ที่นั่น ได้ทำเผยชุกนี้หาได้รู้สึกยินดีไม่

ทว่าต่อให้เขาไม่ยินดีร่วมมือ นางก็ยืนกรานจะอยู่ที่นี้

นางตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะเดินออกมาจากเรือนหลัง

ขอเพียงยืนกรานหนักแน่นกับความคิดเช่นนี้ นางย่อมสามารถ
เผชิญหน้ากับใบหน้าเย็นชาเยี่ยงนี้ รวมถึงเสียงหัวเราะหยันเย้ย ถ้อยวาจา
เหน็บแนม ด่ากราด รวมถึงการขัดแย้งรุนแรงกว่านี้ับร้อยเท่าพันทวีได้

นางรู้ดีว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่

วิถีนอกรีตของนาง กำหนดให้ต้องเป็นศัตรูกับทั้งยุคสมัย

หากกับใบหน้าเย็นชานี้นางยังทนรับไม่ได้ แล้วนางยังจะอาศัยอะไร

เปลี่ยนแปลง โยกลลอน ปลูกต้นมัน

"เหตุใดกรรมอาญา...ถึงได้ส่งคนมา" หลังจากผ่านไปเป็นนาน ในที่สุดเงินอิงก็กล่าววาทะทำลายความเยิบงั่นก่อน

"บังเอิญ" เผยชู้ตอบสั้นๆ ง่ายๆ สายตากวาดมองไปยังป้ายทอง ในมือนาง เบ้าปากออกมาอย่างเห็นได้ชัด ไม่มีทีท่าจะปิดบังแม้แต่บ่อย

เงินอิงสังเกตเห็นได้ทันที หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางก็ชูป้ายทองขึ้น เอ่ยปากอธิบายว่า "นี่เป็นของที่ท่านปู่ข้าทำให้ มันทำขึ้นจากไม้ทุบทองสำริด สิ่งของพระราชทานข้าไหนดจะสุมสื้สุมห้พกดิตตัว" นางหยุดชะงักครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ "ฝ่าบาททรงทราบแล้ว และทรงอนุญาตแล้วเช่นกัน"

เผยชู้ตะลึงงันไปชั่วขณะ มุมปากกระตุกรวดเร็ว เขาพยักหน้าก่อนจะเอ่ยว่า "ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น"

ที่ทำไมแะสปรากฏอยู่บนตาชั้นเดียวของเขาคุณั้นเพียงชั่วแวบ เงินอิงแม้จะสังเกตเห็น แต่ก็ยังคงแสวงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ นางหันหน้าไปทางผิวน้ำ

คิดจะให้ข้ายอมแพ้ถอยไปเองอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง

"บัญชาของฝ่าบาท ข้ายอมต้องปฏิบัติตาม" เงินอิงพูดเนิบๆ สายตากวาดมองไปยังบัวมรดกที่กำลังเบ่งบาน "หากได้ทำเผยมีความคิดผิดแผกแตกต่างอันใด ท่านย่อมสามารถทูลต่อฝ่าบาทได้"

คำพูดดังกล่าวแฝงไว้ซึ่งท่าทีไม่เกรงใจอยู่เล็กน้อย

ตาชั้นเดียวของเผยชู้กระตุกขึ้นคราหนึ่งคล้ายประหลาดใจ

ทว่านั่นก็เพียงแค่ชั่วครู่เท่านั้น เพียงไม่นานเขาก็โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ

"ท่านสืบสวนของท่าน ข้าสืบสวนของข้า ไม่ถ่วงวายุซึ่งกันและกัน"

คำตอบตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม ชัดแย้งกับเส้นเสียงเคลิบเคลิ้ม
ประหนึ่งสุราชั้นเลิศนั้นอย่างเห็นได้ชัด

เงินอิงนึกหงุดหงิดใจขึ้นมาทันที แต่ถึงอย่างนั้นนี่ก็เป็นสิ่งที่นาง
คาดคิดอยู่ก่อนแล้ว

สตรีจวนกั่วงแทนที่จะอยู่ในเรือนดีๆ กลับวิ่งออกมาสืบคดีอยู่
ข้างนอก เรื่องนี้ในสายตาทุกคนเกรงว่าคงคิดว่านางคงกำลังคิดสร้าง
เรื่องวุ่นอยู่เป็นแน่

"นี่คือหลักฐานชิ้นแรก ตอนนี้ข้าขอมอบมันให้กับใต้เท้าเผยกี้แล้วกัน"
เงินอิงพูดจาด้วยท่าทีสงบนิ่ง นางยื่นส่งเส้นผมในมือพวกนั้นให้กับเขาไป
คดีนี้จวนชิงจื่อมีหรือจะยอมมอบหมายให้นางจัดการ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
นางยอมสมควรมอบหลักฐานให้กับผู้ที่ได้รับการไหว้วานซึ่งก็คือกรมอาญา
ทำหน้าที่รับผิดชอบ

หรือก็คือใต้เท้าเผยที่อยู่เบื้องหน้านางผู้นี้เอง

เผยรู้รู้สึกประหลาดใจ สายตาของเขาคว้ามองมายังมือ...ผ้าที่
หุ้มอยู่บนมือของนาง

คาดว่าเขาน่าจะไม่เคยเห็นของแปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน
ตาชั้นเดียวเล็กๆ คู่นั้นเลื่อนลอยขึ้นมาทันที

"นี่คือถุงมือ สวมไว้จะได้ไม่สัมผัสถูกกับหลักฐานโดยตรง" เงินอิง
อธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจังพลางบ้วนน้ำลายให้เขารับเส้นผมกลุ่มนั้นไป "นี่คือ
หลักฐานชิ้นแรก ขอให้เก็บรักษามันไว้ให้ดี"

81

มรตนาใต้น้ำ

เผยชูยังคงนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา ทว่าสีหน้ากลับเปลี่ยนแปลงแปลกประหลาด

เงินอิงสวมถุงมือ แต่กลับให้เผยชูรับเส้นผมของคนตายไปด้วยสองมือว่างเปล่า

เรื่องราวน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้เหตุใดนางถึงสามารถทำได้ นางจงใจหรือไร้เจตนาแน่นอน

เสียงคิกคักดังมาจากทางด้านหลังของเผยชู คล้ายมีคนกำลังพยายามกลืนหัวเราะอย่างสุดชีวิต

"กลางถึงอวี๋ มานี้" เผยชูยกยิ้มมุมปาก ดวงตาเลื่อนลอยคล้ายมีลมมรสุมก่อตัว

เสียงคิกคักหยุดลงทันที หลังจากผ่านไปชั่วอึดใจ ชายหนุ่มร่างเตี้ยกำยำในชุดหมั่งเผ่าผู้หนึ่งก็เดินหน้าเจื่อนออกมา

"ถือของ...หลักฐานไว้ให้ดี" ตอนพูด มุมปากของเผยชูยังคงยกสูง ตาชั้นเดียวหลุบต่ำ จากตำแหน่งของเงินอิง นางไม่อาจมองเห็นแววตาของอีกฝ่าย

เงินอิงรู้สึกประหลาดใจ

นี่ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในยามนี้ นางรู้สึกประหลาดใจซ้ำแล้วซ้ำอีก

นางตั้งคำถามว่าเผยชูไม่ถึงหนึ่งช่วงหัว ทว่านางกลับไม่อาจมองเห็นสายตาของอีกฝ่าย

ตาของได้ทำเผยชูนี้...ไม่ใหญ่เอาเสียเลยจริงๆ

แน่นอนว่าเงินอิงไม่ได้ดูแลคนที่เขาตาชั้นเดียว นางก็แค่รู้สึกเช่นนั้น ทหารองครักษ์ที่ซื้อกลางถึงอวิยามนี้บนหน้ายากลำบาก เขาเดินตรงมาหยุดอยู่เบื้องหน้านาง ยื่นมือกว้างหนาข้างหนึ่งออกมา ท่าทางที่มือคล้ายหมีตัวเล็กตัวหนึ่ง

เงินอิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางเก็บป้ายทอง หันไปขอผ้าขาวสะอาด ผืนหนึ่งกับหญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้น ห่อเส้นผมกลุ่มนั้นไว้ ยื่นส่งมันให้กับกลางถึงอวิ ตลอดจนการเคลื่อนไหวนางไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

สีหน้าของกลางถึงอวิมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที เขารับห่อผ้าซุกเก็บมันไว้อย่างดีก่อนจะถอยกลับไป

เงินอิงขยับตัวไปข้างๆ สองสามก้าว พูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งว่า "เชิญได้ทำเผยเริ่มงานได้ ข้าจะยืนดูอยู่ข้างๆ รบกวนท่านให้น้อยที่สุด"

เผยชูขึ้นตาขึ้นมอง

ทันใดนั้นนางก็รู้สึกคล้ายมีธนูแหลมคมเย็นเยียบพุ่งตรงออกมา

เงินอิงใจเต้น นางเงยหน้าขึ้นรวดเร็ว

แค่ชั่ววูตใจ เผยชู้ก็ชักสายตากลับ

ดังนั้นที่เงินอิงมองเห็นจึงมีเพียงแค่บางครั้งหนึ่งกับหลังศีรษะของเขา
เท่านั้น สายตาแหลมคมคู้แน่นจางหายไปสิ้นแล้ว

ได้ทำเผยผู้นี้ดูท่าจะไม่ใช้คนที่รับมือด้วยได้ง่ายๆ

เงินอิงคิดเช่นนั้น นางยืนนิ่งอยู่อีกด้าน

เผยชู้ยามนี้กำลังพูดคุยกับขุนนางที่อยู่ทางด้านหลัง น้ำเสียง
แผ่วเบา สีหน้าดูต้น สันหน้าผากนูนสูงกดต่ำ แลดูเด็ดเดี่ยวยิ่ง

"คุณหนูมายืนทางนี้เถอะเจ้าคะ แด่ไม่แรงนัก" หญิงรับใช้สูงวัย
ผู้นั้นเดินเข้ามากระซิบบอกกับเงินอิง

เงินอิงที่สวมหมวกมานแพรอยู่พยักหน้าให้กับนางน้อยๆ บอกอีกฝ่าย
ด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา "เมื่อครู่ขอขอบคุณมามาก"

"นี่เป็นหน้าที่ที่สุหนียผู้เฒ่ามอบหมาย ผู้น้อยก็แค่ทำตามคำสั่ง
เท่านั้นเจ้าคะ" หญิงรับใช้สูงวัยผู้นั้นตอบน้ำเสียงหนักแน่น

เงินอิงพิจารณาดูนางอยู่สองสามครา รู้สึกคั่นหน้าคั่นตาอีกฝ่ายอยู่
พอสมควร แต่กลับนึกชื่อนางไม่ออก ดังนั้นจึงเอ่ยปากถาม "ไม่ทราบว่
ควรเรียกมาเช่นไร"

"ผู้น้อยแซ่เฟิง" นางตอบนอบน้อม

เงินอิงพยักหน้า พูดเสียงแผ่วว่า "ถึงปกติพวกเราจะพบเจอกัน
ไม่บ่อยนัก แต่ข้ากลับรู้สึกคั่นหน้าคั่นตามาอยู่ไม่น้อย"

เฟิงมามาอีม ยกมือกดผ้าคลุมผมที่ถูกลมพัดยู่ไว้พลางบอก
"บุตรสาวของผู้น้อยทำงานติดตามรับใช้สุหนียผู้เฒ่า ชื่อว่าเหมย"

เงินอิงตระหนักรู้ได้ทันที มินานางถึงรู้สึกคั่นหน้าคั่นตาเฟิงมาเป็นผู้
ยิ่งยวด ที่แท่นางก็เป็นมารดาของฮว่าเหมย

ข้างกายของฮุนยีนผู้เฒ่าสวี่มีสาวใช้ยู่สี่คน ทั้งหมดล้วนตั้งชื่อตามชื่อนก หนึ่งในนั้นมีอิงเกอ ทำหน้าที่ดูแลจัดทำบัญชีทรัพย์สินโฉนดที่ดินของเรือนหมิงหยวน เป็นคนค่อนข้างลึกลับ ไม่ค่อยจะเผล่ออกมาพบหน้าผู้คน นอกจากนี้ยังมีสาวเฒ่า นางทำหน้าที่ดูแลเครื่องประดับ ซึ่งจัดเป็นเรื่องสำคัญมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีผู้หรงกับหญิงสองคน แบ่งกันดูแลเสื้อผ้าอาภรณ์สี่ฤดูรวมถึงอาหารการกิน หน้าทีอันใดล้วนแบ่งแยกกันชัดแจ้ง

"วันนี้ต้องลำบากเฝิงมามาแล้ว กลับไปข้าจะไปเรียนให้ท่านยาทราบ"
เงินอิงพุตอย่างเกรงอกเกรงใจ

"คุณหนูเกรงใจเกินไปแล้ว" เฝิงมามาตอบนอบน้อม น้ำเสียงยังคงเยือกเย็นไม่ต่างจากก่อนหน้า

เงินอิงไม่พูดอันใดอีก เฝิงมามาเรียกพวกบ่าวไพร่เข้ามาล้อมเงินอิงไว้ตรงกลาง รอทางนั้นมศพ

หลังจากนี้อยู่ครู่หนึ่ง เงินอิงก็พูดน้ำเสียงแผ่วเบาออกมาอีกครา "สาวใช้สองคนของข้ายังทำธุระแทนข้าอยู่ข้างนอกนั้น รบกวณามาช่วยส่งคนออกไปปรับตัวด้วย"

หลังช่วยคุณหนูสกุลหวังสองพี่น้องส่งข่าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จื่อสือก็ไปหาสวีเงิน ยามนี้พวกนางล้วนยังไม่กลับมา เงินอิงรู้สึกเป็นกังวลอยู่เล็กๆ

เฝิงมามารับคำ ก่อนจะเรียกหญิงชราท่าทางฉลาดเฉลียวมาสองนาง แล้วสั่งให้พวกนางไปตามหาคน

ครั้นพวกนางจากไป เฝิงมามาก็กล่าวขึ้นว่า "อีกสักครู่หากคุณหนูยังมีอะไรจะสั่งการ สามารถบอกกับผู้น้อยได้ทันที"

นางพุดผกลางมองดูขุนนางที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลพวกนั้น สีหน้า
เคร่งขรึม

จะว่าไปเงินอิงปิ่นสืบสามปีบริบูรณ์แล้ว นับว่าเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่โตเด็ก
ก็ไม่เชิง ตามประเพณีของตำแหน่งจัดอยู่ในวัยที่สามารถปล่อยให้
อิสระได้แล้ว จริงอยู่ที่เหล่าสตรีสูงศักดิ์พบเจอบุรุษภายนอกหาได้เป็น
เรื่องเกินเลยไม่ แต่ถึงกระนั้นหากเลี้ยงได้ก็ควรเลี้ยง

ขุนนางพวกนั้นก็ช่างเถอะ แต่ขุนนางเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยพวกนั้น
อย่างไรก็ต้องป้องกันไว้ก่อน คนพวกนั้นส่วนใหญ่ล้วนคนธรรมดาสามัญ
บ้างก็ทำงานพิสุจน์ศพ แบกศพ บ้างก็ทำงานชั้นต่ำ นางจำเป็นต้องจับตา
เฝ้าระวังให้ดี จะปล่อยให้คนพวกนั้นชนถูกคุณหนูของตนไม่ได้เป็นเด็ดขาด

เฝ้ามามาสีหนักราวกับกำลังเผชิญหน้าอยู่กับศัตรูตัวฉกาจ ทว่า
เงินอิงกลับท่าทางสงบนิ่ง นางชะเง้อหน้าสังเกตดูการลงมืออยู่ทาง
ด้านหลังของเฝ้ามามา

งานมศพพรบรินเกินกว่าที่เงินอิงคิดไว้

จากความรู้ในอดีต นางมักรู้สึกว่าในสมัยโบราณ งานจำพวกนี้
ล้วนแต่เป็นงานที่มีประสิทธิผลต่ำ อีกทั้งยังสิ้นเปลืองเวลามากศาล
ถึงขนาดเคยเตรียมใจว่าต้องทำสงครามยืดเยื้อแน่ แต่ครั้นเห็นเองกับตา
สิ่งที่นึกคิดจินตนาการไว้พวกนั้นก็กลับถูกลบล้างหมดสิ้น

ชุดดำน้ำของคนมศพพวกนั้นคล้ายคลึงเหมือนกับชุดประดาน้ำ
ในยุคปัจจุบันเพียงใดไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง ที่น่าสนใจคือวิธีควบคุมเรือ
ของพวกเขาที่เรียกได้ว่าเปี่ยมล้นไปด้วยทักษะชั้นยอด สามารถควบคุม
เรือได้ราวกับเป็นเรือของเล่น แค่ว่าวๆ ครึ่งชั่วโมงก็สามารถถล่มมศพนั้น
ขึ้นจากน้ำได้แล้ว

เงินอิงทอดตามองไป เห็นคนงมศพหน้าศพดังกล่าววางลงบนผ้าดำ ผืนใหญ่ ขณะที่เรือกำลังแล่นกลับ นางก็สังเกตเห็นได้อยู่เลาๆ ว่าศพนั้น สภาพเน่าเฟะไปกว่าครึ่งแล้ว เสื้อผ้าอาภรณ์เน่าเปื่อยแทบหมดสิ้น เหลือแค่เศษผ้าไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

นอกจากนั้นแล้วชนชาอันใดล้วนอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ ผมยาว ดำขลับพาดอยู่บนลำเรือ สายไหวไปตามน้ำ

เงินอิงถอนหายใจเบาๆ เดิมนางนึกกังวลใจว่าที่แช่อยู่ในน้ำอาจ เป็นเพียงแค่วงกะโหลกเท่านั้น

หากไม่ใช่ทั้งร่าง งานชั้นสูตรศพย่อมยากขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ ยามนี้ ดูท่าทางคงกังวลมากเกินไปแล้ว

"สวรรค์ มีคนตายจริงๆ ด้วย" เสียงกระซิบของใครบางคนดังขึ้น ที่แท้ก็บ่าวไพร่อายุยังไม่มากผู้หนึ่ง เพราะเห็นศพคนตาย ใบหน้ายามนี้ จึงซีดขาวหมดสิ้น เนื้อตัวสั่นสะท้าน

ถึงคนที่ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ทิ้งไว้ให้คอยอยู่ช่วยเหลือนางจะเป็นสตรี แข็งแรงใจกล้า แต่ไม่ว่าเช่นไรพวกนางก็เป็นแค่คนธรรมดาเท่านั้น หาก ยามนี้จะมีกัลลวขึ้นมาก็หาใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด

เงินอิงมองดูบ่าวไพร่ผู้นั้นคราหนึ่ง ขณะกำลังคิดหาถ้อยคำปลอบใจ จู่ๆ ผิงมามาก็ตวาดเสียงแผ่ว "ยังมิรีบปิดปากของเจ้าให้สนิทอีก! ขนาด คุณหนูยังไม่ร้องหวาดกลัว แต่เจ้ากลับทำตัวสูงส่งขึ้นมาเสียอย่างนั้น!"

พอรู้ตัวว่าตนเองเผลอพลั้งปาก บ่าวรายนั้นก็รีบปิดปากเงียบทันที แต่สองตากลับไม่กลักรวดมองไปทางผิงน้ำอีก ได้แต่จ้องเขม็งไปอีกด้าน

82

กาลินกเล้งมำวัด

ยามนี้เรือเทียบฝั่งแล้ว สายตาของเงินอิงจับจ้องอยู่ที่บนฝั่งเช่นกัน
นางยกเท้าเตรียมเดินขึ้นหน้า

"คุณหนูอย่าไป" เฝิงมามาถึงนางไว้พลางกระซิบบอก "ศพเพิ่งมขึ้นมา
ไม่สะอาด คุณหนูอยู่ห่างหน่อยจะดีกว่า"

เงินอิงหันหน้ากลับมามองคุณนางปราดหนึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ว่า "ข้าต้องไป หลังจากนั้นข้ายังต้องเขียนรายงานให้ฮ่องเต้ อีกหากไม่ไปดู
ให้ละเอียดแล้วข้าจะเขียนเช่นไร"

น้ำเสียงของนางสงบนิ่ง เฝิงมามาถึงกับทำอะไรไม่ถูก

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เฝิงมามากก็ปล่อยมือและฝึกกล่าว "ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้นคุณหนูก็ยืนห่างหน่อยก็แล้วกัน อย่าเข้าใกล้เกินไปนักเจ้าคะ"

เงินอิงรู้ว่าที่เฝิงมามากกล่าวออกมาคือคำอนุโลมสูงสุดของซูหยิน
ผู้เฒ่าสวี่ ดังนั้นนางจึงได้แต่พยักหน้าอย่างจนใจ "ข้ารู้แล้ว ข้าจะยืนดูอยู่

ข้างๆ ครูหนึ่ง ไม่เข้าใจ"

เฟิงมามากอนหายใจหนักๆ ออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะเรียกว่าที่
ดูเหมือนจะใจกล้ากว่าคนอื่นมาสามคน ให้เดินปกป้องคุ้มครองอยู่ข้าง
เงินอิง⁺ไปที่ริมฝั่ง

ขุนนางชั้นผู้น้อยสองสามคนกำลังเคลื่อนย้ายศพ เงินอิง⁺แม้จะ
ไม่ได้เข้าใจ แต่สายตาที่ซ่อนอยู่ได้ห่มวกมานั้นกลับเบิกกว้าง
คอยพิจารณาทุกอย่างละเอียด

เมื่อครูเพราะอยู่ค่อนข้างไกลนางจึงไม่อาจเห็นชัด ยามนี้พอเข้ามา
ใกล้เงินอิง⁺ถึงสังเกตเห็น จากที่ประเินด้วยสายตาศพนั้นน่าจะสูงราวๆ
เมตรห้าสิบ น้ำหนักตัวไม่มากนัก จากการอนุมานเบื้องต้นผู้ตายหาก
ไม่ใช่สตรี ก็ต้องเป็นเด็กหนุ่มที่ยังไม่โตเต็มวัย

สายตาของเงินอิง⁺กวาดมองไปที่ท่อนล่างของศพ นางเห็นก็แต่
เนื้อหนังเปื่อยเน่า รวมถึงเศษเสื้อผ้าจำนวนหนึ่ง บริเวณกระดูกเชิงกราน
ถูกปิดบังไว้หมดสิ้น

นางรู้สึกผิดหวังเล็กๆ กระดูกเชิงกรานชายหญิงแตกต่างกันอย่าง
เห็นได้ชัด กระดูกเชิงกรานของผู้ชายมีลักษณะเป็นทรงกรวย ในขณะที่ของ
ผู้หญิงกลับเกือบเป็นทรงกลม โดยปกติแล้วลักษณะของกระดูกเชิงกราน
สามารถช่วยแยกแยะเพศของผู้ตายได้ค่อนข้างแม่นยำ

น่าเสียดาย ศพนี้เน่าเปื่อยไปแล้วกว่าครึ่ง ส่วนเงินอิง⁺เองก็มองไม่เห็น
กระดูกเชิงกราน ดังนั้นยามนี้จึงไม่อาจตัดสินอะไรได้

"เป็นสตรี" จู่ๆ เจ้าหน้าที่ที่มีอายุค่อนข้างมากที่ยืนอยู่ข้างศพก็
พูดขึ้น เงินอิง⁺รู้สึกประหลาดใจ

อีกฝ่ายพูดพลางค้อมตัวไปทางด้านหน้า ในมือกุมผ้าเช็ดหน้าไว้

ปลดอะไรบางอย่างออกมาจากมือขวาของศพ

เงินอิงเฟ่งตามอง ที่แท่นก็เป็นกำไลหยกวงหนึ่ง

"กำไลหยกเหลี่ยมทอง" ชายคนเดิมชูกำไลหยกขึ้นส่องกับแสงดู
ก่อนจะพูดออกมาเช่นนั้นพลางใช้มือประเมืมน้ำหนักดู แต่ทันใดนั้น
เขาก็กลับคำ "ผู้น้อยกล่าวผิดไปแล้ว นี่เป็นกำไลหยกเหลี่ยมสำริด"

เจ้าหน้าที่วัยกลางคนอีกคนเดินขึ้นหน้ามา พิจารณาดูกำไลในมือ
อีกฝ่ายครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้า "ไม่มีสัญลักษณ์ เกรงว่าอาจจะเป็นของ
ที่มาจากแผงลอยเล็กๆ หรือไม่ก็ซื้อมาจากพ่อค้าเร่ ไม่มีราคาแพง
อันใด"

ขณะที่พวกเขาสองคนกำลังพูดคุยกันอยู่นั้น คนที่ลงไปดำน้ำมศพ
ขึ้นมาอีกสองคนกลับสีหน้าแปลกประหลาด หันมองไปทางเศษศพที่มี
อะไรบางอย่างต้องการจะบอก

แน่นอนว่าเศษศพย่อมสังเกตเห็น เขาถามออกมาอย่างรวดเร็ว
"มีอะไร ในน้ำยังมีสิ่งอื่นอีกใช่หรือไม่"

น้ำเสียงแม้จะชวนฟัง แต่กลับดูดันบีบเค้นยากจะบรรยาย

คนมศพทั้งสองตกใจเนื้อตัวสั่น คนที่หนุ่มแน่นกว่ารวบรวม
ความกล้าคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้น พูดด้วยน้ำเสียงแปลกแปร่งไปว่า
"เรียนได้เท่า ก่อนหน้านั้นไม่ได้บอกว่ามีศพอยู่ด้วยกันสองศพ เพราะฉะนั้น
เงินค่าแรงพวกผู้น้อยคงต้องขอเพิ่ม"

สองศพ?!

เงินอิงกับเศษศพต่างมีสีหน้าประหลาดใจ

"ในน้ำยังมีอีกศพหนึ่งกระนั้นหรือ" ที่เอ่ยปากถามกลับเป็นเจ้าหน้าที่
ที่ยืนอยู่ข้างเศษศพ สีหน้าของเขาตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด

คนงมศพหนุ่มผู้นั้นพยักหน้าหนักแน่น "ใช่แล้ว ยังมีอีกศพหนึ่ง
ทว่ายามนี้สภาพเหลือแต่โครงกระดูกแล้ว"

ริมฝั่งน้ำเจียบสงัดขึ้นมาทันที

ใต้สระในจวนซึ่งเจ้าป้อมีศพจมอยู่ถึงสองศพ?

เงินอิงอดกวาดตามองไปรอบๆ ไม่ได้ นางมองดูบัวมรกตที่ไหวเอน
ไปมาพวกนั้น ในใจรู้สึกถึงถ้อยวาจาจากถากถายประโยคหนึ่ง

ใครเล่าจะนึกถึงว่าได้นูปปางดงามนำอัศจรรย์นี้จะมีสองชีวิตถูก
กลบฝังอยู่ภายใน

"งมขึ้นมา เงินคิดแยกต่างหาก" เผยชู้ตอบออกมาเพียงสั้นๆ แต่
กลับได้ใจความครบถ้วนสมบูรณ์

คนงมศพสีหน้าปल्लीมปริ้ม เขาขานรับออกมาคำหนึ่งก่อนจะลาก
พรรคพวกอีกคนขึ้นเรือตรงกลับไปยังตำแหน่งเมื่อครู่

เผยชู้ค่อยๆ เดินตรงไปยังศพของหญิงสาว เจ้าหน้าที่สองคนนั้นยังคง
พูดคุยกะซิบกระซาบกันพร้อมลงมือจดบันทึกอย่างรวดเร็ว ไม่ทันสังเกต
เห็นเผยชู้

"นางน่าจะเป็นสาวใช้วัยกำดัด" จู่ๆ เสียงใครบางคนก็ดังขึ้นข้างๆ เขา
เป็นเสียงของเด็กสาว น้ำเสียงสะอาดบริสุทธิ์ สงบนิ่ง ประหนึ่ง
ธารน้ำไหลผ่านอยู่ข้างหูของเขา

เขาผินหน้ามองไป พบตรุณีน้อยในอาภรณ์สีม่วงนางหนึ่งกำลัง
ยืนอยู่ข้างเขา มีบ่าวสีหน้าไม่สู้ดีนักสามคนตามติดอยู่ทางด้านหลัง

เงินอิงไม่รู้ว่าตนเองเดินมาตั้งแต่เมื่อไร

"คุณหนูสามคู่ออกได้เช่นไร" เผยชู้ถามพร้อมยกมือขึ้นลูบคาง สีหน้า
ยังคงดุตันเหมือนก่อนหน้า อารมณ์ขึ้นชอบอันใดล้วนถูกซ่อนเร้นหมดสิ้น

"ขอได้ทำดูสายรัดเอวของนาง" ดวงตาที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกม่านแพรว
จับจ้องอยู่บริเวณช่วงเอวของร่างไร้วิญญาณนั้น ที่นั่นมีเศษผ้าที่แทบ
ไม่หลงเหลือสภาพเดิมให้เห็นอยู่สองสามชิ้น

"ผ้าสีเขียวชนิดนี้ในตลาดขายกันอยู่เส้นละยี่สิบอแปะ ปีนีช่วงฤดู
ใบไม้ผลิมันได้รับความนิยมอยู่ไม่น้อย"

ถึงผ้ารัดเอวผืนนั้นจะเปื่อยยุ่ยหมดสิ้นแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังพอ
มองเห็นสีและลายเส้นของมันได้อยู่ ดูไม่ต่างอะไรกับผ้าที่เงินอิงใช้มัดคน
ตอนเข้าวังไปในคราวนั้น ผ้ารัดเอวยี่สิบอแปะ สตรีที่มีฐานะสูงส่งไม่มีทาง
ขึ้นขอบขึ้นชม

แน่นอน เงินอิงไม่เหมือนกับคนอื่นๆ ทว่าเรื่องนี้เผยหูหาไม่รู้

"ปีนีปลายเดือนสองผ้ารัดเอวชนิดนี้เริ่มปรากฏสู่ท้องตลาด วัสดุ
ที่ใช้ทำหรือก็แน่นอน" เงินอิงพูดต่อ อธิบายถึงคำวินิจฉัยของนาง
"ข้าคิดว่าตอนสาวใช้ผู้นั้นตกน้ำน่าจะเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ สภาพอากาศยังไม่
ร้อนมากนัก ซึ่งนั้นก็หมายความว่าเรื่องเกิดขึ้นเมื่อสองสามเดือนก่อน"

เผยหูไม่พูดไม่จา ดวงตาที่ขี้ขี้ขึ้นน้อยๆ นั้นกำลังพิจารณาดูเงินอิง
มุมนปากยกยิ้มเอ่ย "นึกไม่ถึงว่าครุณีน้อยเยี่ยงคุณหนูจะรู้เรื่องมากมาย
เช่นนี้"

เงินอิงตอบรับคำของอีกฝ่ายออกมาตรงๆ "หากข้ารู้หน่อย ฝ่าบาทย่อม
ไม่มีทางพระราชทานป้ายทองรวมถึงมีพระราชโองการเช่นนั้นได้ พระองค์
มีสายพระเนตรกว้างไกล ย่อมทรงรู้ว่าข้าเข้าใจจริงๆ หรือว่าแสวงแก้ล้างทำ
กันแน่"

คำพูดดังกล่าวไม่เพียงไม่มีคำว่าเกรงใจ หากยังอาศัยพระนามฮ่องเต้
หยวนจยาจดหัวผู้อื่น

น้ำเสียงแบบตาต่อตาฟันต่อฟันเยี่ยงนี้ หากเป็นขุนนางทั่วไปย่อม
ไม่แคล้วขุนซ่องไม่พอใจ

ทว่าเห็นได้ชัดว่าเศษฐไม่ใช่ขุนนางทั่วไป เขาไม่รู้สึกละเลิกใจกับที่ท
วาจาบ้าปิ่นของเด็กสาวอย่างนางแม่แต่น้อย อย่างมากก็แค่รู้สึกตกใจ
นิดหน่อยเท่านั้น

เขาตะลึงมองเงินอิง⁺ หากจะบอกว่าเขาตกใจกับวาจาห้าวหาญ
ของเงินอิง⁺ มิสู้บอกว่าเขาตกใจที่สตรีสูงศักดิ์คนหนึ่งสามารถพูดจา
ตรงไปตรงมาเช่นนี้ได้มากกว่า

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็ลืบลางพักหน้า ไม่พูดไม่จาอันใดอีก
เมื่อครู่เขาชำเลืองดูบันทึกของเจ้าหน้าที่รายนั้น คำอนุมานที่บันทึก
ไว้ด้านบนไม่ต่างอะไรกับของเงินอิง⁺

เจ้าหน้าที่สองคนนั้นทำงานมาช้านาน ผ่านคดีอุกฉกรรจ์ต่าง
ๆ มาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร เต็มเปี่ยมไปด้วยประสบการณ์ เรื่องคำนวณบอก
เวลาตายสำหรับพวกเขาหาใช่เรื่องยากเย็นเข็ญใจอันใดไม่ ทว่าคุณหนูสาม
จากจวนกั้วกงอาศัยเพียงเศษผ้ารัดเอวก็สามารถอนุมานออกมาได้เช่นนี้
นับว่าน่าอัศจรรย์ยิ่ง

83

ทำพระเกียรติกงตลือมเสียง

"ไม่ทราบมาก่อนได้ทำเผยมาได้ขอบันทึกรายนามบ่าวไพร่จวน
ซึ่งจื่อป้อไว้หรือไม่ หากมีพวกเราย่อมนำมาเทียบเคียงกันได้" เสียงของ
เงินอิงดั่งขึ้นอีกครา น้ำเสียงยังคงสงบนิ่งเหมือนธารน้ำไหลเช่นเก่า

เผยชูผินหน้ามองดูนางเป็นครั้งที่สอง หากไม่ใช่เพราะข้างกายเขา
มีตรึงนี้้อยนางหนึ่งยืนอยู่จริงๆ แล้วละก็ เขาคงคิดว่าตนเองกำลังยืนคุย
อยู่กับเจ้าหน้าที่อาวโสเป็นแน่

"คุณหนูสามรู้เรื่องไม่ใช่บ่อยจริงๆ" เขาพูดจากลุ่มเครือ

เงินอิงยิ้มมุมปากอยู่ได้หมวกม่านแพรว "ฝ่าบาทมีพระกรุณาธิคุณ
เช่นนั้น ผู้น้อยไหนเลยจะกล้าทำพระเกียรติยศเสื่อมเสีย"

ได้ยินเช่นนั้นมุมปากของเผยชูก็ยกเฉียงขึ้นอีก

เงินอิงสังเกตเห็น ทุกครั้งที่เขายิ้มเช่นนั้นสีหน้าของเขาก็ยิ่งดูदन
อย่างเห็นได้ชัด กลืนอายพาลพาโล่เข้มนั้นเป็นทวีคูณ ทว่าตัวเขาเอง

กลับเหมือนจะไม่รู้ถึงข้อนี้

หลังยิ้มเสร็จ เผยซู่ก็ยังคงไม่พูดไม่จา ไม่ทั้งเห็นด้วยและไม่ทั้งปฏิเสธ คำถามของเงินอิงก่อนหน้า

เผิงมามาที่อยู่ข้างๆ ซ้ำเลื่องมอเผยซู่คราหนึ่ง มุมปากกระตุกอย่างไม่รู้ตัว

ท่าที่บางอย่างของได้ทำเผยผู้นี้ราวกับไขกอออกมาจากพิมพ์เดียวกับเงินอิง แปลกประหลาดพิลึกพิลั่นแจกเดียวกัน ยากจะคาดเดาได้แบบเดียวกัน และต่างก็ไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่น้อยเยี่ยงเดียวกัน

ขณะที่กำลังนึกเช่นนั้นจู่ๆ นางก็ได้ยินเสียงคนเรียกดังขึ้นจากทางด้านหลัง "เผิงมามา พวกเรากลับมาแล้ว"

นางหันหน้ามองไป พบแม่เฒ่าสองคนที่นางส่งไปพาสวินเงินกับจื่อสื่อสองคนมาหยุดยืนห่างจากพวกตนเองอยู่สองสามก้าว ไม่กล้าเดินขึ้นหน้ามา

เห็นได้ชัดว่าศพเด็กสาวที่อยู่บนผ้าดำนั้นทำพวกนางไม่กล้าขยับเท้าเข้ามา

เงินอิงเองก็ได้ยินเสียงดังกล่าว นางหันหลังเดินตรงไปหาคนทั้งคู่ พลังกวัมือเรียก "สวินเงิน จื่อสื่อ พวกเจ้ามากับข้า"

พวกนางทั้งสองรีบเดินตามไป ออกไปหยุดยืนอยู่ข้างผ้าม่านที่ถูกใช้ล้อมปิดพื้นที่ ห่างจากศพของเด็กสาวผู้นั้น เงินอิงถามเสียงแผ่วว่า "พวกเจ้าสืบได้ความอันใดบ้างหรือไม่"

"เรียนคุณหนู จากที่พวกผู้น้อยสอบถามมา พวกบ่าวไพร่ต่างบอกว่าศพนั้นน่าจะเป็นศพของสาวใช้ที่ชื่อเจียวชิง นางหายตัวไปเมื่อสามเดือนก่อน" สวินเงินตอบ

จื่อซือที่อยู่ข้างๆ ก็พูดเสียงแผ่วออกมาเช่นกัน นางกล่าวเสริมว่า "แม่เฒ่าที่ทำหน้าที่พรมน้ำกวาดเรือนแอบบอกกับผู้น้อยว่าเจียวซึ่งผู้นั้นเดิมฮุยยินชื่อจื่อซือตัวมาจากมือของพวกพ่อค้ามนุษย์ เข้าจวนมาเมื่อปีที่แล้ว เพราะเป็นสัญญาซื้อขาย คนหรือก็น้ำตาสะสวย หน้าซำยังฉลาดเฉลียวแคล่วคล่อง ดังนั้นฮุยยินชื่อจื่อจึงให้นางติดตามรับใช้อยู่ข้างกายคอยอบรมสั่งสอน นี่ก็ไม่ถึงกลับถูกชื่อจื่อซือหมายตาเข้า"

"ผู้น้อยเองก็ได้ยินเช่นนั้น" สวินเงินพูดต่อ ใบหน้าขาวซีดเล็กน้อย "ชาวที่ผู้น้อยได้ยินมา เพื่อสาวใช้ที่ชื่อเจียวซึ่งผู้นี้ชื่อจื่อถึงกับทะเลาะกับนายท่านและฮุยยินผู้เฒ่าอยู่หลายวัน จนสุดท้ายฮุยยินผู้เฒ่าก็ตกลงรับปาก ยอมรับเจียวซึ่งเข้าเรือน เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปลายปีที่แล้ว"

เงินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะถามต่อ "หลังจากนั้นแล้ว"

สวินเงินกับจื่อซือสบตากันคราหนึ่ง พวกนางต่างพากันส่ายหน้า

"ไม่มีอะไรแล้วอย่างนั้นหรือ" เงินอิงไม่ปรียอมแพ้ นางถามออกมาอีกประโยค

สวินเงินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะบอกออกมาว่า "ได้ยินว่าหลังจากตบแต่งเข้ามา เจียวซึ่งก็ไม่มีใครออกจากเรือนเจ้าค่ะ"

เงินอิงพยักหน้าอย่างเข้าใจ

สวินเงินกับจื่อซืออย่างไรก็เป็นคนนอก จึงได้แต่สืบทอดข่าวจากพวกบ่าวไพร่ระดับสัระดับห้า ส่วนหญิงรับใช้สูงวัยที่อยู่สูงกว่ำนั้นล้วนทำงานรับใช้ใกล้ชิดผู้เป็นนาย ปากของพวกนางย่อมปิดสนิท

ยิ่งไปกว่านั้นเจียวซึ่งก็อยู่ในเรือนของชื่อจื่อ สถานที่สำคัญอย่างเรือนในคนนอกยากจะเข้าใกล้ได้ ดังนั้นเรื่องสืบทอดข่าวจึงยิ่งไม่ต้องพูดถึง

หลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เงินอิงก็สั่งให้พวกสวรินเงินรออยู่ที่เดิม ก่อนจะพาพวกเฟื่องมาไปหาเผยชู

เผยชู่ยามนี้กำลังพูดคุยอยู่กับพวกเจ้าหน้าที่ พอเห็นเงินอิงเดินเข้ามาเขาก็คล้ายหมดความอดทน หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเป็นปม เขาโบกมือสั่งให้คนอื่นๆ ถอยออกไป

"ผู้ตายเป็นสาวใช้ชื่อเจียวชิง" ทันที้ที่เห็นคนอื่นๆ ปลีกตัวไป เงินอิงก็กระซิบเสียงแผ่วเบา

เผยชู่กวาดตามองนางคราหนึ่ง มุมปากซ้ายยกเฉียง "เข้าใจแล้ว"

"ได้เท่าไร?" เงินอิงประหลาดใจ สองตาส่องมองอีกฝ่ายเขม็ง

เผยชู่เชิดคางทอดตามองไกลออกไป ส่งเสียงตอบรับว่า "อืม" ผ่านโพรงจมูก สีนําคคล้ายหมดความอดทนปรากฏชัดอยู่บนใบหน้า

นี่ดูออกว่าเขาคร้านเกินกว่าจะตอบคำถามของเงินอิง

ทว่าท่าที่เมินเฉยจำพวกนี้เงินอิงไม่คิดจะเก็บมาใส่ใจ นางก้มหน้าขมวดคิ้วครุ่นคิด

ในเมื่อเผยชู่ล่วงรู้ถึงฐานะของผู้ตายแต่แรก แล้วเหตุใดเขาถึงไม่ยอมพุดมันออกมาเสียแต่เนิ่นๆ หรือเพียงเพราะเขาไม่คิดจะร่วมมือกับนาง

นอกจากนี้แล้วในมือของไต้เท้าเผยชู่ยังมีข่าวสารอื่นๆ อีกใช่หรือไม่ และด้วยเพราะเหตุผลเดียวกัน เขาจึงไม่ยอมบอกให้นางได้รู้

หัวสมองของเงินอิงเต็มไปด้วยคำถามมากมาย นางรู้สึกว่าการพุดเพียงไม่กี่คำของเผยชู่คล้ายมีความหมายลึกซึ้งบางอย่างซ่อนไว้

ทันใดนั้นนางก็คิดอะไรได้บางอย่าง

เงินอิงเงยหน้าขึ้นช้าๆ จ้องมองดูใบหน้าที่ฉาบไว้ซึ่งกลิ่นอาย

พาลพาโลนั้น "ในเมื่อแม่แต่เรื่องนี้ได้ทำเผยก็ยิ่งทราบ เช่นนั้นคนร้ายคือผู้ใด...ได้ทำเผยก็คงทราบแล้วเช่นกันกระมัง"

น้ำเสียงราบเรียบสงบนิ่ง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดกลับคล้ายเต็มไปด้วยน้ำเสียงกระแหนะกระแหนะ

สายตาของเผยชู้จับจ้องอยู่บนเรือลำน้อยที่หยุดอยู่บนผืนน้ำ มุมปากยกยิ้มแปลกประหลาด "คุณหนูสามฉลาดเฉลียว"

เงินอิงไม่พูดไม่จา ใบหน้าที่อยู่ได้หมวกม่านแพรปิดเบี่ยงขึ้นมาทันที นางรู้สึกโมโหยิ่ง อีกทั้งยังรู้สึกอับจน

ความยุติธรรม ความเป็นธรรม ความจริง ไม่ว่าจะยุคสมัยใดก็ล้วนแต่ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้โดยง่าย ยิ่งใน 'ที่นี่' ด้วยแล้วมันยิ่งยากเป็นเท่าทวีคูณ

"เช่นนั้นข้าขอทนายเรื่องคนร้ายผู้นั้นก็แล้วกัน" นางเอ่ยปาก น้ำเสียงสงบนิ่งยิ่งกว่าเดิม วาจากระแหนะกระแหนะที่มีก่อนหน้านี้จางหายไปหมดสิ้น มีเพียงความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวมิรู้สิ้น นางเริ่มเอ่ยปากพูดเองเออเอง

"ว่ามา ข้าจะรอฟัง" เผยชู้คล้ายพยายามอย่างสุดกำลังที่จะไม่พูดอันใดให้มากความ ตอนพูดสายตาของเขายังคงจับจ้องอยู่บนเรือลำน้อยที่ลอยอยู่ไกลห่างนั้น คิ้วข้างหนึ่งเลิกขึ้นด้วยความเคยชิน คล้ายไม่ใส่ใจ

เงินอิงยิ้มมุมปาก จู่ๆ น้ำเสียงของนางก็เปลี่ยนเป็นเย็นชา "ข้าทนายว่าคนร้ายผู้นั้นน่าจะเป็นสาวใช้คนใดคนหนึ่งในเรื่องของเชื้อจื่อ หรือไม่ก็เป็นบ่าวชายที่อายุยังน้อย ส่วนสาเหตุของการฆ่า หากไม่ใช่เพราะโกรธแค้นที่เจียวซิงได้รับความเอ็นดู ก็ต้องด้วยเพราะเรื่องชู้สาว หากให้ทายต่อ คนร้ายผู้นี้ไม่แน่ว่าอาจจะตายไปนานแล้ว ดังนั้นเรื่องนี้ย่อม

ไม่มีทางสืบสาวราวเรื่องอันใดได้เพราะต่างฝ่ายต่างสิ้นชีวิตแล้วทั้งคู่"

"ก็ไม่ว่าจะถูกต้องเสียทั้งหมด" น้ำเสียงของเผยชูราบเรียบ แต่กลับ
ไม่เฉื่อยเนือยเหมือนของเงินอิง หากกลับเหมือนแผ่วแวะเย้าย่ยถากถาง
"เจียวซึ่งกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย คดีนี้ไม่มีคนร้าย"

เงินอิงหัวเราะหึๆ ออกมาคราหนึ่ง จู่ๆ นางก็เลิกผ้าโปรงบน
หมวกม่านแพรออก ดวงตาใสกระจ่างดุจผิวน้ำคือนั้นยามนี้กลับคล้าย
จับตัวเป็นน้ำแข็ง กลายเป็นลูกธนูพุ่งแทงเข้าไปในหน้าเมินเฉยตรงหน้า
"ขอถามได้ห้าเผย คำพูดนี้ชื่อจื่อเป็นคนกล่าว หรือว่าฮุยินชื่อจื่อเป็น
คนกล่าว"

"ย่อมเป็นชื่อจื่อ" เผยชูตอบนางด้วยน้ำเสียงปกติพลางชำเลือง
มองนางปราดหนึ่ง สายตาแฝงไว้ซึ่งความหมายลึกๆ "ฮุยินชื่อจื่อเป็น
สตรีอ่อนแอ ไม่สามารถและไม่เหมาะจะพบหน้าข้า"

เขาเน้นที่คำว่า 'สตรีอ่อนแอ' สักพยางค์ สายตากวาดมองดูใบหน้า
ของเงินอิงคล้ายจะเตือนนางถึงอะไรบางอย่าง

84

ดำเินการที่สมมรณพรอม

เงินอิงไมสนใจเรื่งนี้แมแต่นอย นางนิงมองเผยชู นัยน์ตาคล้าย
หยันเย้ย "ไต้เท่าเผยคงมิดิดสรูปคดียะนนั้นจริงกระมัง กระโดดน้ำ
ฆ่าตัวตาย?"

เผยชูยิ้มพิลึกพิลั่นออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะเลิกคิ้วกล่าว "ทำไม
หรือคุณหนูสามยังมีหลักฐานอื่นที่แสดงให้เห็นว่าเจียวชิงไมไ้กระโดดน้ำ
ฆ่าตัวตาย"

เขามองไปยังศพของเจียวชิง คิ้วดำขลับขมวดเข้าหากัน น้ำเสียง
กลับมาเคร่งขรึมเหมือนยามปกติ "ผู้ตายจมอยู่ในน้ำนานสามเดือน
ต่อให้เป็นเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพที่มีประสบการณ์ที่สุดก็ยังไม่ยากจะตรวจสอบ
พบเจอบาดแผลภายนอกอันใดไ้ เมื่อครุ่นของข้าไ้ตรวจสอบกระดูก
ของนางแล้ว ผลสรุปมีอยู่สามประการ หนึ่งกระดูกไม่มีร่องรอยเป็นสีดำ
เพราะฉะนั้นจึงตัดความเป็นไปได้เรื่งถูกพิษออกไปไ้ สองแขนขาและ

กะโหลกศีรษะของนางล้วนอยู่ในสภาพดี ดังนั้นจึงตัดประเด็นเรื่องการถูกทุบตีจนตายไปได้ สามกระดูกคอล้วนอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ดังนั้นเรื่องกระดูกคอตายจึงตัดออกไปได้"

เงินอิงมองคู่อีกฝ่ายด้วยสายตาประหลาดใจ นางนึกไม่ถึงว่าเผยแพร่จะมีมุมมองความคิดเห็นต่อเรื่องวิธีการฆ่าลึกลับเช่นนี้ แค้ใช้คำพูดสั้นๆ ก็ไปถึงวิธีการฆ่าคนสามชนิดที่พบเจอได้บ่อยที่สุดออกมาได้ครบถ้วนที่แท้ได้เท่าเผยแพร่นี้ก็เป็นขุนนางที่มีประสบการณ์ด้านอาชญากรรมสูงผู้หนึ่ง มิน่าถึงได้ถูกโยกตัวไปกรมอาญา

แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น คำพูดของเขาก็คงยังเป็นเพียงคำพูดด้านเดียวเท่านั้น

"หากมีคนจับนางมัดมือมัดเท้า ใช้ผ้าอุดปาก หลังจากนั้นค่อยโยนนางลงไปใต้น้ำ วิธีการเช่นนี้ย่อมสามารถฆ่าคนได้เช่นเดียวกัน" เงินอิงบอก น้ำเสียงกลับมาสงบนิ่งเหมือนเก่า "นอกจากนี้ยังมียากล่อมประสาท สุรา และอื่นๆ ที่ทำให้คนเกิดอาการวิงเวียนตาลายก่อน หลังจากนั้นค่อยจับโยนลงไปใต้น้ำ นี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่ง"

"บาดแผลเล็กน้อยภายนอก ยามนี้ยากจะพิสูจน์ได้" เผยแพร่ส่ายหน้า คล้ายไม่ทันได้สังเกตเห็นว่าท่าที่หมดความอดทนของตนยามนี้กลับกลายเป็นดีขึ้นมาก "ส่วนเรื่องยากล่อมประสาทอะไรพวกนั้น ร่างกายแช่อยู่ในน้ำนานนับเดือน ไม่ว่าอะไรก็ล้วนสลายหมดสิ้นแล้ว จะพิสูจน์เช่นไร"

"ข้ามิได้ต้องการให้ได้เท่าพิสูจน์ค้นหาร่องรอยบาดแผลภายนอก หรือชั้นสูตรค้นหาสุราหรือยากล่อมประสาทอันใดพวกนั้น" เงินอิงอธิบาย สิ้นน้ำทางจริงจึงยิ่ง "ความหมายของข้าคือขอได้เท่าลองเปลี่ยนทิศทางการสืบสวนไปที่ตัวบุคคลแทน คนตัวเป็นๆ ทั้งคนจู้ๆ ก็หายตัวไป แต่คนที่

อยู่รอบข้างกลับไม่มีผู้ใดรู้เห็น ได้ทำเผยเหตุโดยไม่คิดลงสืบสวนดูเล่า"

เผยฐุณินใบหน้าเล็กน้อย พิจารณาดูเงินอิงด้วยหางตาพลาง
เอ่ยปากออกมาคราหนึ่ง "ในสายตาของคุณหนูสาม ขุนนางกรมอาญา
อย่างพวกข้าคล้ายไม่มีประโยชน์อันใดกระมัง"

เขาพูดพลางหยิบเอากระดาดแผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ
สะบัดมันสองสามคราและเลิกคิ้ว "หากข้าบอกว่าข้าได้คำให้การมากพอ
ที่จะปิดคดีนี้แล้ว คุณหนูสามจะเชื่อหรือไม่"

เงินอิงจ้องดูเขาอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะยื่นมือออกไป "ขอข้าดูหน่อย"
นางหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง รู้สึกว่าน้ำเสียงของตนเหมือนจะไม่สู้ดีนัก ดังนั้น
จึงพูดเสียใหม่ "ไม่ทราบได้ทำพอจะให้ข้าอ่านคำให้การนั้นได้หรือไม่"

แม้จะเปลี่ยนถ้อยความเสียใหม่ แต่น้ำเสียงของนางก็ยังคงไม่เปลี่ยน
สงบนิ่งจนแทบจะเรียกว่าราบเรียบ

ยามนี้เผยฐุณินข้างหนึ่งกอดอก มือข้างหนึ่งเท้าคาง คล้ายกำลัง
ครุ่นคิดพิจารณา ทันใดนั้นเขาก็เลิกคิ้ว "หากข้าไม่ตกลงรับปาก เกรงว่า
คุณหนูคงจับบันทึกเรื่องนี้ลงในบันทึกนั้นด้วยกระมัง"

"แน่นอน" เงินอิงพยักหน้าทันที คล้ายนางฟังไม่ออกถึงวาทะ
กระเช้าที่แฝงอยู่ในคำพูดดังกล่าว "คำพูดทุกคำของใต้เท้า ทุกขั้นตอน
ในการสืบคดีที่ได้ทำกระทำ ข้าย่อมต้องจดบันทึกไว้อย่างละเอียด พร้อม
ทูลถวายต่อฝ่าบาท"

"เฮอะ คุณหนูคิดจะทำเช่นนั้นจริงหรือ!" เผยฐุณินเลิกคิ้วตวาดออกมา
คำหนึ่ง ปลายนิ้ววาดไปวาดมาอยู่บนคาง หลังจากผ่านไปสองสามอึดใจ
เขาก็ส่ายหน้ายิ้มพูด "คุณหนูรับพระบัญชาสืบสวนคดีความ ข้าย่อม
ไม่อาจเพิกเฉย ในเมื่อเป็นเช่นนั้น คำให้การคุณหนูก็เอาไปอ่านเถอะ"

พูดจบ নয়น์ตาหลุบต่ำของเขาก็กล้ายมืออะไรบางอย่างวาดผ่านไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่เสียงหัวเราะจะดังขึ้น "ฮ่าๆ ไม่ว่าเช่นไรมันก็ไม่ใช่ของสลักสำคัญอะไร"

เขาพูดเสร็จซ้ำ ทว่าการเคลื่อนไหวกลับรวดเร็วฉับไว ทันทีที่ยื่นมือคำให้การนั้นก็ถูกส่งออกมา

เงินอิงเองก็ไม่เกรงใจ นางรับกระดาษนั้นมาถือไว้หลังจากกวาดตาดูคราหนึ่ง หัวใจนางก็เย็นเยียบขึ้นมาทันที

นี่คือคำให้การฉบับหนึ่งจริงๆ จากที่ประเมินด้วยสายตา มันสามารถเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ

เงินอิงเลิกสนใจเฉยๆ นางกวาดตาด่านคำให้การนั้นอย่างรวดเร็ว คำให้การฉบับนี้เป็นคำให้การของพยานห้าคน สามในห้าเป็นสาวไพรในเรือนของเชื้อเจ้าชิงจี่ป้อ ยังมีคำให้การของเชื้อเจ้ากับสุหยินอีก

ในคำให้การ ทุกคนต่างกล่าวเป็นเสียงเดียวว่าการแย่งชิงกันเป็นคณโพรตของเจียวชิงกับสาวใช้หน้าตาสวยอีกคนที่ซื้อเสี้ยวเงินนั้น เรียกได้ว่าดุเดือดรุนแรงไม่ใช่น้อย ก่อนนางจะหายตัวไปสองสามวัน นางกับเสี้ยวเงินก็ทะเลาะเบาะแว้งกันขึ้นอีก อีกทั้งยังถูกสุหยินซื้อจื่อลงโทษให้คุกเข่าอยู่ครึ่งวัน ยามนั้นซื้อจื่อมิได้สนใจนาง หนำซ้ำยังเรียกเสี้ยวเงินให้ไปปรนนิบัติรับใช้ติดๆ กันหลายวัน เจียวชิงรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ ท่าทีเปื้อน่ายต่อโลกปรากฏให้เห็นหลายต่อหลายครั้ง หลังจากนั้นอีกไม่กี่วันนางก็หายตัวไป

สาวใช้ผู้หนึ่งอยู่ดีๆ ก็มาหายตัวไป หนำซ้ำยังเป็นคนที่เคยนอนเคียงหมอนอยู่กับซื้อจื่อ สุหยินซื้อจื่อที่มีหน้าที่กำกับดูแลเรื่องราวภายในเรือนย่อมต้องเฝ้าปากถาม นึกไม่ถึงจู่ๆ เสี้ยวเงินกลับกระโดด

ออกมา บอกเพียงว่าเจียวซิงหนีไปแล้ว อีกทั้งยังบอกว่าเครื่องประดับมีค่าหลายชิ้นในห้องของนางก็ถูกเจียวซิงหอบเอาไปด้วย

บ่าวไพร่ที่ซื้อตัวมาหลบหนีหน้าซ้ำยังขโมยข้าวของไปอีก เรื่องนี้ไม่อาจนับเป็นเรื่องเล็ก สุหยินซื้อจื่อคิดไปแฉถึงความยังที่ว่าการ แต่ด้วยซื้อจื่อเห็นแก่ความหลังครั้งก่อนจึงขวางสุหยินไว้ พุดก็แต่แค่สาวใช้คนเดียวเท่านั้น หนีก็หนีไป หากไปแฉความว่าบ่าวไพร่ที่ซื้อตัวมาหลบหนี นั้นย่อมไม่ต่างอะไรกับการบีบบังคับให้อีกฝ่ายหมดสิ้นหนทางไว้ซึ่งมนุษยธรรม

ดังนั้นจึงไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้อีก ซื้อจื่อแม้จะเคยส่งคนออกตามหา แต่ก็ไม่ได้จริงจังอะไรนัก ในบันทึกคำให้การเขียนเอาไว้ว่าซื้อจื่อบอกว่าตนเองตั้งใจว่าหลังจากผ่านไปสักระยะจะไปแจ้งต่อที่ว่าการว่านางป่วยตาย ถือเป็นการปิดฉากสายสัมพันธ์กับเจียวซิงอย่างสมบูรณ์

"สองเดือนก่อน เสี่ยวเงินถูกขายออกไป" เสียงของเผยซู่ดังขึ้น น้ำเสียงของเขายังคงแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกเมินเฉย "ส่วนเหตุผลของการถูกขายออกไปคือเสี่ยวเงินไม่ให้ความเคารพต่อนายหญิง ทำด้วยโลโอหัง ดังนั้นสุหยินซื้อจื่อจึงจัดการขับนางออกจากจวน"

ช่วงเป็นคำให้การที่สมบูรณ์พร้อมจริง ๆ สมบูรณ์พร้อมถึงขั้นที่เรียกว่าแทบจะผิดจากความเป็นจริง

เงินอิงสีหน้าเรียบเฉย ไม่มีที่ทำโกรธซึ่งเหมือนก่อนหน้านี้อีก

นางแต่ไหนแต่ไรก็ไม่ใช้คนโมโหง่าย เมื่อครู่ก็แค่อารมณ์ฉุนเฉียวพลุ่งพล่านชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ตอนพุดคุยกับเผยซู่ หลังได้รับหนังสือให้การ ความรู้สึกพวกนั้นได้จางหายไปจนสิ้นแล้ว

นี่คือหนึ่งในผลลัพธ์ที่นางคาดคิดอยู่ก่อนแล้ว เพียงแต่เร็วกว่าที่นาง

คิดไว้อยู่ประมาณหนึ่งก็เท่านั้น

นางถือกระดาษพับแผ่นนั้นไว้ ไม่ซักถามอันใดและไม่มีอันใด
ไม่พึงพอใจ ลมหายใจสงบนิ่งไม่ต่างอันใดกับสระน้ำเบื้องหน้า ทว่า
คำพูดที่นางพูดออกมากลับไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

"ข้าพบว่าได้ทำเผยแพร่ที่นี่เพียงลำพัง" นางพูดพลางเงยหน้าจ้องมอง
เผยฐู่ มุมปากยกยิ้ม "ได้ทำ...ไม่เชื่อคำให้การนี้ใช่หรือไม่"

ช่วงเป็นคำถามที่พรดพราดกะทันหันยิ่ง สีหน้าของเผยฐู่แปรเปลี่ยน
กลับกลายเป็นเล็กน้อย

ทว่าเพราะกลืนอายบนตัวของเขาซับซ้อนยิ่งนัก บัดเดี๋ยวก็เยี่ยง
ขุนนางบัดเดี๋ยวก็เยี่ยงโจร อีกทั้งยังแฝงไว้ซึ่งท่าทีคล้ายไม่ยี่หระต่อสังคม
ด้วยเหตุนี้การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นนั้นจึงยากเกินกว่าที่ผู้ใด
จะแยกแยะได้

85

เก้าเก้ามารดเมรื่องจัน

ดวงตาของเผยชู้หลบลึงอีกครั้ง เขามองไปทางเงินอิง สายตา
วิบวาวจากตาชั้นเดียวคู้้นทั้งคมกริบและเย็นชา "เหตุใดคุณหนูสามจึง
กล่าวเช่นนั้น"

เส้นเสียงของเขาคล้ำสุราชั้นเลิศ เข้มข้นดังดุด ชวนเคลิบเคลิ้ม
หลงใหลทำให้นึกคลายความระแวดระวัง

มุมปากของเงินอิงยกสูงขึ้นอีก นางหันหน้ามองไปยังดอกบัวที่กำลัง
เบ่งบานอยู่ไม่ไกลนัก ก่อนจะเอ่ยปากไม่มีที่ท่าหว่นไหวแม้เพียงน้อย
"คำให้การนี้คาดว่าได้เท้าคงได้มาจากมือของชิงจี้ป้อตอนร่วมชื่นชม
ภาพอักษรอยู่ในห้องหนังสือด้านหน้านั้นกระมัง"

พอพูดถึงตรงนี้จู่ๆ นางก็เปลี่ยนเรื่อง "เมื่อครู่ข้ารู้สึกแปลกใจว่า
เหตุใดได้เท้าถึงมาเวียนหลังตามลำพัง เหตุใดแม้แต่พ่อบ้านสักคน
จนชิงจี้ป้อก็ไม่ส่งมา ด้วยฐานะของได้เท้า อันที่จริงอย่างน้อยชิงจี้ป้อ

ก็น่าจะอยู่ข้างๆ เป็นเพื่อนท่านถึงจะถูก ตอนนี้นำเข้าใจแล้ว ที่แท้ก็ไม่ใช่ว่าจวนชิงจีป้อไม่รู้จักรายาท แต่หากอยู่ที่ตัวได้ทำเอง"

นางหันมองไปทางเผยซู่ ดวงตาใสสะอาดดูสวยงามคล้ายแฝงไว้ซึ่งสายตาดุร้าย "ข้าเดาว่าได้ทำต้องปฏิเสศไม่ยอมให้อีกฝ่ายเดินมาส่ง ไม่ว่าอาจยื่นกรานหนักแน่นถึงขนาดห้ามไม่ให้พวกเขาโผล่หน้ามา ทั้งนี้เพราะท่านหวังว่าจะทำการสืบสวนพิจารณาดีเพียงลำพัง ไม่อยากให้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามารบกวน จะได้ไม่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของท่าน ใช่หรือไม่"

นางโบกหนังสือคำให้การในมือต่อหน้าเผยซู่ มุมปากยกอยู่ในองศาที่เห็นได้อยู่เป็นประจำ "คำให้การสมบูรณ์พร้อมเช่นนี้ อันที่จริงนับว่ามากพอที่จะส่งรายงานแล้ว หากได้ทำคิดที่จะใกล้เคียงยุติข้อพิพาท ท่านก็คงออกจากจวนชิงจีป้อไปพร้อมกับหนังสือคำให้การนี้แล้ว ส่วนงานมศพที่เหลือ มอบให้จวนชิงจีป้อจัดการเองก็เชื่อว่าทำได้ ทว่าในเวลานี้ได้ทำกลับมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่ แต่คนของจวนชิงจีป้อกลับไม่เห็นแม้แต่คนเดียว"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็หยุดไว้เพียงเท่านั้นคล้ายต้องการกระตุ้นความสนใจ

เผยซู่นำคนมางมศพด้วยตนเอง อีกทั้งยังให้เจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์ชั้นสูงตรวจอย่างละเอียด นี่ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเขาไม่เพียงไม่เชื่อคำให้การดังกล่าว หากยังนึกสงสัยในตัวชิงจีป้อเป็นอย่างมากด้วย

เงินอิงนี่กลาปปล้มอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างประหลาด

โลกนี้นับว่ายังมีหนทางเยียวยา อย่างน้อยก็ยังมีขุนนางอย่างเผยซู่ที่ทำหน้าที่ด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมและไม่เห็นแก่สัมพันธส่วนตัว

นอกจากนี้จากท่าทีของจวนชิงจี้ป้อ เงินอิงยังอนุมานได้อีกเรื่อง
ฐานะของไต้เท้าเผยผู้นี้ต้องไม่ใช่ธรรมดาแน่ หาไม่แล้วไหนเลย
จะคุมชิงจี้ป้อสองพ่อลูกได้

ต้องรู้ว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังจวนชิงจี้ป้อยังมีองค์หญิงใหญ่อยู่อีกคน
สหายตาของเงินอิงหยุดนิ่งอยู่บนใบหน้าของเผยชู่อยู่เป็นนาน
เผยชู่นิ่งเงียบ จากตำแหน่งที่ยืนอยู่ นางเห็นได้ก็แต่คางของเขา
เท่านั้น

คนทั้งสองต่างยืนนิ่งอยู่ราวๆ สองสามอึดใจ ทันใดนั้นเผยชู่ก็
หันหน้าไป คางที่ขอบมุ่มคมชัดขยับขึ้นขยับลง

แววตาของเงินอิงเปล่งประกายขึ้นมาทันที
เขากำลังพยัคหน้า!

เผยชู่กำลังตอบคำถามก่อนหน้านี้ของนาง

เขาไม่เชื่อคำให้การนี้จริงๆ และไม่เกรงกลัวที่จะมีเรื่องขัดแย้งกับ
จวนชิงจี้ป้อ ใครคนที่ไม่เกี่ยวข้องไป จะได้ไม่รบกวนการตัดสินใจของเขา

ทันทีที่ได้บทสรุปเช่นนี้อารมณ์ขุนช่องที่อัดแน่นอยู่ในใจเงินอิงมา
ตั้งแต่เริ่มก็ค่อยๆ จางหาย ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจกลับก่อตัวขึ้นมาแทนที่
กล้าสงสัยไม่ว่าจะเป็นผู้ใด นี่นับเป็นศรัทธาชนิดหนึ่ง

นางนึกไม่ถึงว่าในที่ซึ่งแตกต่าง ย้อนกลับมายังยุคโบราณเช่นนี้
นางจะสามารถพบเจอกับคนที่มีอุดมการณ์เฉกเดียวกันได้ เรื่องนี้ทำให้นาง
รู้สึกปลื้มปริ่มยากจะบรรยายออกมาเป็นคำพูด เสมือนพบเจอ
สหายร่วมทางขณะกำลังเดินทางอยู่เพียงลำพัง

แน่นอน บางที...ไม่สิ...ควรจะบอกว่ามีความเป็นไปได้สูงว่านางกับ
เผยชู่อาจไม่ได้ร่วมเดินอยู่บนวิถีเดียวกัน

ทว่าถึงจะแคว่ร่วมเดินอยู่บนเส้นทางเดียวกันเพียงครู่ เท่านั้นก็นับว่า
ล้ำค่ายิ่งแล้ว

ครั้นอารมณ์เริ่มสงบลง เงินอิงก็ชูหนังสือคำให้การในมือขึ้น
พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า "บันทึกคำให้การนี้เป็นของปลอม"

นางพูดออกมาเพียงประโยคเดียว ไม่มีประโยคถัดไป

ทั้งๆ ที่รู้ว่าปลอม ทว่าขอเพียงมีคำให้การนี้ คดีของเจียวชิงย๋อม
สามารถบอกได้ว่าเป็นการกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย

อย่างน้อยในเวลานี้เงินอิงยังไม่พบหนทางพลิกคดีอันใด

"คุณหนูสามไม่คิดจะสอบสวนพยานด้วยตนเองหรือไร" นัยน์ตา
ของเผยชูจับจ้องไปที่ด้านหน้า ทว่าหางตากลับกวาดมองมาทางเงินอิง

พอได้ยินเช่นนั้นมุมปากนางก็ขยับน้อยๆ "ต่อให้มีคนมาถามเข้าถึง
เรื่องราวเมื่อหนึ่งเดือนก่อน ข้าก็ไม่แน่ว่าจะจำได้ แล้วจะนับประสาอะไร
กับเรื่องราวเมื่อสามเดือนก่อน" นางส่ายหน้า ยกมือดึงผ้าไปรงบน
หมวกม่านแพรลง เอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "แค่พูดว่า 'จำไม่ได้' ออกมา
ประโยคเดียวก็สามารถลบล้างข้อขัดแย้งไม่สมเหตุสมผลทั้งหมดทิ้งมวลง
ได้แล้ว วึ่งไปถามพยานพวกนี้รังแต่จะทำให้คดีตกอยู่ในภาวะชะงักงัน
ไม่เป็นผลดีต่อสภาพการณ์โดยรวม"

สาวใช้ที่ซื้อเสี้ยวเงินผู้นั้นต่างหากถึงจะเป็นกุญแจสำคัญ

เปลืองเวลาอยู่กับ 'พยาน' พวกนั้นมิแต่จะทำให้อีกฝ่ายยิ่งระแวง
ระวัง มิสู้ลงมือสรุปคดีให้คนร้ายปล่อยไผลลืมหื้มตัว แล้วค่อยสืบสาวเรื่องราว
ลับๆ อีกที

ในโลกของคุณนักสืบ เขาเคยใช้วิธีการนี้หลายต่อหลายครั้ง ล่อให้
คนร้ายเผยพิรุณออกมา

"ข้าให้คนไปตามหาตัวเสียวเงินแล้ว" น้ำเสียงทุ้มต่ำลยอ้อยอิ่งอยู่ท่ามกลางสายลมชวนเคลิบเคลิ้มมีนเมา

เงินอิงถอนหายใจเสียบๆ มองดูเผยชูผ่านม่านโปร่งที่บังขวางอยู่เบื้องหน้า เอ่ยปากชื่นชมเขาด้วยน้ำใสใจจริง "ได้ทำเผยปवादเปื่องยิ่งนัก"

เผยชูผู้นี้ไม่เพียงนึกสงสัยในคดีที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกับนาง หากยังตัดสินใจตัดสินชี้ขาดแล้วอีกด้วย

ขอเพียงสืบค้นเบาะแสจากเสียวเงินไปเรื่อยๆ ต้องมีสักวันที่ความจริงจะปรากฏออกมาให้เห็น

เงินอิงรู้สึกโล่งอกในเวลาเดียวกันก็รู้สึกว่เผยชูผู้นี้ หากว่ากันด้วยความสามารถในเชิงสืบสวนสอบสวนคดีอาชญากรรมแล้ว เขานับเป็นคนทีเชื่อถือไว้วางใจได้ผู้หนึ่ง

นางไม่เคยตัดสินใจด้วยอคติ

ต่อให้ทำทีที่เผยชูมีต่อนางตั้งแต่เริ่มจนจบจะไม่สู้เป็นมิตรนัก แต่นางก็ไม่ตีค่าเขาต่ำเพียงเพราะเหตุดังกล่าว

ว่ากันตามตรง นางไม่ได้มาเพื่อหามิตรสหาย ที่นางต้องการคือพันธมิตรที่มีเป้าหมายเดียวกัน และเห็นได้ชัดว่าเผยชูเป็นคนทีตรงกับความต้องการเบื้องต้นของนาง

นี่นับเป็นโชคโดยแท้

เผยชูทำงานอยู่ในกรมอาญา อีกทั้งยังปรากฏตัวอยู่ในคดีนี้ นี่ก็เห็นได้ชัดแล้วว่าคดีที่เขามีส่วนเกี่ยวข้องข้องอาจมีบางส่วนทับซ้อนกับงานของเงินอิง และก็เป็นที่ไปได้ว่าดีไม่ดีอาจทับซ้อนกันทั้งหมด

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ นันก็เท่ากับว่านางมีพันธมิตรที่เชื่อถือไว้วางใจได้

ผู้หนึ่ง เรื่องนี้นับเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

หลังจากไต่ตรองดูโดยละเอียด ในที่สุดเงินอิงก็ชูปันทิกคำให้การขึ้น
นางตัดสินใจคืนมันให้กับเผยชู่

เผยชู่ในเวลานี้ก็ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเล็กๆ เช่นกัน

สายตาของเขาทอดมองไกลออกไป เรือลำน้อยนั้นหยุดอยู่ที่นั่น
นานแล้ว คนงมศพทั้งสองคนยังคงดำผุดดำว่ายไม่หยุด ความเร็ว
ในการงมศพนี้นับว่าช้ากว่าก่อนหน้านี้มาก

หัวใจของเผยชู่ช่ววดเข้าหากัน

สกุลกั้วพูดถึงเจียวซึ่งผู้เดียวเท่านั้น นั่นก็หมายความว่าศพที่จมอยู่
ใต้น้ำควรมีเพียงศพเดียวเท่านั้น ทว่าเวลานี้กลับมีศพเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่ง
สาเหตุแท้แล้วอยู่ที่ใดกัน

จวนชิงจี้อ่อนที่จริงล่วงรู้เหตุการณ์แต่ไม่ยอมแจ้งความ หรือว่า...
มีอันใดแอบแฝงอยู่

เขาจมอยู่ท่ามกลางความคิดของตนเอง จนกระทั่งรับรู้ถึงสัมผัส
ผิดแผกแตกต่างที่ไม่คล้ายสัมผัสเรียบลื่นของกระดาดขบปลายนิ้ว เขา
ถึงได้สติกลับมาอีกครั้ง

พอมองดู เขาก็พบว่ามือของตนเองกำลังวางอยู่บนหนังสือคำให้การ
ที่เขาสัมผัสถูกคือปลายนิ้วเรียวยาวเล็ก ที่แท่นก็คือสัมผัสแปลกๆ ที่เขารับรู้ได้
เมื่อครู่

86

กระแสน้ำเมืองลาง

เผยซู่ซึกมือกลับรวดเร็วราวกับสายฟ้าแลบ

โชคดีที่เขากับเงินอิงต่างสวมอาภรณ์แขนกว้าง หน้าซ้าตำแหน่งที่
ยืนยังย่อนแสง ทำให้สามารถรอดพ้นจากสายตาแหลมคมของบ่าวไพร่
พวกนั้นได้

เผยซู่ซึกโล่งอก แต่ถึงกระนั้นคิ้วของเขากียังคงขยับไหวเล็กๆ
ยากจะสังเกตเห็น

เงินอิงไม่ทันสังเกต นางกำลังมองดูเรือน้อยที่อยู่ด้านหน้า ตอนเห็น
เผยซู่ซึกมือกลับ นางยังคิดว่าตนเองไม่ได้ยื่นส่งบันทึกราคาให้การให้กับ
อีกฝ่าย ดังนั้นจึงยืนมั่นไปข้างหน้าอีกคราพลางพูดอย่างไม่ใส่ใจ "นี่เป็น
หลักฐานที่ได้มาอย่างยากลำบาก ขอได้ทำเก็บรักษาไว้ให้ดี"

เผยซู่ซู่ลงมือไปชั่วขณะก่อนจะยื่นมือออกไปรับ

คราวนี้เขาเล็งมันเป็นอย่างดี ไม่มีอุบัติเหตุนอกเหนือความคาดหมาย

เหมือนก่อนหน้านี้อีก

"ได้ทำให้พวกเขาเหมือนจะมพบอะไรบางอย่าง" จู่ๆ ก็มีเสียงดังลอยมาจากริมฝั่งน้ำ

เผยชุดี่งสติกลับ ครั้นมองไปตามที่มาของเสียง เขาก็พบว่าคนที่พูดเป็นเจ้าหน้าที่ทางการผู้หนึ่ง

เจ้าหน้าที่ทางการผู้นี้คอยจับตาดูสถานการณ์เบื้องหน้าอยู่ตลอดเวลา ยามนี้เพราะเห็นคนงมศพทั้งสองหยุดดำน้ำ กำลังนั่งอยู่บนเรือคล้ายกำลังจัดการอะไรบางอย่างจึงส่งเสียงรายงานออกมาเบาๆ

เผยชุดี่งเสียง "อืม" ออกมาแผ่วๆ คราหนึ่ง ชักเท้าเดินขึ้นหน้าไป สองก้าวคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจเพื่อรักษาระยะห่างกับเงินอิง

ส่วนเงินอิง นางยังคงไม่สังเกตเห็นท่าทีผิดปกติของอีกฝ่าย ยามนี้ความสนใจทั้งหมดของนางล้วนอยู่บนผืนน้ำเบื้องหน้า

"เป็นโครงกระดูกโครงหนึ่ง" หลังจากผ่านไปไม่นาน เจ้าหน้าที่ทางการผู้นั้นก็รายงานออกมาอีกครั้งว่า น้ำเสียงเคร่งขรึมยิ่งยวด

เรือล่องกลับเข้าฝั่งช้าๆ ในที่สุดเงินอิงก็เห็นชัด สิ่งที่พวกเขาจะขึ้นมาได้คือโครงกระดูกโครงหนึ่งจริงๆ

โครงกระดูกสีเขียว

นี่ไม่ใช่ลักษณะอาการของคนถูกพิษแทรกซึมเข้ากระดูกเหมือนอย่างในนิยายกำลังภายใน หากแต่เพราะบนกระดูกมีพืชจำพวกสาหร่ายเกาะอยู่จนเต็มต่างหาก หากมองดูไกลๆ อาจเข้าใจว่าโครงกระดูกนั้นเป็นสีเขียว

ทันทีที่เรือเทียบฝั่งเงินอิงก็สังเกตเห็นว่าใบหน้าของคนงมศพทั้งสองนั้นซีดเขียว ริมฝีปากกลายเป็นสีม่วง ท่าทางคล้ายหมดเรี่ยวสิ้นแรง

แทบจะหมอบนอนอยู่บนเรือ แม้แต่จะเป็นคลานออกมาก็ยังทำแทบไม่ไหว

"ด้านล่างมี...กระแสน้ำ..." หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ คนงมศพที่ยังหนุ่มอยู่ก็เอ่ยปาก ริมฝีปากสั่นระริก มือยื่นขึ้นไปยังจุดที่งมศพขึ้นมาเมื่อครู่ "ศพมันติดอยู่...ได้น้ำมี...หลุม"

ดูออกว่าพละกำลังของเขายามนี้ถูกใช้ไปจนสิ้น แม้แต่เสียงพูดก็ยังขาดๆ หายๆ กว่าที่จะอธิบายได้กระจ่างชัดก็ต้องเสียเวลาพูดอยู่เป็นนานที่แท้งด้านล่างยังมีกระแสน้ำเล็กๆ อีกสายซ่อนอยู่ หน้าซ้ำบริเวณช่วงกลางของกระแสน้ำยังมีหลุมที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติอีกหลุมหนึ่ง

ศพของเจียวซึ่งรวมถึงโครงกระดูกที่ไม่รู้เป็นของใครนั้นล้วนถูกกระแสน้ำที่อยู่ทางด้านล่างพัดวน ทอยยหล่นลงไปอยู่กลางหลุม โครงกระดูกที่เห็นอยู่ในเวลานี้น่าจะตกลงไปก่อนหน้านานพอสมควร และด้วยเหตุนี้ศพของเจียวจึงลอยอยู่เหนือโครงกระดูกดังกล่าว

เมื่อครู่ตอนคนงมศพเพิ่งลงน้ำไปมร่างของเจียวซึ่ง ด้วยเพราะสังเกตเห็นโครงกระดูกอยู่ใต้ร่างที่เนาเปื่อยของเจียวซึ่งอยู่เฉยๆ ถึงได้พูดออกมาว่า 'มีศพอยู่ด้วยกันสองศพ'

เงินอิงเข้าใจแล้ว ที่เรือของหลิวชวงหมุนวนอยู่กลางน้ำในเวลานั้นที่แท้ก็เพราะถูกกระแสน้ำที่อยู่ทางด้านล่างดูดดึงไว้นี่เอง

ยามนี้เจ้าหน้าที่ทางการเปี่ยมประสบการณ์สองคนนั้นได้ขยับมาอยู่หน้าลำเรือแล้ว พวกเขาลงมือทำการตรวจสอบโครงกระดูกนั้นอย่างใกล้ชิด เงินอิงแม้จะถูกฝังมามากันไว้อย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ยอมให้นางเข้าใกล้ แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ยังพยายามกระเถิบขึ้นหน้า หมายจะมองดูสถานการณ์ในลำเรือให้ชัดๆ

ที่นางเห็นเป็นลำดับแรกคือในเรือนอกจากโครงกระดูกแล้วยังมีของ

ที่ถูกสนิมกัดกร่อนจนมองสภาพเดิมไม่ออกอยู่อีกกองหนึ่ง สภาพของมัน คล้ายจะเป็นโซ่เส้นหนึ่ง

ตอนนมศพรอบแรก บนเรือไม่มีของสิ่งนี้ เห็นได้ชัดว่านี่ก็เป็นของ ที่เพิ่งมขึ้นมาได้เช่นกัน การที่คนงมศพบงใจเอาเจ้าสิ่งนี้ขึ้นมาไว้บนเรือ ย่อมเห็นได้ชัดอยู่แล้วว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงกระดูกนั้น

"เจ้าสิ่งนี้คืออะไร แล้วได้มาจากศพที่มขึ้นมากระนั้นหรือ" เผยตัวเอง ก็สังเกตเห็นเช่นกัน

ยามนี้คนงมศพบทั้งสองฟื้นฟูพลังกำลังคืนมาได้บางส่วนแล้ว สีหน้า หรือกิตีขึ้นมาก พูดจาไม่ติดๆ ขัดๆ เหมือนก่อนหน้านี้ คนที่ตอบคำถามนี้ ยังคงเป็นคนงมศพบหนุ่มเหมือนเช่นเคย

"เรียนได้เท่า นี่คือโซ่เหล็กเส้นหนึ่ง พันอยู่บนโครงกระดูก พวกผู้น้อย งมมันขึ้นมาด้วย" น้ำเสียงของเขาแปร่งปร่า ฟังดูไม่คล้ายคนแถบจังหววน*

ทว่าความสนใจของเฉินอิงเห็นได้ชัดว่าไม่ได้อยู่ที่สำเนียงของอีกฝ่าย หากอยู่ที่เนื้อหาที่เขาพูด

นั่นคือโซ่เหล็กจริงๆ

จากที่ประเมินด้วยสายตา โซ่เหล็กเส้นนั้นยาวอย่างน้อยก็สามเมตร...

โซ่เหล็กยาวเช่นนี้เหตุใดถึงมาพันอยู่กับโครงกระดูกได้

นี่มัน...

"โซ่เหล็กพันอยู่บริเวณใดของโครงกระดูก" เผยชู้ราวกับเอ่ยปากถาม แทนเฉินอิง ทุกครั้งที่ถามล้วนตรงกับจุดสำคัญที่เฉินอิงต้องการรู้ที่สุด

คนงมศพบหนุ่มคนนั้นตอบอย่างนอบน้อม "เรียนได้เท่า โซ่เหล็ก พันอยู่บริเวณเอวของโครงกระดูกขอรับ ปลายโซ่ทั้งสองด้านถูกผูกไว้

* จังหววนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางจนไปถึง ตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ด้วยกุญแจหิน"

เสียงสุดหายใจเบาๆ ดังขึ้น

โศกโศกๆ อีกทั้งยังมีกุญแจหินผืนนี้ไว้ นี่มันคิดจะให้ใครกระตุก
นั่นจมอยู่ได้น้ำชั่ววันวันคริสต์มาส!

ใครกันที่ทำความผิดเช่นนี้

แล้วเจ้าของโครงกระดูกคือผู้ใดกัน

หัวคิ้วของเงินอิงฆวดเข้าหากันแน่น

แค่โครงกระดูกกับโซ่ก็สามารถตั้งข้อสันนิษฐานได้หลายอย่างแล้ว
อย่างเช่นงูใจฆ่า ลงมือฆ่าคนก่อนหลังจากนั้นค่อยเอาศพทิ้งน้ำ หรือมี
คนสังหารผู้ตายทั้งศพไว้ในที่รกร้าง ศพถูกบุคคลที่สามพบเข้า เพราะ
กลัวถูกโยงเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวจึงถ่วงศพไว้ที่กันแม่น้ำ หรืออาจ
เพราะผู้ตายเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ แต่คนที่มาพบศพก็ต้องเผชิญหน้า
กับขุนนางเจ้าหน้าที่ทางการเลยถ่วงศพไว้ที่กันแม่น้ำ

ข้ออนุมานทั้งหมดคือความเป็นไปได้ภายใต้สถานการณ์ทั่วไป
เท่านั้น ไม่แน่ว่าเรื่องจริงอาจสลับซับซ้อนกว่าที่เงินอิงฆวดการณไว้ก็เป็นได้
คดีมากมายบนโลก บางครั้งก็เหลือเชื่อเสียยิ่งกว่าตำนานเรื่องเล่าเสียอีก

นางครุ่นคิดไปมาซ้ำๆ อยู่ภายในใจ สองเท้าขยับขึ้นหน้า

ความนี้ฝังมาอยู่ที่ข้างๆ กลับไม่ได้ขวนนางไว้ ทำเพียงคอยตามติด
อยู่ทางด้านหลังจนมาถึงหน้าลำเรือ

เจ้าหน้าที่กรมอาญายามนี้ต่างกำลังสาละวนอยู่กับหน้าที่ของ
ตนเอง ส่วนครุณีน้อยแปลกประหลาดที่ยืนอยู่ในที่เกิดเหตุนางนี้พวกเขา
ต่างราวกับมองไม่เห็น อาจมีสายตาวอกจู้จุกเห็นกวาดมองมาบ้าง
เป็นครั้งคราว แต่เพียงไม่นานก็ถูกฝังมามาถึงตาดุดันตอบโต้กลับไป

คนงมศพทั้งสองเองก็มาหยุดอยู่ที่ข้างลำเรือ ภายใต้การชี้แนะของเจ้าหน้าที่ทางการ พวกเขาทำการขุดเอาศพรายสี่เหยี่ยวที่เกาะอยู่ทางด้านบนของโครงกระดูกออกก่อนจะนำไปวางไว้บนผ้าดำ การเคลื่อนไหวของพวกเขาเป็นไปอย่างระมัดระวังชำนาญชำนาญ เห็นชัดว่าทำเรื่องเช่นนี้อยู่บ่อยๆ ยิ่งไปกว่านั้นสายสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับเจ้าหน้าที่ทางการพวกนั้นก็เหมือนจะไม่เลว เสียงพูดคุยดังขึ้นเป็นระยะๆ

เงินอิงเดินไปหยุดอยู่ข้างผ้าดำผืนนั้น พินิจพิจารณาโครงกระดูกอย่างละเอียด

โครงกระดูกพวกนั้นถูกวางกระจัดกระจาย ไม่อาจประกอบเป็นร่างมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ บนกระดูกทุกท่อนล้วนมีดินโคลนไม่ก็หญ้า น้ำเกาะติด กลิ่นน้ำคาวซ้นกำจายอยู่ในอากาศ

เงินอิงเลิกม่านโปร่งบนหมวกม่านแพรขึ้นมุมหนึ่ง พิจารณาดูกระดูกบนผ้าดำรอบหนึ่ง ก่อนจะย่นนิ้วชี้ไปยังตำแหน่งที่ตั้งวางกะโหลกศีรษะ พลางหันไปถามเผยฐูที่ยืนอยู่ทางด้านหลังด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "กะโหลกศีรษะของผู้ตาย บริเวณกระหม่อมมีร่องรอยถูกทำร้ายอย่างรุนแรงจากภายนอก เป็นไปได้ว่านี่อาจเป็นคดีฆาตกรตายโดยเจตนาเช่นกัน"

87

มาดแผลมจันท์เง้ง

เผยซู่ไม่พูดไม่จา สายตากวาดมองไปตามทางที่เงินอิงซู่
กะโหลกศีรชะของผู้ตายได้รับการสะสางแล้ว อยู่ในสภาพที่ค่อนข้าง
สมบูรณ์ จากจุดที่เขาเ็นอยู่สามารถมองเห็นได้ชัดถึงรอยแตกรูปจันท์เง้ง
ขนาดใหญ่บนกะโหลกศีรชะดังกล่าว
"ก่อนตกน้ำ คนผู้นี้่น่าจะสิ้นใจไปก่อนแล้ว" เงินอิงพูดขึ้นอีกคราว
น้ำเสียงสุขุมเยือกเย็น

บาดแผลฉกรรจ์บนกะโหลกศีรชะเยี่ยงนี้เรียกว่ารุนแรงพอที่จะ
ทำให้คนสิ้นชีวิตได้ทันที อีกทั้งยังแทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะเกิดขึ้นในน้ำ
นอกจากจะหล่นตกน้ำลงมาจากที่สูง กระหม่อมบังเอิญกระแทกกับ
ของแข็งทรงกลมอะโรบางอย่างเข้าอย่างจังถึงจะสามารถก่อให้เกิด
บาดแผลเช่นนี้ได้

ทว่าในสวนของจวนชิงจีป้อมไม่มีสิ่งปลูกสร้างสูงๆ ที่จะทำให้เกิด

ได้รับบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ได้ ด้วยเหตุนี้เงินอิงจึงสรุปออกมาเช่นนี้

"ข้าคิดว่าคนผู้นี้หลังถูกคนทุบตีระชระจนถึงแก่ความตาย ร่างของเขาก็ถูกจับถ่วงน้ำ" เงินอิงกล่าวสรุปออกมาเป็นครั้งที่สาม

หากดูจากลักษณะบาดแผลบนศีรษะของผู้ตาย บาดแผลนี้น่าจะเกิดขึ้นเพราะมีคนใช้วัตถุกลมมนจำพวกไม้กระบองฟาดใส่จนถึงแก่ชีวิตแน่นอนว่ายังไม่อาจตัดข้อสันนิษฐานเรื่องผู้ตายไม่ระวังกระแทกเข้ากับของแข็งจนถึงแก่ความตายได้

เพียงแต่เรื่องบังเอิญเช่นนี้ เงินอิงไม่นึกอยากพูดถึง

ผู้ตายย่อมมีฐานะชาติกำเนิดต่ำต้อย หาไม่แล้วมีหรือที่ร่างจมอยู่ในน้ำมานานนับปีแต่กลับไม่มีคนถามหา หากไม่พิจารณาสืบสวนเรื่องนี้อย่างจริงจัง เกรงว่าศพนี้อาจกลายเป็นเงี้ยวซึ่งรายที่สอง

เงินอิงไม่หวังว่าจะเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นอีก

หนึ่งในสองเจ้าหน้าที่ทางการที่มีอายุค่อนข้างมากผู้นั้นยามนี้กำลังเงยหน้าขึ้น มองดูเงินอิงปราดหนึ่ง นัยน์ตาฉายแววประหลาดใจอยู่ราวๆ

เงินอิงไม่ทันได้สังเกตเห็นสิ่งต่างๆ เหล่านั้น นางยังคงทุ่มเทความสนใจไปกับการสังเกตศพ

เพียงไม่นานนางก็ชี้ไปที่กระดุกอีกสองสามชิ้น น้ำเสียงแผ่วเบา ยิงยวด "ผู้ตายน่าจะเป็นหญิง"

"ผู้ใดอย่างไร" เผยซู่ยังไม่ทันเอ่ยปาก เจ้าหน้าที่ทางการอายุน้อยกว่าอีกคนที่ยืนอยู่ข้างฝ้าดำก็อดรนทนไม่ไหว ปริปากถามขึ้นมา

สตรีสูงศักดิ์ในอาภรณ์งดงามเดินเข้ามา ทันทีที่เอ่ยปากก็พูดถึงสาเหตุการตายหนึ่งสองสามโน่นนี่นั่น อีกทั้งยังบอกออกมาอีกว่าโครงกระดูกนี้เป็นของสตรีอีก

นี่มันพูดเป็นตุเป็นตะชัดๆ

ถึงเขาจะทำงานอยู่ในกรมอาญาไม่นานนัก แต่ก็พบเจอคดี อุกฉกรรจ์มาแล้วหลายสิบคดี เขาไม่เข้าใจ เหตุใดเขาถึงดูไม่ออกว่า โครงกระดูกนี้เป็นของบุรุษหรือสตรี แล้วตรูณีน้อยนางนี้แถมมองดู ปราดเดียวกลับสามารถบอกได้

พอได้ยินเช่นนั้น ขณะกำลังจะเอ่ยปากตอบ เฟิงมามากลับชิง พูดขึ้น "คุณหนู มีอะไรก็บอกกับผู้น้อยเถอะ ผู้น้อยจะช่วยถ่ายทอด แทนคุณหนูเองเจ้าคะ"

เงินอิงตกตะลึงเล็กๆ หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งนางก็เขยิบออกไป สองก้าว แต่กลับไม่พูดไม่จาอันใด

นางเปลือยผลพูดจาไม่ทันคิดจนลืมเรื่องเรื่องหนึ่งไปเสียสนิท

นางเป็นคุณหนูที่เติบโตอยู่ในเรือนใน แต่ไหนแต่ไรก็ไม่ควรเชี่ยวชาญ งานชั้นสูตรศพพวกนี้ และด้วยเหตุนี้นางไหนเลยจะบอกออกมาตรงๆ ได้ว่าที่นางบอกได้ว่าเจ้าของโครงกระดูกนี้เป็นชายหรือหญิงนั้นเกิดจากการพิจารณากระดูกเชิงกราน

หากไม่มีคำตอบที่เหมาะสม คำตอบของนางอาจกลับกลายเป็น ข้อสงสัย นำมาซึ่งเรื่องยุ่งยากมากมาย

ดังนั้นนางจึงไม่อาจพูดความจริงออกมา จำต้องหาข้ออ้างอะไรสักข้อขึ้น

นางยืนพึมพำอยู่ข้างๆ ขณะกำลังเลือกหาข้ออ้างเหมาะๆ จาก คดีจำนวนมหาศาลในหัวสมอง นี่ก็ไม่ถึงว่าเจ้าหน้าที่ทางการอาวโศผู้ นั้น กลับชิงพูดขึ้นเสียก่อน "ผู้ตายเป็นสตรีจริงๆ"

ครั้นทุกคนหันมองไปทางเขา อีกฝ่ายกลับค้อมตัวหยิบเอากระดูก

มือข้างซ้ายที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์ขึ้นมาจากกลางกองกระดูกพวกนั้น

บนมือของเขาห่อหุ้มไว้ซึ่งผ้าขาวสะอาด กระดูกมีอันนั้นถูกเขา ประคองไว้ มันแบออกตามธรรมชาติ เขาชี้ไปที่นิ้วกลาง "บนนี้มีแหวน อยู่วงหนึ่ง"

ขณะที่เขาพูด ทุกคนเองก็มองเห็น ที่อยู่บนนิ้วกลางนั้นคือวัตถุหนึ่ง สีดาววงหนึ่ง ลักษณะของมันค่อนข้างเล็กบาง

"น่าจะเป็นแหวนเงิน" เจ้าหน้าที่ทางการอาวุโสผู้นั้นกล่าวขึ้นอีกครั้ง น้ำเสียงหนักแน่นสุขุมเยือกเย็น

อีกฝ่ายไม่ใช่เจ้าหน้าที่ชั้นสูงตร เรื่องนี้สามารถดูจากชุดขุนนางที่เขา สวมใส่อยู่บนตัวได้ งานชั้นสูงตรเป็นงานของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อย ไม่อาจ สวมใส่ชุดขุนนางทว่าเจ้าหน้าที่อาวุโสผู้นี้กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยประสบการณ์ ในการตรวจสอบสภาพศพ ไม่ได้ด้อยไปกว่าเจ้าหน้าที่ชั้นสูงตรศพเลย แม้แต่น้อย เขาค่ายจะเชี่ยวชาญด้านข่าวของเครื่องใช้ที่ทำจากโลหะ ต่างๆ มากเป็นพิเศษ

เงินอิงทำเพียงพยักหน้า ยกมือดึงม่านโปรงบนหมวกม่านแพรลง ผ้าโปรงคลุมลงมาปิดกั้นสายตาระหยาใคร่รู้ คล้ายกับเป็นการยุติ บทสนทนาไปโดยปริยาย

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" เจ้าหน้าที่ทางการหนุ่มที่ยืนดูอยู่ข้างๆ พยักหน้า คล้ายคิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ เขาก็รู้สึกหนาวสะท้านราวกับถูก ลูกธนูคมกริบยิงทะลุผ่านอก ครั้นหันหน้ากลับไปตามสัญชาตญาณ เขาก็สังเกตเห็นใบหน้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยไอสังหารของเผด็จ

เขาหนาวสะท้านไปทั้งใจ รีบกำหน้าตักออกตั้งใจทำงาน ไม่กล้าพูด อะไรมากอีก

"แหวนเงินชนิดนี้บุรุษส่วนใหญ่ไม่สวมใส่" เจ้าหน้าที่อาวุโสผู้นั้น
ยังคงพูดต่อ คล้ายกำลังอธิบายสิ่งที่เขาพูดไปก่อนหน้านี้ ครั้นพูดจบ
เขาก็หันไปค้อมกายให้กับเงินอิง "คุณหนูสวยตาดียิ่งนัก"

คำพูดดังกล่าวช่วยคลายความรู้สึกสงสัยที่ยังติดค้างอยู่ในใจของ
เจ้าหน้าที่ทางการหนุ่มไปจนสิ้น

ยุคสมัยนี้บุรุษไม่นิยมสวมแหวน ต่อให้คิดจะสวม พวกเขาก็จะสวม
แหวนนิ้ว* ไว้บนนิ้วโป้งเท่านั้น และแหวนนิ้วส่วนใหญ่ล้วนทำขึ้นจากหยก

เมื่อพิจารณาจากกระดูกชิ้นนั้น มันไม่เพียงสวมใส่แหวนเงินเล็กบาง
เท่านั้น หากยังสวมใส่ไว้บนนิ้วกลางอีกต่างหาก คนที่สวมใส่เครื่องประดับ
เช่นนี้จะมีก็แต่สตรีเพศเท่านั้น

เงินอิงเป็นสตรี เชื่อว่าคงเพราะรู้ซึ่งถึงรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้
ดีถึงบอกออกมาได้ทันทีว่าเจ้าของโครงกระดูกนั้นเป็นสตรี

เมื่อมีคำอธิบายสมเหตุสมผลเช่นนี้ ทุกคนจึงต่างพากันถอนหายใจ
งานในมือของตนเองต่อ มีเพียงเผยชู้กับเจ้าหน้าที่อาวุโสเท่านั้นที่มองตากัน
อย่างรู้ใจ ต่างนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

เมื่อครู่พวกเขาสองคนต่างเห็นชัด ที่เงินอิงซึ่งไม่ใช่กระดูกมือ แต่หาก
เป็นกระดูกเชิงกราน

ลักษณะรูปร่างของกระดูกเชิงกรานสามารถแยกแยะชายหญิงได้
กระนั้นหรือ

สายตาเพิกเฉยของเผยชู้วาดผ่านร่างของเงินอิงไป ส่วนเจ้าหน้าที่
ทางการกลับทำสีหน้าครุ่นคิด

ส่วนเงินอิงที่กำลังพิจารณาโครงกระดูกกลับไม่รู้เรื่องนี้เลย

* แหวนนิ้ว คือปลอกนิ้วสำหรับสวมนิ้วหัวแม่มือขณะยิงธนู มักทำจากหยกหรือกระดูกสัตว์ จึงใช้เป็นเครื่อง
ประดับด้วย

แม้แต่บ่อย

งานเก็บกระดูกดำเนินไปอย่างราบรื่น เพียงไม่นานโครงกระดูกทั้งหมด ก็ถูกเก็บเข้าไปอยู่ในผ้าสีดำ

ตอนนี้เงินจ้ะรู้แล้ว ผ้าสีดำชนิดนี้คือถุงเก็บศพยุคต่ำ

หลังเก็บรวบรวมกระดูกเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มีเจ้าหน้าที่ทางการขึ้นผู้น้อย เดินขึ้นหน้ามารวมมัน เตรียมแบกมันจากไป

เผยชุดินซ้ำๆ ไปหยุดอยู่ตรงหน้าคนงมศพ ชะโงกมองเข้าไปในเรือ พลังถาม "แล้ววิญญาณไหนเล่าอยู่ที่ใด"

เมื่อครู่พวกเขาบอกอยู่ชัดๆ ว่ามีวิญญาณสองตัวผนึกอยู่บนโซ่ แต่ยามนี้กลับมีเพียงโซ่ ส่วนวิญญาณกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย

"เรียนได้เท่าๆ วิญญาณติดอยู่ในหลุม ดึงไม่ออกขอรับ" คนงมศพหนุ่มบอก ใบหน้าซีดเซียวเล็กๆ "เมื่อครู่เพื่อแยกโซ่เหล็กกับศพออกจากกัน อาจารย์อาของผู้น้อยเกือบเอาชีวิตไม่รอด"

เผยชุดิมวดคิ้ว "เมื่อครู่ที่พวกเจ้าเสียเวลากันอยู่เป็นนานก็เพราะต้องการงมวิญญาณ?"

"ขอรับได้เท่าๆ" คนงมศพเผยให้เห็นถึงสีหน้าหวาดหวั่น ใบหน้าซีดเซียวยิ่งกว่าเดิม "ศพนั้นพันติดอยู่กับโซ่เหล็กแน่น ผู้น้อยกับอาจารย์เกรงว่าจะทำกระดูกเสียหายจึงผลัดกันดำน้ำ เดิมพวกผู้น้อยตัดสินใจว่าจะจัดวิญญาณออก งามันกับโซ่เหล็กขึ้นมา นึกไม่ถึงว่ากระแสน้ำด้านล่างแม้จะไม่มีแรงนักแต่ทิศทางการกลับแปลกประหลาดยิ่ง อาจารย์อาของผู้น้อยเกือบถูกพัดม้วนไป ส่วนวิญญาณนั้นก็ติดแน่น หลังจากลองอยู่หลายครั้งหลายครา พวกผู้น้อยจนปัญญาจริงๆ จึงได้แต่คิดหาหนทางปลดโซ่เหล็กออก ก่อนจะนำมันขึ้นมา"

๘๘

จู่ๆ ก็กลางออกเอง

เผยชูเล็กคิว ไม่พูดไม่จาอันใด

เงินอิงรู้สึกละเลียดายยิ่ง

ยุคสมัยนี้ความสามารถในการผลิตยังไม่สูงมาก ไม่มีเครื่องมือ
เครื่องมือล้ำสมัย หลักฐานที่มั่งขึ้นมาก็ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์

เพียงแต่จากเงื่อนไขในเพลานี้ หากเรียกร้องมากไป บังคับให้คนงม
ศพทั้งสองเสียงชีวิตหาหลักฐาน เช่นนั้นแล้วจะต่างอะไรกับการฆ่าคน
แน่นอนว่านางไม่มีทางทำเช่นนั้น

เผยชูเองก็เหมือนจะคิดเช่นเดียวกัน เขาเพียงส่งสายตาให้เจ้าหน้าที่
ทางการอาวุธที่อยู่ข้างๆ

อีกฝ่ายเข้าใจเขาได้ในทันที จึงชักเท้าเดินขึ้นหน้าไปก้าวหนึ่ง
บอกกับคนงมศพว่า "อีกเดี๋ยวพวกเจ้าอย่าเพิ่งรีบไปที่ใด ข้ายังต้องจด
บันทึกทุกสิ่งที่เจ้าพบเจอที่ได้นี้ นั่น รวมทั้งยังจะวาดลักษณะกุญแจหิน

ที่เจ้าพบเจอได้นั้นด้วย ถือว่าเป็นคำให้การของพวกเขา เจ้าเสร็จแล้ว พวกเจ้าถึงจะไปได้"

"ได้ๆ" คนงมศพทั้งสองพยักหน้าติดๆ กัน คนที่หนุ่มกว่ายามนี้เอ่ยปากประจบ "ใช่หลักเส้นนั้นยกให้พวกนายท่าน ไม่คิดเงิน"

เจ้าหน้าที่ทางการอาวุธผู้หนึ่งยิ้มออกมา "พวกเจ้านับว่าฉลาดจริงๆ รับรองข้าจะไม่ให้พวกเจ้าต้องขาดทุนแน่"

ขณะที่พวกเขาทางนี้กำลังพูดคุยกัน หลางถึงอู่ก็เดินขึ้นหน้ามาตามประสงค์ของเผยซู โยนถุงผ้าหนักๆ ถุงหนึ่งใส่มือคนงมศพ ยิ้มบอก "นี่เป็นเงินรางวัลที่นายท่านของพวกเรามอบให้ วันนี้ลำบากพวกเจ้าแล้ว เอาจากกลับไปซื้อสุรากินคลายความเหนื่อยล้าเถอะ"

ทั้งสองคนดีใจออกนอกหน้า โชกสีระชะให้เผยซูไม่หยุด "ขอบคุณได้เท่าๆ"

จากนั้นทั้งสองก็ยกถุงผ้าขึ้นชั่งดู พอเห็นว่าหนักมือใช้ได้พวกเขา ก็ยิ่งปลาบปลื้ม ยิ้มตาปิดเห็นไรฟัน

ยามนี้โครงกระดูกถูกม้วนเก็บเรียบร้อยแล้ว มีเจ้าหน้าที่ทางการคนหนึ่งหน้าคนหนึ่งหลังแบกมันมุ่งหน้าออกไปยังด้านนอก

จะว่าไปก็บังเอิญจริงๆ เงินอิงยามนี้กวาดตามองไปพอดี นึกไม่ถึงเพ่งกวาดตาไปได้ไม่ทันไรนางก็มองเห็นว่ามีของชิ้นหนึ่งหล่นออกมาจากถุงเก็บศพ

เพราะเผยซูกับเจ้าหน้าที่ทางการอาวุธผู้หนึ่งกำลังพูดคุยอยู่กับคนงมศพ ส่วนคนอื่น ๆ กว่าครึ่งก็กำลังมองดูพวกเขา จึงไม่มีใครได้ทันสังเกตเห็น

เพราะเรียกคนไม่ทัน เงินอิงจึงรีบชักเท้าเดินขึ้นหน้า หยิบเอาเจ้า

สิ่งนั้นขึ้นมาดู นางพบว่านั่นเป็นกระดูกมือข้างหนึ่ง

กระดูกมือนี้ไม่เหมือนกับกระดูกมือที่เจ้าหน้าที่ทางการอาวูได้นำขึ้น
ถือไว้ก่อนหน้านี้ กระดูกมือนี้นิ้วทั้งห้ามันงอกลมเป็นกำปั้น สหาว่าสี่เหลี่ยม
ด้านนอกยังไม่ได้รับการชำระให้สะอาด บางจุดยังมีดินเลนเกาะติด
เผยให้เห็นกระดูกเปี้ยๆ อยู่สองสามจุด

หากไม่ใช่เพราะมันหล่นลงมาเอง เปิดโอกาสให้เงินอิงได้พิจารณา
ดูระยะใกล้แล้วละก็ เกรงว่านางคงยังบอกไม่ได้ว่านี่เป็นกระดูกมือคน
เงินอิงอดพิจารณาอีกสองสามคราไม่ได้
ทันใดนั้นกระดูกมือข้างนั้นกลับส่งเสียงแก๊ก แล้วจู่ๆ ก็คลายออกเอง
เงินอิงตะลึงงัน เฝ้ามามาทิ้งอยู่ข้างๆ สะดุ้งโหยง มือเท้าอ่อนระทวย
ขนลุกตั้งชันไปทั่วทั้งตัว หากไม่ใช่เพราะกฎระเบียบของจวนแก้วงเคร่งครัด
นางคงกรี๊ดร้องออกมาอย่างไม่อาจควบคุมแล้ว

กระดูกคนตาย...จู่ๆ ก็ขยับ หรือว่าผีหลอกกลางวันแสกๆ

เฝ้ามามาคิดก็แต่อยากจะวิ่งหนีไปให้ไกลๆ แต่เพราะไม่กล้าทิ้ง
เงินอิงจึงทำได้เพียงผินข่มความรู้สึกหวาดกลัวภายในใจ ชักเท้าถอยหลัง
ก้าวหนึ่ง พุดเสียงสั้นเครือ "คุณ...คุณหนู คุณหนู ผู้น้อย...ผู้ผู้น้อยใคร่ขอรับรอง
คุณเอ่อ...คุณหนูทั้งเจ็ดสิ่งนั้นเถอะ ผู้ผู้น้อยเห็นแล้วรู้...รู้สึกหวาดผวายิ่งนัก"

เงินอิงคล้ายไม่ได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย นางจึงดูมือข้างนั้น
ไม่วางตา อีกทั้งยังจับมันพลิกดู

เฝ้ามามากลั่นขวัญแขวน เบือนหน้าหนีโดยแรง ตาเกือบปิดลง

ต่อให้สวมเจ้าของประหลาดที่เรียกว่าถุงมือไว้ ทว่าเห็นคุณหนูของ
ตนเองถือมือคนตายไว้กับตาเช่นนี้ นางไหนเลยจะไม่ตกอกตกใจไหว

หลังพลิกดูเงินอิงก็หันหน้ามองกลับไป นางเห็นเฝ้ามามาผินหน้า

ไปทางอื่น ร่างกายสั่นระริก เห็นได้ชัดว่ากำลังเสียขวัญหนัก

พอเห็นเช่นนั้น เงินอิงก็นึกเสียใจ ดังนั้นจึงพูดออกมาซ้ำๆ พลอบใจอีกฝ่าย "มามาไม่ต้องกลัว นี่คือโครงกระดูกย่อมต้องมีปฏิริยา ไม่ใช่เรื่องผีสารอะไร มันไม่มีทางฟื้นคืนชีวิตกลับมาได้"

ระหว่างที่พูดนางก็ชูกระดูกมือนั้นสูงขึ้นเล็กน้อย "ท่านดู ตอนนี้มันไม่ขยับแล้วไม่ใช่หรือ"

"อา คุณหนู ท่าน...ท่านยังถือ..." ใบหน้าของเผิงมามาขาวซีด ยิ่งกว่าเก่า จากที่ไม่กล้าหันหน้ามองมาอยู่แต่เดิมนานี้ถึงกับเหวี่ยงโยนไหลท่วมแผ่นหลัง ทั้งหวาดกลัวทั้งรู้สึกประหลาดใจ

นางคิดว่าตนเองอย่างน้อยก็ยังมีควมกล้าหาญอยู่หลายส่วน อีกทั้งยังต่อสู้เป็น หาไม่แล้วฮุนยินผู้เฒ่าสวี่ไหนเลยจะให้นางอยู่เป็นเพื่อน เงินอิง ทว่าความกล้าหาญของเงินอิงกลับเหนือกว่านางอยู่หลายมุม

นี่เป็นกระดูกคนตาย แต่คุณหนูสามของพวกนางกลับหยิบจับมันได้โดยหน้าไม่เปลี่ยนสี

มีนำผู้คนถึงได้บอกว่าคุณหนูสามพิลึกพิลั่น ไม่ผิดจากที่ผู้อื่นว่าไว้จริงๆ

คุณหนูสามผู้นี้พิลึกพิลั่นโดยแท้

ใจนางคิดเช่นนั้น ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากเตือนอีกฝ่ายสักสองสามประโยค ชู่ๆ นางก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังขึ้นจากทางด้านข้าง เสียงดังกระจ่างชัดของใครบางคนดังลอยมา "ท่านโหวน้อยเหตุใดถึงได้ลงมือเองไปไม่รอข้ามาเล่า"

ถึงคนที่พูดจะกำลังยิ้ม ทว่าน้ำเสียงกลับแฝงไว้ซึ่งอำนาจบาปมี ทำให้คนที่ได้ยินเข้าใจกระจ่างแฉ่งทันที

เผิงมามารับมองไปตามที่มาของเสียง ก่อนจะพบชายวัยกลางคน ในอาภรณ์สีแดงผู้หนึ่ง บนใบหน้าขาวสลับมีหนวดเคราอยู่เล็กๆ กำลัง เดินอยู่บนระเบียบทางเดินมุ่งหน้าตรงมาทางนี้

เผิงมามักเคลื่อนไหวอยู่ข้างนอกหูดูจิ้งจอกไกล ทันทีที่เห็น ผ้าลายปักบนอกเสื้อของคนที่มาเป็นลายนกยูง นางก็รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่าย เป็นขุนนางชั้นสาม ต่อให้ก้าวกงอยู่ที่นี่ เห็นขุนนางชั้นสามเช่นนี้เขาก็ยัง ต้องเกรงอกเกรงใจ

"ที่แท้ก็ได้ทำรองเสนาบดี ผู้น้อยไม่ได้ออกไปต้อนรับ เสียมารยาท แล้ว" เผยู่ยิ้มสว่างใสกว่าคนที่มาพาลงเดินเข้าไปต้อนรับ แม้ว่า เขาไม่ได้สวมอาภรณ์ขุนนาง ทว่ากลิ่นอายขุนนางบนตัวของเผยู่ราวกับ ฉาบไว้ด้วยน้ำมันหนาๆ สิ่งที่เขาออกมาจากร่างคือท่าที่เปลี่ยนไป

รองเสนาบดีผู้นั้นหัวร่อดังลั่นออกมาอีกครา แขนเสื้อกว้างพองรับลม คนราวกับถูกลมพัดมาก็ไม่ปาน เขาเชิดหน้าสาวเท้ากว้างๆ ท่าที่เย็นชา แต่ปากกลับยิ้มกล่าว "ท่านโหวน้อยขยันขันแข็งถึงกับนำผู้ใต้บังคับบัญชา ลงมือปฏิบัติหน้าที่เองเช่นนี้ ข้ารู้สึกละอายใจยิ่งนัก"

"ได้ทำรองเสนาบดียกย่องกันเกินไปแล้ว ผู้น้อยหากล้าไม่" เผยู่ ยิ้มเดินขึ้นหน้าแสดงคารวะ ไม่มีที่ท่าสะทกสะท้านแม้แต่น้อย ทว่าหางตา นับตั้งแต่เริ่มจนจบล้วนจับจ้องอยู่บนธงบรรจุกระดูกนั้น เขาเห็นเจ้าหน้าที่ แบกศพสองคนถูกเชิญชิงขวางไว้ นางคล้ายพูดคุยอะไรบางอย่างกับ พวกเขา อีกทั้งยังยื่นของคล้ายกระดูกให้อีกต่างหาก

หัวใจของเผยู่ซบเซาเล็กๆ ยากจะสังเกตเห็น ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้า กลับทั้งเกรงอกเกรงใจทั้งกระตือรือร้น กลิ่นอายพาลพาโลบนตัวหายลับ ไม่เหลือแม้แต่ร่องรอย

เพียงไม่นานได้ทำทั้งสองก็ไปพบเจอกันอยู่กลางทาง หลังยิ้ม
ทักทายโอภาปราศรัยกันเสร็จ เผยชื่อก็ถามขึ้น "ได้ทำเนามาได้จริงจริง
เข้าทำงานเสร็จพอดี"

"เอ? อย่างนั้นหรือ" ผู้มาลูบเศร้าม "ข้ายังคงอยากชมวิธีการจัดการ
คดีของท่านไหน้อยอยู่เชียว น่าเสียดาย"

ปากเอ่ยคำว่า 'เสียดาย' แต่ลึกเข้าไปในดวงตากลับซ่อนเร้นแววตา
พินิจพิจารณา

เผยซื่อหัวร่อ แต่กลับไม่พูดไม่จา

ผู้มาชื่อเจ้าจื่อเหลียน เป็นรองเสนาบดีกรมอาญา อีกทั้งยังเป็น
คนสนิทของเสนาบดีกรมอาญาเหยาเซ่อโจว คนแซ่เหยาผู้นี้เป็นพันธมิตร
คนสำคัญของ 'สกุลซ่ง' สนิทชิดเชื้อกับอำมาตย์ซ่งยิ่ง

89

ท่านโง่งงไม่เด็ก

นับแต่เกิดเรื่องฎีกากล่าวโทษของคหบดีใหญ่ ความบาดหมางระหว่าง
สกุลชงกับสกุลเลี้ยวก็ปรากฏให้เห็นเด่นชัด ตราประทับกลุ่มสกุลเลี้ยว
บนตัวสองพี่น้องสกุลหวังยามนี้เกรงว่าคงยากจะลบออกได้แล้ว ส่วน
เรื่องที่คนของสกุลหวังส่งคนแจ้งความเรื่องพบศพจมอยู่ในน้ำนี้เกรงว่า
คงไม่แคล้วต้องถูกใช้เป็นข้ออ้างในการต่อสู้กันระหว่างคนทั้งสองกลุ่ม

การต่อสู้กันระหว่างกลุ่มมีอยู่ทั่วทุกหนแห่ง ไม่เกี่ยวกับถูกผิด
นอกจากจุดยืนแล้วก็ไม่มีอื่นใด

เผยฐ่หรือตามอง

"ได้เท่าทั้งสองเกรงใจเกินไปแล้ว" ซิงจี๋ป้อกั้วจ้งเว่ยจู่ๆ ก็โผล่ออกมา
จากทางด้านหลังของเจ้าจื่อเหลียน พุดด้วยสีหน้าอึมเิบ

ซิงจี๋ป้อผู้นี้ปีนี้อายุห้าสิบห้าแล้ว แต่กลับดูแลตนเองได้ไม่เลว รื้อรอย
บนใบหน้าไม่มากนัก ยังคงดูหล่อเหลาดังเดิมเมื่อครั้งยังหนุ่ม

รูปร่างผอมสูง อารมณ์ใหม่แขนเสื้อกว้างสีฟ้าวนลบนตัว ขับดูให้เขาดู
ราวกับปราชญ์บัณฑิตผู้มีชื่อเสียง

เผยฐู่มไม่นึกประหลาดใจอันใดกับการปรากฏตัวของชิงจี้ป้อ เขา
พยักหน้าทักทายอีกฝ่าย

ในเมื่อพัวพันถึงความขัดแย้งระหว่างสองกลุ่ม องค์หญิงใหญ่ที่มีใจ
โน้มเอียงมาทางฝ่ายสกุลช่งก็ย่อมต้องให้พวกเขาอาศัยยืมยืมกำลัง
เจ้าจื่อเหลียนมารวดเร็วเช่นนี้ได้ เรื่องนี้จะมากจะน้อยองค์หญิงใหญ่ย่อม
ต้องมีส่วน

ชิงจี้ป้อพูดพลางกวาดตามองไปรอบๆ คล้ายไม่ใส่ใจ แน่ขน่ว่า
เขาย่อมต้องเห็นถึงข้อพิพาทที่เจ้าหน้าที่ทางการสองคนแบกอยู่

สีหน้าของเขาหม่นหมองลงรวดเร็ว ถอนหายใจกล่าว "เฮ้อ...ว่าไป
จวนของข้านับว่าโชคร้ายจริงๆ ถึงเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นได้ ลูกชงเอ๋ย เจ้ามัน
ใจอ่อนเกินไปจริงๆ"

ชื่อจื่อชิงจี้ป้อชื่อกั๋วชง ที่ชิงจี้ป้อกล่าวถึงในเวลานี้ยังคงเป็นเจียวชิ่ง
เขาคลายไม่รู้ว่ในน้ำมีศพอยู่สองศพ และที่เขาเห็นนั้นก็ไม่ใช่
เจียวชิ่ง แต่หากเป็นศพของสตรีนิรนามนางหนึ่ง

เผยฐู่มหรีตามองอีกฝ่าย ยังคงนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

เผิงมามาเย็นดูอยู่ข้างๆ ในใจเหมือนมีแผนการอะไรบางอย่าง

นางคุ้นเคยกับการอ่านสีหน้าคน จึงดูออกว่ารองเสนาบดีผู้นี้ทำที่
คล้ายไม่ประสงค์ดี เงินอิงเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียว ไม่เหมาะที่จะออกหน้า

นางหันกลับไปคิดจะเอ่ยปากเตือนเงินอิงสองสามประโยค แต่กลับ
ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าเงินอิง⁺เนื้อตัวสะอาดสะอ้านยืนนิ่งอยู่ทาง
ด้านหลังของนาง งามมือถูกถอดออก สวมใส่หมวกม่านแพรอำพราง

ใบหน้าไว้เป็นที่เรียบร้อย ส่วนกระดูกคนตายชิ้นนั้นก็ไม่วางในมือแล้ว

"คุณหนูเอาสีนั้น...คืนกลับไปแล้ว?" เสียงพูดของเฝิงมามาแผ่วเบาจนแทบจะกลายเป็นเสียงกระซิบ

เฉินอิงพยักหน้า "ข้าคืนไปนานแล้ว ทันทีที่ได้ทำรองเท้าบูตพิศุขข้าก็คืนมันไปแล้ว"

เฝิงมารู้สึกโล่งอก นางเงยหน้ามองไปทางด้านหน้า ก่อนจะกระซิบขึ้นอีกครั้งว่า "คุณหนูตามผู้น้อยไปยืนที่ด้านหลังเถาะ ที่นี่เกรงว่าจะไม่อาจรั้งรออยู่นาน"

เฉินอิงส่งเสียง "อืม" ออกมาเบาๆ คราหนึ่ง สายตาที่อยู่ใต้หมวกม่านแพรกลับหยุดอยู่บนตัวของเหยงู๋ นางกะพริบตาปริบๆ สองสามทีอย่างไม่วางใจ

ท่านโหวน้อย?

แม้ว่าเมื่อครู่นางจะไม่ได้สังเกตสภาพแวดล้อมโดยรอบ ทว่าเสียงพูดคุยกันของคนที่อยู่ข้างๆ นั้นไม่ว่าเช่นไรนางก็ยังพอได้ยินอยู่ ยิ่งกับเสียงของเจ้าจื่อเหลียนที่ดังกังวานอยู่แต่เดิม

เหยงู๋แท้ที่จริงก็คือ 'ท่านโหวน้อย' ผู้นั้น

ภายใต้ม่านโปร่งเบาบางที่กันขวางอยู่เบื้องหน้า เฉินอิงเฝ้าพิเคราะห์พิจารณาอีกฝ่าย

ตรงที่ใดที่คู่ควรกับคำว่า 'น้อย'

ชายรูปร่างสูงใหญ่เช่นนี้เหตุใดถึงถูกคนเรียกว่า 'ท่านโหวน้อย' ได้ ดวงตาของเฉินอิงเบิกกว้าง สายตาที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกม่านแพรเรียกได้ว่ากวาดมองอีกฝ่ายอย่างไม่มีเกรงอกเกรงใจ

เงาร่างเต็มไปด้วยกลิ่นอายพาลพาโลตรงหน้าผิดแผกแตกต่างกับ

ภาพเด็กน้อยขี้มูกเกรอะกรังในหัวของนางโดยสิ้นเชิง พุดกันตามตรง นางรู้สึกประหลาดใจยิ่ง ทว่าครั้นคิดดูอีกทีเงินอิงก็พอเข้าใจได้

อายุของเผยชู้อย่างมากก็ไม่เกินยี่สิบกระมัง อายุเพียงเท่านี้แต่กลับมี บรรดาศักดิ์ติดตัวแล้ว หากจะเพิ่มคำว่า 'น้อย' อีกคำเข้าไปก็นับว่า สมควรอยู่

นอกจากนี้คนที่สามารถทำให้คุณหนูทั้งหลายกล่าวถึงเป็นที่คึกคัก เช่นนั้น ไหนเลยจะเป็นเด็กน้อยขี้มูกเกรอะกรังได้

หลังจากนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง เงินอิงก็เอ่ยปากถามเฟิงมามาออกมาเบาๆ "ได้ทำเผยเป็นท่านโหวจากที่ใด เฟิงมามาทราบหรือไม่"

เฟิงมามานึกไม่ถึงว่าเงินอิงจะถามเช่นนั้น หลังจากตะลึงไปชั่วขณะ นางก็ส่ายหน้าตอบ "คุณหนูได้โปรดให้อภัย เรื่องนี้ผู้น้อยไม่ทราบจริงๆ" หลังจากหยุดไปชั่วครู่ นางก็พูดเสริมขึ้น "ทว่าก่อนหน้านี้อู้น้อยเคยได้ยิน คนบอกว่ามี 'ท่านโหวน้อย' ผู้หนึ่งเข้าเมืองหลวงมาจากข้างนอก ว่ากันว่า ฝ่าบาททรงตามตัวเขาเข้าเมืองหลวงมาด้วยพระองค์เองเจ้าค่ะ"

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น

ครั้นนึกย้อนกลับไปถึงตอนที่นางกับเขาพบเจอกันในเขตวังหลวง เงินอิงก็ยังมั่นใจในการคาดคะเนของตนก่อนหน้านี้

ท่าทีสนิทสนมคุ้นเคยของเผยชู้กับฮ่องเต้หยวนจยารวมถึงองค์ รัชทายาทนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องที่นางคิดไปเองจริงๆ

ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่ๆ นางก็รู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง เงินอิง เหยหน้าขึ้นก็เห็นเผยชู้กำลังมองมาทางตนเอง

ใบหน้าของเขาแว่นประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มขุนนางนั้น สายตาคล้ำย กวาดมองไปบนร่างของนางกับเฟิงมามาอย่างไม่ได้ตั้งใจก่อนจะพยักหน้า

รวดเร็ว ไม่เอ่ยวาจาอันใดแม้เพียงครั้งคำ หลังจากนั้นก็หันหลังเดินจากไป
จากไปง่ายๆ เช่นนี้เลยหรือ

ไม่ต่างอะไรกับตอนมา รวดเร็วกระชับฉับไว ไม่ยืดเยื้อ...

เงินอิงตะลึงงัน ทว่าเฝ้ามามากกลับมีท่าที่ตอบสนองของรวดเร็ว นาง
เอ่ยปากออกมาทันที "คุณหนู พวกเรากลับกันเถอะ" นางพูดพลางหันไป
แสดงคารวะต่อรองเสนาบดีเฉาผู้หนึ่งคราหนึ่ง

ยามนี้เฉาจื่อเหลียนกำลังพูดคุยอยู่กับซิงจี้ป้อ สายตาของคนทั้งคู่
กวาดมองมาทางเงินอิงคล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจ

ครั้นเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็อดบอกกับตนเองไม่ได้ว่านางโชคดียิ่งนัก

โชคดีที่เมื่อครู่เผยข้ออยู่ที่นี้ นางถึงมีโอกาสได้พิจารณาดูศพใกล้ๆ
หากเป็นเฉาจื่อเหลียนแล้วละก็ การเคลื่อนไหวทุกฝีก้าวของนางย่อมถูก
อีกฝ่ายจำกัด เรื่องคิดหาโอกาสให้ตนเองเพิ่มย่อมต้องขัดกับความต้องการ
ของอีกฝ่าย ผลลัพธ์ไหนเลยจะเป็นที่พึงพอใจของผู้ใดได้

แน่นอนว่าเผยข้อไม่ใช่คนที่นางจะรับมือได้ง่ายๆ แต่เทียบกับ
เฉาจื่อเหลียนแล้วอย่างไรก็นับว่าดีกว่ากันมาก

นางคิดเช่นนั้นพร้อมกับหยิบป้ายทองพระราชทานออกมาชูขึ้น
ส่ายมันไปมา

ประกายแสงสีทองส่องประกายวิบวาว เฉาจื่อเหลียนสีหน้าราบเรียบ
คิ้วตาคู่ไม่ขยับ ตรงกันข้ามกับซิงจี้ป้อที่อยู่อีกด้านที่กล้ามเนื้อบนใบหน้า
กระตุกน้อยๆ มองดูเงินอิงคราหนึ่ง ก่อนจะหันมองไปทางเฉาจื่อเหลียน
อีกครา เขาเลียนแบบอีกฝ่าย ยืนนิ่งไม่ขยับ

เพียงแต่ท่วงท่าของเขากลับทำให้ท่วงทำนองเยี่ยงปราชญ์บัณฑิต
บนกายกลับกลายเป็นเลื่อนลอย

"เรียนใต้เท้าทั้งสอง คุณหนูของพวกเราได้รับพระราชโองการให้ สืบคดี" เฝิงมามาเอ่ยปากทันทีที่ ทั้งคล้ายอธิบายทั้งคล้ายอวดโอ่

เฉาเจี๋ยเหลียนส่งเสียงกระแอมออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะพูดไม่เร็ว ไม่ช้าว่า "ข้ารู้แล้ว" พูดจบก็หันไปหาชิงจี้ป้อ ประสานมือกล่าวว่า "ในเมื่อศพ กิ่งมั้งขึ้นมาแล้ว เช่นนั้นข้าก็คงต้องขอตัวก่อน ไม่รบกวนความสงบของ ชิงจี้ป้อแล้ว"

"ได้ทำเฉาพูดอันใดกัน" รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชิงจี้ป้อ รวดเร็ว น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจอีกฝ่ายอย่างยิ่งยวด "เพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในเรือนข้ากลับต้องรบกวนให้ใต้เท้าต้องเดินทางมา..."

ทั้งสองพูดคุ้ยสัตย์ต่อกัน ไม่นึกสนใจเงินอิงแม่แต่น้อย

ครั้นเห็นเช่นนั้น แม่เฝิงมามาจะรู้สึกไม่พอใจ แต่นางกลับไม่พูด อันใด

เงินอิงกลับคาดการณ์ได้อยู่ก่อนแล้ว นางก็ไม่พูดอันใดเช่นกัน ทำเพียงย่อเข่าให้กับคนทั้งสองอยู่ไกลๆ แล้วกระตุกชายเสื้อของเฝิงมามาเบาๆ "ไปกันเถอะ"

ที่ควรดูก็ดูแล้ว ที่ควรรู้ก็รู้แล้ว หากยามนี้ยังไม่ไป หรือคิดจะรอให้ ชิงจี้ป้อรังตัวร่วมโต๊ะกินข้าวด้วย

พอเห็นเงินอิงพูดจา น้ำเสียงเป็นปกติเช่นนั้น เฝิงมามาก็นึกพ่ายหน้า นำพาบ่าวไพร่รวมถึงสวินเงินกับจื่อซือสาวใช้ทั้งสองเดินขึ้นไปอยู่บน ระเบียงทางเดิน

90

ใต้ร่มดอกเหมยงเว*

ครั้นเห็น 'เสน่หั่น' เดินจากไปไกล ซึ่งจีป้อก็ถอนหายใจยาวๆ
ออกมาคราหนึ่ง เอ่ยปากสีหน้าอัปจนว่า "เด็กสมัยนี้พูดยาก...จริงๆ"

เจ้าจื่อเหลียนกระแอมออกมาคราหนึ่ง สะบัดแขนเสื้อกว้าง
หันไปมองตาอีกฝ่าย ทั้งสองคนต่างมีสีหน้าไม่เห็นด้วยและพร้อมใจกัน
ส่ายศีรษะ

"มี 'ข้อห้ามสตรี' แล้วแท้ๆ นึกไม่ถึงยังมีอะไรแปลกประหลาด
เช่นนี้อีก น่าทอถอนใจยิ่งนัก" เจ้าจื่อเหลียนพูดปลงอนิจจังออกมา
ประโยคหนึ่ง

"ใต้เท้าเขากล่าวได้ถูกต้องแล้ว" ซึ่งจีป้อรีบเอ่ยปาก ที่ปากแฝง
อยู่ในน้ำเสียงคือท่วงทำนองเยี่ยงสุภาพชน "เรื่องราวในวันนี้ก็แค่เรื่อง
เล็กน้อยเรื่องหนึ่งเท่านั้น ยามนี้กลับต้องให้เขาสูงชันทรกรรมจางลดตัว

* เหยิงเวย คือกุหลาบพันธุ์ Rosa multiflora

ลงมาสระน้ำเล็กๆ ลำบากได้ทำเนาแล้ว ทั้งหมดนี้เป็นเพราะข้าไม่ดีเอง"

เขาใช้ถ้อยคำสละสลวย เอ่ยวาจาประจบประแจงยิ่งยวด รอยยิ้มปรากฏอยู่บนใบหน้าของเจ้าจื่อเหลียน รู้สึกอยู่ลึกๆ ว่าจึงจับใจผู้นี้ฉลาดเฉลียวยิ่งนัก

เรื่องพวกเขาสองคนเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน บอกเล่าความในใจต่อกันเช่นไรไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง ทันทิที่เจินอิงไปพ้นจากจุดเกิดเหตุ ขณะเดินขึ้นไปอยู่บนถนนหินที่มีต้นหลิวเอนไหวอยู่ข้างๆ นางก็สังเกตเห็นว่าได้สัมผัสดอกเจียงเว่ยที่อยู่ทางด้านหน้านั้นมีเงาร่างของชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งยืนอยู่ สวมใส่อาภรณ์สีดำ ที่แท้อีกฝ่ายก็คือเผยซู่

เจินอิงชะงักพิ์ทำ เหตุใดเขาถึงยังไม่ไป หรือว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น

ความคิดนี้เฝ้าวนเวียนอยู่ในใจนาง ขณะกำลังจะเอ่ยปากถาม นางก็พบว่าทางด้านหลังของซุ่มดอกเจียงเว่ยจู่ๆ ก็ปรากฏเงาร่างของคนสองคนขึ้น คนหนึ่งงดงามแซมซ้อย อีกคนร่างเล็กเพรียวแพรว ที่แท้คนทั้งสองก็คือคุณหนูสกุลเซี่ย

เจินอิงรู้สึกประหลาดใจ แม้แต่จะเอ่ยปากทักทายอีกฝ่ายก็ยังลืม นางได้แต่ชะงักทำไม่พูดไม่จา

คุณหนูสกุลเซี่ยกลับไม่ได้สนใจพวกเจินอิง ครั้นปรากฏกายเซี่ยเจียงก็เอ่ยปากทักทายเผยซู่ก่อน "พี่ซู่ คงรอนานแล้วกระมัง"

ดวงตาของนางสงบนิ่งราวกับสระน้ำลึก สายตาที่ทอดมองอีกฝ่ายไม่ต่างอันใดกับบุปผ์ฝ่ายลยลระล่อง วนเวียนอยู่บนตัวเผยซู่รอบแล้วรอบเล่า

"หาเป็นอันใดไม่" เผยซู่เอ่ยปากตอบตามแต่ใจ ทว่าน้ำเสียงกลับเหมาะสมอดคล้องยิ่ง ไม่อวดโอ่เหมือนยามอยู่ต่อหน้าเจินอิง

เพียงแต่สายตาของเขากลับไม่ได้จับจ้องอยู่บนตัวเซี่ยเจียง ดังนั้น

สายตาอบอุ่นโยนอ้อยอิงราวกับยุ่นนุ่นนั้นจึงแหลกละเอียดขาดสะบั้นลง
ภายใต้ถ้อยวาจาเรียบง่ายห้าพยางค์นั้น

"ต้องโทษท่านพ่อที่สั่งห้ามมิให้พวกเราออกมาเดินวนวายอยู่ข้างนอก
ท่านพ่อบอกว่าลานเรือนด้านหลังเกิดเรื่อง เลยให้พวกเรานั่งดื่มชาอยู่ใน
เรือนรับรอง ของว่างพวกนั้นล้วนรสชาติไม่เอาไหน อากาศหรือก็ร้อน
พูดไปก็เกรงว่าพี่ชู่จะไม่เชื่อ ขนาดดอกโตๆ ของต้นยี่สุ่นในสวนยังถูก
แดดเผาจนแทบไหม้เกรียมหมดสิ้น" เชี่ยเหียนพูดเจ้อยแจ้ว น้ำเสียง
ไพเราะอ่อนหวาน ไม่ต่างอันใดกับผลไม้ฉ่ำน้ำ

น้ำเสียงชวนเคลิบเคลิ้มนี้ฟังดูเปี่ยมเสน่ห์ ไม่ว่าเรื่องที่นางพูด
จะไร้สาระไม่น่าสนใจสักเพียงใดก็ไม่อาจทำคนนี้เกร็งเกียจได้ ตรงกันข้าม
กลับยังหวังว่านางจะเอื้อนเอ่ยเพิ่มอีกสักสองสามประโยค

หลังโอดครวญเสร็จเชี่ยเหียนก็ยิ้มพรางเอ่ยถามเผยชู่ "พี่ชู่
ลานเรือนด้านหลังเกิดเรื่องจริงกระนั้นหรือ ท่านพ่อบอกพวกเรา
ได้หรือไม่ว่าแท้แล้วเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่"

นางพูดพรางจิบปากน้อยๆ กระตุกสายรัดเอวของตนเองไปมา
ราวกับเด็กๆ สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นไม่มีความสุข "ข้าคิดจะถามคนดูว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่พี่ใหญ่กลับไม่ยอม ข้าอึดอัดใจจะแย่"

อุตสาห์พูดออกมาตั้งยี่ดียว ทว่าคำตอบที่ได้มากลับมีเพียงคำว่า
'อึม' คำเดียวเท่านั้น

เผยชู่ไม่แม้แต่จะมองดูเชี่ยเหียน เขาปิดฉากสนทนาด้วย
ถ้อยคำเพียงคำเดียว ก่อนจะหันมาพยักหน้าให้กับเงินอิงที่ยืนอยู่ไกลๆ
"คุณหนูสามก็ออกมาแล้ว"

พอได้ยินเช่นนั้นคุณหนูสกุลเชี่ยสองพี่น้องก็หันมาพร้อมกัน สีหน้า

ประหลาดใจยิ่ง

"เอ? คุณหนูสามยังไม่ไปอย่างนั้นหรือ" เชียเฮียนเอ่ยปากขึ้นก่อน
 สีน้ากระหายใคร่รู้ปรากฏอยู่บนใบหน้างดงามอ่อนหวานนั้นหลายส่วน
 เงินอิงเดินขึ้นหน้ามาสองสามก้าว เอ่ยปากบอกว่า "ข้าอยู่สืบคดี
 จึงออกมาช้าเล็กน้อย"

"สืบคดี?!" เชียเฮียนสองตาเบิกกว้าง แววตาดกตะลึงปรากฏชัด
 "คุณหนูสาม? ท่าน? สืบคดี?"

นางถามออกมารวดเดียวสามครั้งสามครา ความรู้สึกกระหายใคร่รู้
 ไม่เข้าใจ นึกขึ้น อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ นานาทับซ้อนอยู่ด้วยกันขึ้นแล้ว
 ขึ้นเล่า ทั้งหมดล้วนถูกโยนใส่เงินอิง

"คุณหนูสามมีป้ายทองพระราชทาน ได้รับพระราชโองการอนุญาต
 ให้สืบคดี" ไม่รอให้เงินอิงตอบ เผยซู่ก็เอ่ยปากตอบทสนทนาแทนนาง
 เขาอาจเพียงว่าไปตามเนื้อผ้าเท่านั้น แต่เงินอิงกลับยังคงฟังออก
 ถึงน้ำเสียงที่ไม่เห็นด้วยของเขา

เซียเฮียนอ้อออกมาคำหนึ่ง ดวงตาสุกใสราวกับสายน้ำพิณิจ
 พิจารณาเงินอิงอยู่น้อยๆ ก่อนจะปิดปากยิ้ม "ช่างบังเอิญจริงๆ ท่านพ่อ
 ข้าก็มาสืบคดีเช่นกัน ด้วยเหตุนี้พวกเราถึงสามารถขออนุญาตท่านพ่อ
 รอกลับจวนพร้อมกับพี่ซู่ นึกไม่ถึงว่าคุณหนูสามกับพี่ซู่จะออกมาพร้อมกัน
 เรื่องนี้น่าสนใจยิ่งนัก"

"ข้าอยู่เพื่อดูศพ" น้ำเสียงของเงินอิงสงบนิ่ง ไม่สนใจสีหน้าที่จู้ๆ
 ก็กลับกลายเป็นขีดเผือกของสตรีสองนางที่อยู่ตรงหน้าแม้แต่น้อย นาง
 เอ่ยปากออกมาตามตรง "เพราะพัวพันถึงชีวิตคน คดีนี้จึงมีอาจเลินเล่อ
 ยามนี้จบเรื่องแล้ว ข้าก็ไม่จำเป็นต้องรั้งรออยู่ที่นี้อีก"

นี่นับเป็นคำอธิบายที่สั้นและเรียบง่ายยิ่ง ส่วนคุณหนูสกุลเซียสองพี่น้องจะคิดเช่นนั้นนานหานึกสนใจไม

ยามนี้เซียเจียงที่ไม่เคยเอ่ยปากก็เดินขึ้นหน้ามาช้าๆ สองก้าว ยืนคู่กับเผยชูอยู่ใต้ต้นไม้ ยัมพลางกล่าว "คุณหนูสามข้างมีความสามารถยิ่งนัก ช้านับถือด้วยใจ"

ขณะที่นางกำลังพูด ลมสายหนึ่งก็บังเอิญพัดโหมเข้ามา ชายกระโปรงของนางพัดม้วน ชับคุนเงาร่างแบบบางให้แลดูคล้ายกำลังลอยละล่อง

เงินอิงยืนอยู่ฝั่งตรงกันข้าม ย่อมมองเห็นภาพชวนประทับใจนั้นเต็มสองตา นางรู้สึกว่เซียเจียงยืนอยู่ข้างเผยชูเช่นนี้แลดูคล้ายมนุษย์หยกอยู่หลายส่วน

น่าเสียดายที่เผยชูกลับไม่รู้ถึงอารมณ์ลึนเหาเลยแม้แต่น้อย

ยังไม่ทันที่ลมจะหยุดพัด เขาก็สาวเท้ายาวๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าเงินอิงแล้ว ก่อนจะเอ่ยปากถามนางว่า "เมื่อครู่คุณหนูสามหยิบกระดุกขึ้นมาใช่หรือไม่"

ทัศนียภาพงดงามมลายสิ้นแทบจะในทันที แม้แต่ความอ่อนโยนละมุนละไมอารมณ์สนุกสนานที่เร่ร่ำมาพร้อมกับสายลมก็ยังสลายเป็นเถ้าถ่านไปพร้อมกับคำพูดทำลายบรรยากาศนั้น

เซียเจียงยิ้มน้อยๆ ยกแขนเสื้อขึ้นลูบจนผม การเคลื่อนไหวทั้งหมดทั้งมวลของนางล้วนแลดูราวกับกำลังรำ

ทว่าเงินอิงยามนี้กลับไม่มีอารมณ์ชื่นชม นางมองดูเผยชูด้วยท่าที่จริงจังพร้อมเอ่ยปาก "ใช่แล้ว ได้เท่าเผย กระดุกมือข้างหนึ่งหล่นออกมาจากถุงบรรจุศพ ข้าเลยเก็บมันขึ้นมา"

"คืนมันไปแล้วใช่หรือไม่" เผยชูถามพลางเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งด้วย

ความเคยชิน สีน้าไม้ไผ่ว่างใจอย่างเห็นได้ชัด

เงินอิงตะลึงไปชั่วขณะ นางเกือบหลุดหัวร่อ ไม่คืนกระดุกกลับไป
หรือจะให้นางเก็บเอาไว้อเอง

ในมือของนางไม่มีเครื่องไม้เครื่องมือ ไม่อาจตรวจสอบดีเอ็นเอ
เก็บกระดุกไวยังจะมีประโยชน์อันใด

"ย่อมต้องคืนแล้ว" นางตอบโดยพยายามให้น้ำเสียงฟังดูจริงจังที่สุด
เผยฐไม่พูดอันใด ทำเพียงหรีดตาที่เล็กอยู่แต่ไหนแต่ไรนั้น
ทันใดนั้นนางก็รู้สึกคล้ายมีลูกหนูแหลมคมจู่โจมเข้าไป เสร็มน
หนึ่งวัตถุแท้จริง

นางเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย

แม้จะมีมานโปรงบางกั้นขวาง ทว่าลมหายใจบริสุทธิ์สงบนิ่งก็ยังคง
พุ่งตรงออกมาจากร่างของนาง ชวนให้รู้สึกสบายสะออดสะอ้าน

นี่เห็นได้ชัดว่านางไม่ได้รู้สึกหวาดหวั่นแม้แต่น้อย

"ข้าคืนไปแล้วจริงๆ" น้ำเสียงของเงินอิงสดุดียิ่งกว่าเมื่อครู
"หากได้ทำเผยไม่เชื่อ กลับไปตรวจสอบดูก็รู้ กระดุกมือสองข้างนั้น
ล้วนยังอยู่ครบแน่"

91

ไม้หลักชันเล็ก ๆ

เผยซุกมือลูบคางพิจารณาดูเงินอิงอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า
เอ่ยปาก "เป็นเช่นนั้นก็ดี"

พูดจบเขาก็สะบัดแขนเสื้อ เกรว้างสูงใหญ่หันกลับไปรวดเร็วไม่ต่าง
อันใดกับตอนไปจากgrimฝั่งเมื่อครู่ที่หันหลังเดินจากไปอย่างไม่มีที่ท่าลงเล
แม้แต่น้อย แม้แต่สกุลเซียสองพี่น้องก็ยังไม่สน

เงินอิง⁺รู้สึกประหลาดใจ หรือว่าที่เผยซุกรออยู่ใต้ต้นไม้เมื่อครู่มิใช่
สองพี่น้องสกุลเซียแต่หากเป็นนาง

ที่รออยู่ก็เพื่อถามข่าวว่าแอบเก็บกระดูกคนตายไปหรือไม่?

พอคิดถึงตรงนี้เงินอิงก็เกือบหลุดหัวเราะออกมา

ท่านไหนน้อยผู้นี้ชั่วระแวงจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นนิสัยนี้เหมือนจะเป็น
หนักกว่านางอยู่ไม่ใช่น้อย และที่สำคัญคือเขาดูออกได้เช่นไรว่านางเคย
ลังเลนี้จะเอากระดูกมือนั้นไปอยู่เหมือนกัน

เขาดูออกได้เช่นไร เงินอิง⁺ไม่อาจเข้าใจ

เสียเจียงกับเสียเหยียนสองคนยามนี้ต่างพากันตะลึงลาน

พอเห็นเศษชู้สาวเท้ากว้างๆ รวดเร็วแค่เพียงพริบตาก็ผ่านพ้นระเบียง
คุดเคี้ยวไปแล้วเช่นนั้น เสียเหยียนก็รีบไล่ตามอีกฝ่ายไป ปากก็ร้องตะโกน
ว่า "พี่ชู้ รอดข้าด้วย!"

เงาร่างเล็กๆ แบบบางนั้นผลุบๆ โผล่ๆ อยู่กลางต้นไม้ดอกไม้
ก่อนจะหายลับไปอย่างรวดเร็ว

เสียเจียงกลับไม่เร่งร้อน นางส่งรอยยิ้มขอภัยน้อยๆ ทว่างดงาม
เหมาะเจาะมาให้กับเงินอิง⁺ "ขอคุณหนูสามอย่าได้ถือสา ท่านโหวน้อย
ก็เป็นเช่นนี้ หาได้โกรธซึ่งอันใดไม่ และมีได้มีอันใดไม่พึงพอใจ เขา
แค่เพียง..."

พูดถึงตรงนี้น้ำเสียงของนางก็กลับกลายเป็นแผ่วเบา คล้ายอาลัย
อาวรณ์มิรู้สิ้น "เขา...ก็แค่เพียงพูดจาไม่เก่งก็เท่านั้น ขอคุณหนูสาม
อย่าได้ถือสา"

"ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่อธิบาย เช่นนั้นข้าก็วางใจแล้ว และหาได้
ถือสาอันใดไม่" เงินอิง⁺ตอบกลับตามธรรมเนียมพึงควร

เสียเจียงยิ้มน้อยๆ พยักหน้าด้วยท่วงท่างดงามให้กับนาง ก่อนจะ
ยกชายกระโปรงย่างเท้าแผ่วเบาเดินตามผู้เป็นน้องไป

เพียงไม่นานก็ได้ชুমดอกเจียงเวยกี่ร้างไร้ผู้คน ได้ต้นไม้เขียวชอุ่มนั้น
เหลือก็แต่เพียงพวกเงินอิง⁺

"เป็นท่านโหวจากที่ใดกัน ช่างไร้มารยาทยิ่งนัก" เฝิงมามารู้สึก
ไม่พึงพอใจยิ่งยวด นางชักสีหน้าขึ้นมาทันที

เดิมท่าทีของชิงจี๋ป้อกับได้เท่ารองเสนาบดีอะไรนั้นก็ทำนางไม่พอใจ

มากอยู่แล้ว ยามนี้ยังมีเศษอยู่อีก นางรู้สึกว่าคุณหนูของตนเองไม่ได้รับความเป็นธรรมเลยแม้แต่หน่อย

แน่นอนว่าเงินอิงกับเศษนั้นได้พูดคุยประสานสายตากัน ทว่า คุณหนูของพวกนางส่งฝ่าเผยจริงจัง คำพูดคำจากริยาท่าทางอันใดล้วนไม่มีเสแสร้ง แค่มองดูก็รู้แล้วว่านั้นเป็นสิ่งที่เกิดมาจากการอบรมอย่างเข้มงวดของตระกูล เทียบกับคุณหนูสกุลเชื้อสองพี่น้องแล้ว เรียกได้ว่า สูงส่งกว่ากันไม่รู้กี่เท่าต่อกี่เท่า

"ไม่คู่ควรเป็นคนในตระกูลขุนนางแม้แต่หน่อย" เฝิงมามากล่าวสรุป พลางส่ายหน้า พอหันไปทางเงินอิงสีหน้าก็กลับมาอ่อนโยน "คุณหนูคงเหนื่อยแล้ว พวกเรารีบกลับกันเถอะ ฮูหยินผู้เฒ่าคงรอจนร้อนใจแย่แล้ว"

เงินอิงพยักหน้า เดินออกจากซุ้มดอกเจียงเวยภายใต้การห้อมล้อมของพวกบ่าวไพร่

นางกลับมาถึงจวนกั่วงกลางยามเย็นพอดี

สภาพอากาศช่วงกลางฤดูร้อนมีค่าซ่ำกว่าปกติ พระอาทิตย์ยามนี้จึ่งยังแขวนตัวลอยสูง แสงสว่างสาดส่องอยู่ทั่วพื้นปฐพี เสียงจักจั่นแม้จะดังระงมแต่กลับขับคุดนให้ช่วงเวลาลงบ่ายเช่นนี้แลดูเงียบสงบอย่างน่าประหลาด

เงินอิงไปคารวะฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ที่เรือนหมิงหยวนเป็นลำดับแรก เเล้าให้นางฟังถึงขั้นตอนการสืบสวนที่เกิดขึ้นคร่าวๆ ก่อนจะกลับไปยังเรือนหมิงเฟิง

เรือนหมิงเฟิงเงียบสงัดไร้สรรพเสียง สาวใช้ตัวน้อยที่เฝ้าอยู่หน้าประตูนั่งสัปหงกอยู่บนธรณีประตู พอเห็นเงินอิงเดินมาก็รีบย่นงกบประตู

พุงกายลุกขึ้น ขี้ตาพลางยิ้มทักทาย "คุณหนูกลับมาแล้ว"

เงินอิงพยักหน้า ยกเท้าเดินเข้าเรือนไป ทว่าที่นางเห็นกลับมีแต่เงาต้นไม้เขียวชอุ่มเงียบสงัด มุสลีไม้ไผ่หน้าประตูเรือนลดต่ำ สาวใช้ที่ชื่อจื่อฉีกำลังนั่งทำงานเย็บปักถักร้อยอยู่บนระเบียงทางเดิน ไม่ทันสังเกตว่ามีคนเดินเข้ามา

เงินอิงวางเท้าแผ่วเบา จากเรือนตะวันตกอ้อมไปที่หน้าประตูเอ่ยปากถามจื่อฉีเบาๆ "จื่อฉี ท่านแม่ตื่นอยู่หรือไม่"

จื่อฉีกำลังใจจดใจจ่ออยู่กับงานปัก พอได้ยินเสียงคนพูดนางก็ผลุนผลันเงยหน้าขึ้น ครั้นเห็นเงินอิงกลับมาแล้วนางก็รีบวางสะดึงกลับลงบนตะกร้า ลุกขึ้นยิ้มกล่าวขออภัย "คุณหนูมาแล้ว ขอคุณหนูอภัยให้ผู้เหนื่อยด้วย ผู้เหนื่อยเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเย็บปัก ไม่ทันได้สังเกตเห็นคุณหนูเจ้าค่ะ"

เงินอิงโบกมือ ไม่พูดไม่จา บุกเข้าไปในห้องคราหนึ่ง

จื่อฉีกอดเสียงต่ำบอก "วันนี้อากาศร้อน ฮูหยินเข้านอนตั้งแต่เมื่อสองเค่อก่อน คาดว่ายามนี้คงยังไม่ตื่น"

ได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็ตัดสินใจไม่เข้าไปรบกวนหลี่ซือ ทำเพียงสั่งจื่อฉีให้เฝ้าดูแลนางให้ดีๆ ก่อนจะกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้อง

หลี่ซือระยะนี้ไออยู่บ่อยๆ โรคของนางนี้ไม่เหมือนกับคนอื่นๆ อากาศยิ่งร้อนอาการก็ยิ่งแย่ ฤดูหนาวกลับอาการดีขึ้น

ยามนี้เป็นช่วงกลางฤดูร้อน อาการป่วยของนางจึงเป็นๆ หายๆ

เงินอิงหวังว่าผู้เป็นมารดาจะพักผ่อนรักษาตัวดีๆ ไม่ถูกปัจจัยภายนอกใดๆ รบกวน

หลังเปลี่ยนมาสวมใส่อาภรณ์ปกปิดยามอยู่เรือน เงินอิงก็ไม่ได้

หมกตัวอยู่ในห้อง หากกลับหลบเลี้ยงผู้คนมุ่งหน้าไปหงเฮียงอุ้มตามลำพัง
มีเพียงได้นั่งลงได้เงาไม้สายไทรริมหน้าต่างเยี่ยงนี้เท่านั้น เฉินอิง
ถึงสามารถถอนหายใจออกมาได้จริงๆ

ในที่สุดก็ได้อยู่ตามลำพังเสียที่...

ในยุคสมัยเช่นนี้ การใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวขุนนางชั้นผู้ใหญ่เยี่ยงนี้
แม้จะได้รับความสะดวกมากมาย แต่พันธนาการก็มีอยู่มากไม่น้อยเช่นกัน
เดินไปที่ใดก็มีคนตามไปเป็นฝูง คิดจะอยู่ตามลำพังเชื่อว่าทำได้ง่าย ๆ

นางคิดพลางหยิบเอาห่อผ้าเล็กๆ ห่อหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ

ยามฉุกเฉินเช่นนี้นางไม่อาจหาของมาใช้ได้ทัน จึงได้แต่ใช้ถูงมือ
นั้นแทนห่อผ้าชั่วคราว

ที่อยู่ในห่อผ้าคือหลักฐานชิ้นหนึ่งที่นางเก็บกลับมาจากที่เกิดเหตุ

นางค่อยๆ คลี่ห่อผ้าออก เศษไม้ที่มีสาหร่ายขึ้นเต็มชิ้นหนึ่งปรากฏขึ้น

ต่อสายตา

นี่คือของที่นางได้มาจากกระตุกมือที่กุมเข้าหากันเป็นกำปั้นนั้น

เพราะการมาถึงของเฉาเจ้อเหลียน รวมถึงความสัมพันธ์ที่คล้ายมี
คล้ายไม่มีของอีกฝ่ายกับชิงจี้ป้อ เฉินอิงจึงตัดสินใจเก็บหลักฐานชิ้นนี้ไว้
กับตัว

นางสังหรณ์ใจว่าเจ้าของสิ่งนี้อาจมีความสำคัญกับคดีดังกล่าว

แน่นอนว่านางไม่อาจทำเรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ

ของสิ่งนี้เป็นหลักฐานสำคัญ มีเพียงเก็บมันไว้กับตัวเท่านั้นถึงจะ
ปลอดภัยที่สุด

อาศัยแสงสว่างนอกหน้าต่าง เฉินอิงพิจารณาดูพ่อนไม้ในมืออย่าง
ละเอียด

เพราะจมอยู่ในน้ำเนิ่นนานไม่จึงมีร่องรอยผู้กร่อน ทว่าก็ไม่ถึงขั้นผู้พัง
ยังคงพอมองออกถึงงานฝีมือละเอียดบรรจงนั้น

เงินอิงสวมถุงมือ เช็ดถูมันอย่างระมัดระวัง

หลังวัตถุบนพื้นผิวของมันถูกกำจัดออก รูปร่างเดิมของมันก็ค่อยๆ
ปรากฏขึ้น เผยให้เห็นถึงรูปร่างหน้าตาส่วนใหญ่ของมัน

มันคือไม้สลักขนาดเล็กท่อนหนึ่ง คล้ายเป็นสัตว์สี่ขา อาจเป็น
ลูกม้า ลูกสุนัข หรือลูกวัวก็เป็นไปได้

92

หากคนนำตุมาเจื่อน

เจินอิงพลิกมันดูไปมา ไม่อาจตัดสินใจ

ถึงนางจะไม่เข้าใจถึงวิธีขึ้นชมงานแกะสลัก แต่ถึงอย่างนั้นนางก็
รับรู้ได้ชัดแจ้งว่าคนที่แกะสลักงานชิ้นนี้ทุ่มเทแรงกายแรงใจมากเพียงใด
เพราะด้านบนไม่เพียงมีการทาสีแดงเคลือบไว้ หากยังมีการเคลือบน้ำมัน
ต้นอุ้งช้างอยู่หลายชั้น

และด้วยเพราะมีการปกป้องหลายชั้นเช่นนี้ ผนวกกับถูกกุมไว้
ในมือแน่น มันจึงรักษาสภาพอยู่ได้ค่อนข้างสมบูรณ์แม้จะผ่านกาลเวลา
มาเนิ่นนานเช่นนั้น

เจินอิงนั่งเฝ้าค้าง ทอดตามองดูเงาไม้เขียวหนานอกหน้าต่างพลาง
ขมวดคิ้วครุ่นคิด

สตรีนิรนามผู้นี้ก่อนตายกุมไม้สลักชิ้นเล็กๆ นี้เอาไว้แน่น หรือจะ
บอกว่าของสิ่งนี้เป็นของของคนร้ายรายนั้น ขอเพียงหาเจ้าของไม้สลักชิ้นนี้

เจอกี๋ยอมหาตัวคนร้ายพบ

แน่นอน นี่ก็เป็นหนึ่งในความเป็นไปได้ หรือไม่บางทีนี่อาจเป็นของผู้ตายยามมีชีวิตอยู่ทะนุถนอมที่สุดก็เป็นไปได้ ดังนั้นแม้ตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ หรือไม่ก็อาจจะพิสดารหน่อย นี่เป็นของที่คนร้ายยึดไว้ในมือผู้ตาย อาจด้วยเพราะมีวัตถุประสงค์อะไรบางอย่าง หรือไม่ก็ด้วยเพราะความเชื่อทางศาสนา

ไม่ว่าเช่นไรเรื่องนี้มีความเป็นไปได้อยู่มากมายหลากหลาย และก็เพราะเหตุนี้นางจึงต้องครุ่นคิดให้ถี่ถ้วน

หลายวันหลังจากนั้นความคิดอ่านของเจินอิงล้วนติดอยู่กับไม้สลักเล็กๆ ท่อนี้

นางทนร้อนออกนอกเรือนไปหลายต่อหลายครั้ง แวะไปสืบข่าวจากร้านเครื่องเรือนไม้รวมถึงศาลเจ้าและอารามเต๋า หากไม่ได้ออกไป นางก็จะไปรื้อค้นหนังสืออยู่ในหอดำรา หมกตัวอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องอยู่ในนั้นนานครึ่งค่อนวัน แต่ถึงกระนั้นกลับไม่พบข้อมูลอันใด

ค้นหาข้อมูลไปมา ในที่สุดสิบวันก็ผ่านพ้น อากาศอบอ้าวมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกวันล้วนพระอาทิตย์แขวนตัวลอยสูง เมืองเซิงจิงถูกปกคลุมไปด้วยอากาศร้อนเกินทน แม้แต่ยามหายใจก็ยังราวกับจะพ่นไฟได้

แน่นอน จวนก็วุ่นงวุ่นไม่มีทางยอมจำนนต่อสภาพอากาศเช่นนี้ ทุกวันจะมีการแบ่งสันปันส่วนน้ำแข็งไปให้กับทุกห้อง สภาพอากาศร้อนอบอ้าวนี้จึงไม่ทรมานเกินไปนัก

อาการป่วยของหลี่ซืออันที่จริงก็จัดว่าคงที่แล้ว ไม้อะไรนัก เพียงแต่ยังไม่สดชื่นสักเท่าใด วันทั้งวันเอาแต่หลบร้อนอยู่ในห้อง มีเพียงทุกเช้าเท่านั้นถึงจะออกมาเดินเล่นอยู่ในลานโดยมีเจินอิงคอยอยู่เป็น

เพื่อนข้างกาย

วันนี้เช้าครันตื่นนอน เงินอิงก็สังเกตเห็นท้องฟ้าอึมครึมอยู่เล็กๆ ครันผลึกหน้าตาออกดูนางก็พบว่าที่หน้าบ้านได้มีคราบน้ำเปียกอยู่เหมือนเมื่อคืนมีฝนตก

อาศัยจังหวะตอนอากาศยังไม่ร้อนนัก นางรีบไปเรือนตุยจัน ผีกกิจวัตรยามเช้าจนเสร็จ ขณะกำลังเตรียมจะไปกล่าวทักทายผู้เป็นมารดา นางก็เห็นสวามีผู้จายรีบร้อนเดินเข้ามา สีหน้าร้อนรอนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เงินอิงยามนี้กำลังล้างฟูกัน พอเห็นสถานการณ์ผิดปกติเช่นนั้น นางก็เอ่ยปากถามผ่านหน้าต่างออกไป "สวามามามาหาข้าตอนนี้ด้วยเหตุใดกัน เกิดเรื่องขึ้นกระนั้นหรือ"

สวามีผู้จายเป็นคนเก่าคนแก่ปกติแล้วนางไม่มีทางหน้าถอดสีเช่นนี้

สวามีผู้จายเดินเหินเหว่ท่วมหัว นางหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับพลางเดินขึ้นบันไดมาที่ละชั้น หลังเข้ามาถึงในห้องนางก็ไม่พูดอื่นใด ทำเพียงค้อมกายรายงาน "เรียนคุณหนู หลิวเป่าซานจายามาแล้ว กำลังย็นรอคุณหนูอยู่"

เงินอิงยืมพักหน้า "เข้าใจแล้ว ข้าจะไปเดี๋ยวนี้"

ขณะกำลังพูดนางก็กวักมือเรียกจื่อซือ "เจ้าให้คนไปบอกสวีนเงินให้นางจัดเตรียมเสื้อผ้าให้ข้า เตรียมห้องอาบนํ้าให้พร้อมด้วย"

จื่อซือรีบขานรับ ก่อนจะเดินไปจัดการตามคำสั่งของผู้เป็นนายด้วยตนเอง

สวามีผู้จายยืมขอภัยอยู่อีกด้าน "อย่างไรคงต้องรบกวนคุณหนูให้รีบสักหน่อย หลิวเป่าซานจายาเหมือนจะมีธุระร้อน เสื้อผ้าของคุณหนู

คงต้องเลือกใส่ที่ดีหน่อย"

หากเป็นคุณหนูคนอื่น ๆ นางคงไม่กล้าพูดเช่นนี้แน่ มีเพียงคุณหนูสามเท่านั้นที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องพวกนี้นัก หน้าซำยังเกลียดคนพูดจาอ้อมค้อมเป็นที่สุด ดังนั้นนางจึงพูดออกมาตรงๆ

เงินอิง⁺ไม่เพียงไม่รังเกียจถ้อยคำเหล่านี้ หากยังกล่าวขอบคุณนางอีก ก่อนจะรีบเก็บข้าวของ กลับห้องอาบน้ำ เปลี่ยนมาอยู่ในชุดสะอาดสะอ้าน อีกทั้งยังเลือกใส่เครื่องประดับใหม่ และตรงไปยังเรือนประธาน

หลิวเป่าซานจยากำลังยืนรออยู่ที่หน้าบันได พอเห็นเงินอิง⁺มา สีน้หน้าทั้งยินดีทั้งร้อนร้นก็เผยออกมาให้เห็นอย่างรวดเร็ว นางรีบตรงเข้าไปแสดงคารวะ หลังแสดงคารวะจบก็ไม่ได้ไปที่ใด หากกลับเดินวนเวียนรอบตัวเงินอิง⁺ครึ่งรอบพลางยิ้มบอก "ผู้น้อยลวงเกินแล้ว ทว่าเสื้อผ้าอาภรณ์ของคุณหนูนี้เกรงว่าจะใช้ไม่ได้ ผู้น้อยจำได้ว่าเมื่อเดือนที่แล้วในจวนเพิ่งทำเครื่องประดับกับเสื้อผ้าชุดใหม่ส่งไปให้อยู่หลายชุด เหตุใดคุณหนูถึงไม่ได้ใส่มาแล้ว"

พอเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีจริงจังเช่นนี้เงินอิง⁺ก็รู้สึกประหลาดใจ นางถามขึ้นทันทีว่า "เกิดเรื่องอะไรอย่างนั้นหรือ ไม่ว่าจะฮวามามาหรือหลิวมามาวันนี้พวกท่านทุกคนล้วนติดใจเรื่องการแต่งกายของข้า"

หลิวเป่าซานจยามองซ้ายมองขวา ไม่พูดไม่จา ทำเพียงเลิกมูลิ้มไม่ไ่พูดด้วยใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้ม "เชิญคุณหนูเข้ามาคุยข้างในเถอะ"

เมื่อเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายมีความลับต้องการพูดกับนาง เงินอิง⁺ก็นึกสงสัย นางสั่งให้พวกสวินเงินถอยออกไปก่อนจะเดินตามอีกฝ่ายเข้าไปด้านใน

หลี่ซื่อ⁺นั่งอยู่ในห้องโถงสีหน้าสงบนิ่ง หว่างคิ้วซ่อนแฝงท่าทีปลื้มปิติ

อยู่หลายส่วน ครั้นเห็นเงินอิงเดินเข้ามานางก็ยิ้มกล่าวออกมารวดเร็ว "ลูกแม่ ในที่สุดเจ้าก็กลับมาแล้ว แม่ร้อนใจแทบแย่" นางกวักมือเรียกเงินอิงให้เข้าไปใกล้

เงินอิงเดินขึ้นหน้าไปถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ แล้วเหตุใดท่านแม่ถึงดีใจเยี่ยงนี้"

หลี่ซือทำเพียงยิ้มไม่พูดไม่จาอันใด หลิวเป่าซานจยาที่เป็นอยู่อีกด้านบอก "ย่อมต้องเป็นเรื่องดี เมื่อครูในวังส่งคนมา บอกว่าองค์รัชทายาทกำลังจะเสด็จมา ทรงระบุว่าต้องการพบคุณหนู"

เงินอิงตะลึง อยู่ดีๆ เหตุใดองค์รัชทายาทถึงต้องการพบนาง

พอเห็นนางสีหน้าตะลึงลานเช่นนั้นหลิวเป่าซานจยาก็ก้ม ใบหน้าราวกับบุปผาแย้มบาน สว่างไสวเจิดจ้ายิ่ง "องค์รัชทายาทรับพระราชโองการของฮ่องเต้ บอกว่ามาพบคุณหนูเพื่อขอบันทึกหรือรายชื่ออะไรสักอย่าง"

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเงินอิงก็เข้าใจได้ทันที องค์รัชทายาทเสด็จมาเพื่อเอาบันทึกสืบสวนคดีจากนาง นี่นับเป็นเรื่องดีจริงๆ

"ที่แท้ก็เป็นเรื่องนี้" เงินอิงยิ้มเหมือนทุกครั้ง

แม้ในใจจะนึกยินดี แต่รอยยิ้มของนางก็ยังคงแปลกประหลาด เงินอิงเอ่ยบอก "นี่ไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะยังทรงจำเรื่องนี้ได้ เมื่อสองสามวันก่อนข้ายังนึกว่าจะต้องถามท่านปู่หรือไม่ว่าจะทูลถวายสิ่งของให้ฝ่าบาทเช่นไร นี่ก็มาถึงฝ่าบาทกลับทรงนึกขึ้นได้ก่อน"

ขอเพียงฝ่าบาทสนพระทัย วันหน้านางทำการโดยอ้อมไม่มีอุปสรรคแล้วเช่นนั้นนางมีหรือจะไม่นึกยินดี

เพราะกำลังจะพบกับองค์รัชทายาท ภายใต้การเร่งรัดของหลี่ซือเงินอิงจึงกลับห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องประดับใหม่จนสมบูรณ์พร้อม

ไม่มีข้อตำหนิ ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังเรือนหมิงหยวน

ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ยามนี้ไม่ได้นั่งอยู่ที่ห้องเชื่อมฝั้งตะวันออก หากมานั่งตัวตรงอยู่ในห้องโถง ครั้นเห็นเงินอิงมาถึงนางก็ฉวยจังหวะตอเงินอิงแสดงคารวะพิจารณาดูอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า "เจ้าเด็กคนนี้ แต่งตัวเรียบง่ายเกินไปหน่อย แม้จะบอกว่าอากาศร้อน ไม่เหมาะจะแต่งตัวมากเกินไป แต่ก็ไม่ควรเป็นเช่นนี้"

นี่คือยังคงคิดว่าเงินอิงแต่งตัวดีไม่พอ เงินอิงจึงพูดตรงไปตรงมา "เช่นนั้นหลานจะกลับไปแต่งตัวใหม่"

"ช่างเถอะ กว่าที่จะกลับไปกลับมา ถึงตอนนั้นเหงื่อคงออกท่วมกายแล้ว" ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ปฏิเสธข้อเสนอของนาง หันไปเรียกหาหลิวเป่าซ่านจยา บอกให้เปิดห้องคลังเอาปิ่นนกกหวน* คู่คาบผลไม้ทองฝั้งอัญมณีงดงามสองอันมาเติมให้เงินอิง พร้อมเปลี่ยนกระโปรงสีเขียวต้นหอมที่นางใส่อยู่ แต่เดิมมาเป็นกระโปรงไหมสีชมพูอ่อนถึงเป็นที่พอใจ

* นกกหวน เป็นนกเทพที่อยู่ตระกูลพญาหงส์ตามตำนานความเชื่อของชาวจีน

93

ตราพระราชทาน

องค์รัชทายาทเสด็จมาเช่นนี้ การต้อนรับย่อมไม่อาจทำที่เรือนในได้ หลังเงินอิงแต่งตัวเสร็จ สุหยินผู้เฒ่าสวี่จึงพานางมุ่นหน้าไปรอต้อนรับที่เรือนเจิ้งซี

จะว่าไปก็น่าขัน แม้จะเป็นถึงคุณหนูจนก๊วกง แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่เงินอิงมีโอกาสดำเนินเหยียบเรือนเจิ้งซี แม้พิจารณาดูสตรีในจวนทั้งหมด นอกจากสุหยินผู้เฒ่าสวี่กับสวี่ที่สุหยินของบุตรชายคนโตแล้ว เกรงว่าคงมีเพียงนางผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รับเกียรติเช่นนี้

ระหว่างยืนอยู่หน้าบันไดหินเรือนเจิ้งซี เงินอิงกวาดตามองไปรอบๆ ที่นางมองเห็นได้แก่ทับหลังกว้างและสูงใหญ่ ลานเรือนรูปทรงสี่เหลี่ยม ท่อทำนองโบริ่าโบราณเรียบง่าย รวมถึงต้นชิงขนาดใหญ่หน้าประตูที่มีอายุอานามหลายสิบปี ว่ากันว่าก๊วกงรุ่นแรกปลูกมันเองกับมือ

ยามนี้ต้นไม้ยังอยู่ ยังคงเขียวชอุ่มพุ่มไม้วเหมือนเมื่อครั้งอดีต แต่

คนที่อาศัยอยู่ในลานเรือนกลับเปลี่ยนไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า มีก็แต่ต้นไม้ที่
เท่านั้นที่ยังคงผลิบเขียวยามวสันต์ เปลี่ยนใบเหลืองยามสารท หนุมเวียน
เปลี่ยนผันไปตามฤดูกาล รุ่งเรืองอับเฉาอย่างอิสระ ไม่เปลี่ยนแปลงไป
ตามการเปลี่ยนแปลงของโลกมนุษย์

เงินอิงนึกทอดถอนใจอย่างประหลาด นางมองดูผู้อาวุโสทั้งสอง
ที่อยู่เบื้องหน้า

กั๊วกงท่าทางกระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวา กำลังลုပ်คราย้ม เห็นได้ชัดว่า
ปลื้มปิติยิ่งยวด ส่วนฮูหยินผู้เฒ่าสวี่กลับสีหน้าสุขุมเยือกเย็น ยืนอยู่หลัง
ผู้เป็นสามีประมาณครึ่งก้าว ตอนบังเอิญกวาดตามองไปทางกั๊วกง สายตา
ของนางเผยให้เห็นถึงรอยยิ้มน้อยๆ

เงินอิงรู้สึกว่สายตาของฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ที่มองดูกั๊วกงนั้นเมตตา
อ่อนโยน รวากับกำลังดูผู้ด้อยอาวุโสกว่า

วิถีของการใช้ชีวิตคู่ของสองผู้เฒ่านี้น่าสนใจยิ่งนัก

หลังจากไปได้ราวๆ ครึ่งถ้วยชา ในที่สุดองค์รัชทายาทก็เสด็จมาถึง
กั๊วกงกับซื่อจื่อออกไปรับเสด็จมาจากประตูหน้า

การเสด็จมาในครั้งนี้ขององค์รัชทายาทเรียกได้ว่าเป็นไปอย่าง
เรียบง่าย ก่อนหน้าก็ได้ทรงสั่งให้คนมาวัดระยะก้าว สำนวจการตกแต่ง
จัดวางใดๆ ในจวนกั๊วกง คนที่ตามเสด็จมาก็มีไม่มาก นอกจาก
คนติดตามจำนวนสิบกว่าคนแล้ว ก็มีเผยชู้ตามเสด็จอยู่ข้างพระวรกาย
อีกคน

พอเห็นใบหน้าเย็นเยียบของเผยชู้ เงินอิงก็ใจเต้นตึกตักขึ้นมาทันที
เผยชู้ปรากฏกายอยู่ที่นั่นด้วย นั่นก็แปลว่าฮ่องเต้หยวนจยาทรงทราบ
รายละเอียดของคดีนี้สิ้นแล้ว ถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้วเพราะเหตุใดพระองค์

ถึงยังทรงต้องการบันทึกคดีความอีก

หรือว่า...เพื่อไม่ให้สลักนั้น

เงินอิงไม่ใช่ว่าไม่รู้สึกละอายใจ ในหัวเฝ้าครุ่นคิดไม่หยุด ไม่ว่า
จะแสดงการวะ เดินเข้าไปในเรือน หรือนั่งลง ทุกอย่างล้วนทำตามผู้อื่น
นางข้าเลื่องดูเผยซู่เป็นพักๆ คอยสังเกตดูท่าทีของเขา

"เข้ามากะทันหัน รมกวนทุกท่านแล้ว" ครั้นประทับเป็นที่เรียบร้อย
องค์รัชทายาทก็รับสั่งเกรงอกเกรงใจออกมาก่อน

ทันทีที่พระสุรเสียงอบอุ่นในสระจางดังขึ้น บรรยาอากาศเคร่งขรึม
ในเรือนจึงซีกกลับกลายเป็นเหมือนดังลมพัดขึ้นมาจากทันที

กั๊งกั๊งยอมน้อยปากบอกมิกล้าๆ ออกมาติดๆ กัน อีกทั้งยังเอ่ยวาจา
เกรงอกเกรงใจจำพวก 'องค์รัชทายาทเสด็จมา นับเป็นวาสนาของจวน
กั๊งกั๊ง' ก่อนที่องค์รัชทายาทจะรับสั่งเข้าเรื่อง บอกถึงวัตถุประสงค์
ในการมาครั้งนี้ทันที

"เสด็จพ่อทรงต้องการดูบันทึกคดีของคุณหนูสาม ข้าเพราะอยู่ว่างๆ
เลยอาสามาเฝ้าด้วยตนเอง" ขณะรับสั่ง สายพระเนตรก็กวาดมองมา
ทางเงินอิงที่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จาอันใดมาโดยตลอด

เงินอิงลุกขึ้นยืน ยืนถวายบันทึที่นางเตรียมไว้อยู่แต่แรกแล้วด้วย
สองมือพลางกล่าวอ่อนน้อม "หม่อมฉันจัดการเรียบเรียงบันทึกเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นในวันนั้นแล้วพะคะ ขององค์รัชทายาททอดพระเนตร"

องค์รัชทายาทมิได้ยื่นพระหัตถ์ออกรับ หากกลับแย้มพระสรวลถาม
"ไม่ผิดครั้งไว้กระนั้นหรือ" รับสั่งเสร็จก็ทรงคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ แย้ม
พระสรวลขึ้นอีกครา "ข้าลืมนึกไป เสด็จพ่อยังมีของเล็กๆ ขึ้นหนึ่งให้ข้า
นำมามอบให้คุณหนูสาม"

ขณะรับสั่ง ชั้นที่น้อยผู้หนึ่งก็เดินขึ้นหน้ามาประคองถาดสีทองไว้ในมือ ที่วางอยู่ทางด้านบนคือกล่องไม้เล็กๆ เรียบๆ สีด้านใบหนึ่ง

"คุณหนูสามรับมันไว้เถอะ นี่เป็นของที่เสด็จพ่อทรงสั่งให้คนทำขึ้นเพื่อเจ้าโดยเฉพาะ" องค์รัชทายาทรับสั่งอ่อนโยน

นี่คือของพระราชทาน ดังนั้นทุกคนจึงถวายบังคมไปทางวังหลวงก่อน หลังจากนั้นเงินอิงก็รับเอากล่องนั้นมาถือไว้

องค์รัชทายาทแย้มพระสรวล "คุณหนูสามลองเปิดดู"

ครั้นเปิดกล่องออกดู เงินอิงก็ไม่วายตะลึงงัน

ที่วางอยู่ในกล่องคือตราประทับงดงามเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง ไม่ได้ทำขึ้นจากหยกทั่วไป แต่หากเป็นตราประทับสำริด

"ตราประทับนี้น่าจะเป็นชิ้นแรกและชิ้นเดียวในรัชสมัยของพระองค์" องค์รัชทายาทรับสั่งด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัด ประหนึ่งสายลมพัดผ่านพฤษายามวสันต์ "วันหน้าบันทึกคดีของคุณหนูสามทั้งหมดจำต้องใช้ตราประทับนี้ประทับลงบนครั้งหรือเทียบผลึกก่อน หลังจากนั้นค่อยมอบมันให้ท่านโหวน้อยนำขึ้นทูลถวาย ไม่จำเป็นต้องผ่านคนนอกอื่นได้อีก"

นี่แทบจะเรียกว่าเป็นการเปิดทางลัดในการทูลถวายรายงานให้เงินอิงเป็นการเฉพาะ

หรืออาจเพราะฮ่องเต้หยวนจยาทรงเกรงว่าอาจมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ขึ้นในราชสำนักจึงให้เผยแพร่ทำหน้าที่เป็นคนนำสาร

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UUmRg0>